

Giới thiệu Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai

Dây tơ hồng của Nguyệt lão đã khiến chúng tôi gặp gỡ nhau đầy bất ngờ. Cả hai chúng tôi cứ thế cùng nhau trải qua những sóng gió trong đời, có đôi khi là những sự việc người thường chẳng bao giờ tưởng tượng nổi.

Anh là ma cà rồng mang đầy sức mạnh và quyền lực. Ở trong thế giới loài người anh khoác lên mình thân phận cả một chủ tịch tập đoàn lớn, là ông chủ của một chuỗi hộp đêm ở thành phố. Còn trong thế giới của anh, anh là con trai của ma cà rồng chúa, nắm trong tay quyền lực to lớn.

Nhưng liệu rằng khi gặp được cô - người đã làm rung động ác quỷ như anh, thì anh sẽ trở thành người như thế nào?

Đây là câu chuyện giữa một cô gái kiêu ngạo cá tính và một con ma cà rồng đầy quyền lực. Họ sống ở hai thế giới đối lập nhau, một nơi là dành cho sự sống, một nơi là dành cho cái chết. Bức tường ngăn cách có phải là quá lớn? Liệu tình yêu mãnh liệt có thể phá vỡ bức tường ngăn cản vô hình ấy?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tôi là Phí Dạ Thiên Trà, một cô gái mười bảy tuổi đầy trẻ trung và năng động. Hơn mười năm đi học, hết thầy tôi đều giành được danh hiệu học sinh giỏi. Ngoài ra, tôi là một học sinh xuất sắc trong võ đường karate do bố tôi mở. Sống trong sự răn dạy nghiêm khắc của bố từ bé, cho đến giờ tôi vẫn giữ được sự năng động vốn có của mình thì quả là một kỳ tích. Tôi tự tin về bản thân mình, và góp phần lớn vào sự tự tin đó là ngoại hình được thừa kế từ mẹ của tôi.

Thảm nhून tư tưởng của bố từ bé là: Là học sinh thì cái chủ yếu là học, cái phụ là năng động còn yêu đương thì dẹp hết. Vậy nên tôi chưa ghét yêu đương khi tôi vẫn còn là một cô học sinh trẻ trung và yêu đời như bây giờ.

- Thiên Trà, đây là tám lòng của anh. Hãy đón nhận lấy, anh sẽ thay đổi suy nghĩ của em về tình yêu.

Một anh chàng với ngoại hình rất khá, nghe đâu là lớp trưởng của 12A2 lừng lẫy. Anh ta đang đứng trước tôi với một món quà và nói những câu khiến tôi thấy ngửa tai không tả nổi. Suy nghĩ về tình yêu của tôi có gì sai sao mà cần anh ta thay đổi? Tưởng học giỏi, đẹp trai, con nhà giàu là ngon chắc? Xin lỗi nhé, những thứ anh ta có thì tôi cũng không thiếu. Cái cần bản là tôi không có nhu cầu cần thay đổi suy nghĩ về tình yêu đôi lứa.

- Tiền bối à, ý của tiền bối là suy nghĩ về tình yêu của em thiên cận lắm sao? Em cần anh thay đổi suy nghĩ của em sao? Tiền bối à, em mới lớp 11 thôi nhưng đủ biết thi cử quan trọng thế nào, nhất là kì thi đầu vào đại học. Chẳng phải hiện tại tiền bối cần học hành hơn là làm mấy chuyện ngớ ngẩn này với hậu bối sao? Nếu tiền bối rảnh thì học hành bổ sung kiến thức đi, không thì tham gia các hoạt động xã hội cho đầu óc thông thoáng. Đừng làm mấy chuyện rề tiền bối! Chào tiền bối!

Nói xong thì tôi bỏ mặc ông anh đó bên ngoài hành lang và bước vào lớp. Không biết tên đó có gì mà tụi con gái phải ca tụng như vậy, cũng là kẻ có suy nghĩ tầm thường như bao kẻ khác.

- Này, sao mày phủ thế? Chảnh dễ sợ! Tao mà là ông kia tao đập mày một trận cho bỏ ghét.

Con bạn thân của tôi – Phan Mỹ Nhân nhảy chồm tới. Nó gần như giống tôi về mọi thứ ngoại trừ tư tưởng về tình yêu. Với nó thì quan niệm sống tâm đắc nhất là: Hãy yêu khi vẫn còn có thể. Nếu là người khác thì tôi đã không bắt về, nhưng có vẻ ghét của nào trời trao của nấy. Cái con nhỏ có quan niệm điên rồ ấy lại trở thành bạn thân nhất của tôi.

- Tao đẹp mà nên có quyền chảnh.

Nó bủn môi, huyếch tay tôi thì thảo ra về việc gì quan trọng lắm:

- Nghe đâu ông anh đó sát gái lắm đấy. Tán cô nào y như rằng đổ rập. Không biết bao em khóc vì tên đó đâu. Kể cũng phải, người ta tuyệt vời thế mà. Vậy mà mày lại từ chối. Đúng là đồ có phúc không hưởng.

Tôi đưa tay lên vãi nó ba cái:

- Con lạy mẹ, yêu cái thể loại đó để mà bị đá phăng sớm à? Mày bỏ ngay cái tư tưởng yêu mấy thằng suy nghĩ tầm thường đó đi. Mà mày không nói thì thôi, nói ra tao biết tao lại càng ghét. Cái thể loại coi con gái nhà người ta làm trò đùa, tao chúa ghét.

Nó phụng phịu, khề đánh vào tay tôi kiểu như hờn dỗi:

- Mày đúng là vô tâm. Tao thấy người ta vẽ mặt chân thành lắm mà.

Tôi nghe tình như có gì sai sai. Hành lang chỗ tôi và tên kia đứng làm gì có ai qua lại nhỉ? Con bạn trời đánh của tôi thì lại càng không. Nó nghe chỗ đấy có ma cái là hải muốn ra quần rồi, sao lại biết chuyện được?

- Con trời đánh kia, mày đi theo tao hả? Dám theo dõi tao, mày chán sống rồi hả? Hôm nay còn dũng cảm dám theo tao ra cái chỗ mà mày sợ muốn ra quần đó luôn hả?

Và y rằng mảnh cũ, nó cười hề hề chạy tốt đi, trước khi đi còn để lại lời nhắn nhủ:

- Mày là bạn tao thì dù núi đao biển lửa tao cũng theo hướng gì mày con ma.

Tôi khẽ lắc đầu ngán ngẩm với con bạn có suy nghĩ không bình thường của mình. Nhưng nếu không có nó thì chắc tôi cũng buồn tới chết mất. Có lẽ có một đứa bạn thân có tư tưởng đối lập sẽ tạo lập một mối liên hệ thân thiết hơn và có thể hiểu nhau hơn. Còn lí do vì sao lại thế thì tôi không thể lí giải được. Tôi đang đợi khoa học lí giải hiện tượng này..)

Tôi có một sở thích là đi dạo phố. Tôi rất thích đi dạo ở những con đường mà tôi chưa từng đi, phong cảnh đẹp và có ít người. Vì thế trung tâm thành phố không phải nơi tôi thường đi dạo. Tôi chỉ đi dạo phố với đứa bạn thân của tôi. Tôi thích đi trên những con đường ở rìa trung tâm, gần ngoại thành Hà Nội.

Có một con đường tôi vẫn thường đi qua. Con đường này không chỉ có quang cảnh đẹp: những hàng liễu rủ nhau trên vỉa hè, rù xuống mặt hồ khá rộng. Nơi đây không có nhiều nhà, chủ yếu là cây cối. Nhưng thứ khiến tôi thích nhất ở con đường này là căn biệt thự màu xám đối diện hồ. Nó có một thiết kế vô cùng đặc biệt và mới lạ. Trông nó khá giống một lâu đài nguy nga nhưng lại thiên về chiều rộng hơn là chiều dài. Căn biệt thự toát lên một vẻ kiêu sa và kì bí. Nhưng điều khiến tôi tò mò về căn biệt thự này không chỉ có vậy. Tôi chưa bao giờ thấy chủ của nó xuất hiện cũng như chưa bao giờ thấy mọi cửa của nó được mở mặc dù lần nào đi qua tôi cũng nghe thấy tiếng nhạc từ trong căn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Nghe nói hôm nay nhờ bạn thân của tôi có hẹn với một anh chàng đẹp trai nào đó nên tôi lại bắt taxi ra rìa trung tâm thành phố để đi dạo. Tôi con đường quen thuộc, chợt tôi có một cảm giác hào hứng kì lạ. Không hiểu sao tôi chỉ mong được nhìn thấy ngôi nhà kia thật nhanh chóng.

Tôi đi dạo nhanh hơn bình thường một chút. Nó căn biệt thự đã xuất hiện trước tầm mắt của tôi. Nhưng hôm nay trông nó u ám vậy nhỉ? Tôi đi thêm một đoạn nữa thì nghe thấy tiếng ồn ào. Gì vậy nhỉ? Con đường này vốn dĩ vô cùng yên tĩnh mà. Phải khẳng định là tôi chưa bao giờ nghe được những tiếng ồn ào này trên con đường này ngoài tiếng chim ríu rít ở khu vườn bao quanh căn biệt thự kia. Điều này càng thúc đẩy sự tò mò của tôi. Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?

Tiến thêm vài bước nữa, qua đoạn ngã rẽ là căn biệt thự sẽ hiện ra. Tiếng ồn ào cũng to dần lên. Tim tôi tự dưng đập nhanh khủng khiếp. Tôi ôm tim, hít một hơi thật sâu rồi đi qua khúc rẽ... Một từ thôi: BANG HOÀNG!!! Có chết tôi cũng không tưởng tượng được có một ngày lại có một vụ ẩu đả xảy ra trên con đường này, hơn nữa nó xảy ra ngay trước cửa căn biệt thự kì lạ. Và... ôi! Tôi đang thấy gì thế này? Cổng căn biệt thự kia đang mở. Nó mở sao?

Nhưng sự tập trung của tôi lập tức rời khỏi đó bởi sự ồn ào của vụ ẩu đả. Vâng, bạn có thể tưởng tượng ra cảnh hai anh chàng đẹp trai như soái ca mặc áo sơ mi trắng chơi lại với mấy chục tên đầu gấu đầu mèo tay chân sấm trở lại còn là con cháu nhà Thị Nở nữa. Đặc biệt, tôi còn thấy vài tên hèn hạ trên tay cầm mấy thanh tuýp to bự. Nhưng đáng chú ý nhất vẫn là hai anh chàng đẹp trai lại lảng đang cật lực tránh tránh, né né rồi lại đá đá, đấm đấm kia. Tôi chú ý tới họ một phần vì họ là hai anh chàng đẹp trai giữa một đám xấu như quỷ, nhưng chủ yếu là họ có một vốn võ công thâm hậu vô cùng. Tôi không biết hai người đó là những tay đấm đá chuyên nghiệp hay là võ sinh xuất sắc của môn võ nào nhưng tôi thật sự rất dễ bị lôi cuốn bởi những thứ liên quan tới võ. Ai bảo tôi là con nhà võ làm gì chứ!!!

- Ê ề ề... mấy tên kia.

Người đầu xấu cả người cả nét thể kia. Đã nhiều hiệp yếu thì chớ, giờ lại định đánh lén kia. Tôi cực bức xúc khi thấy một tên đang đứng sau nhắm vào anh đẹp trai tóc nhuộm hung đỏ. À, chắc đang cần khi nào anh này mất tập trung, không để ý đánh lén đó mà. Là một con gái của một võ sư và là một kẻ hành võ tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được hành động ném đá đầu tay hèn hạ này. Bố tôi đã dạy rằng võ thuật là để bảo vệ bản thân, bảo vệ công bằng, bảo vệ kẻ yếu và là để rèn luyện sức khỏe. Máu anh hùng đã nổi lên và tôi đã không ngần ngại chạy ra sút cho tên kia một cái.

Sự xuất hiện của tôi khiến hai anh chàng mặc áo trắng kia khá bất ngờ, nhưng chỉ sau đó một tích tắc, họ lại tiếp tục tham gia vào trận chiến. Mấy tên kia thì được cái là thân xác cực to nhưng có vẻ đầu óc bằng một mẫu của hạt nho. Đánh đấm gì mà chẳng có có tí ti chiến thuật nào. Chỉ biết xông vào đánh đại. Tôi tự dưng cũng thấy ngứa tay ngứa chân nên đấm cho mỗi tên quanh đó một cái, buồn buồn thì sút một phát cho bổ tức.

Sau khi tôi tham gia trận đánh khoảng 15 phút thì tôi cũng đã thấm mệt. Nhìn sang hai tên kia thì có vẻ vẫn còn sung sức lắm nhưng cũng không thể hào hùng được như lúc đầu. Mấy tên tiểu tốt cũng đã hạ được khoảng hai phần ba. Công nhận là đánh lộn thế này hao sức thật đấy. Bình thường khi đi thi đấu, tôi chỉ phải xử lí một tên đối thủ. Đẳng này thì phải xoay xoay né né đủ kiểu. Mặc dù mấy tên gã mờ này không thể bằng mấy tên đối thủ trên võ đài

của tôi nhưng bọn này đông, lại thi nhau bổ vào người tôi. Nhiều khi tôi còn bị tụi này đánh trượt qua người, bên tai còn vang lên tiếng “vút” rùng mình. Nói chung là cái bọn này nguy hiểm hơn mấy nhà luyện võ chúng tôi.

Đột nhiên bên tai tôi là một tiếng hét to vang:

- CẦN THẬN!!!

Và ngay sau đó, vai tôi cảm nhận được một sức nặng khủng khiếp, ngay sau đó là đau và nhói. Bọn khốn này, có vẻ cay cú vì đánh trượt tôi nhiều quá nên quyết tâm đánh trúng tôi một cái bằng được đây mà. Tôi bức quá nên quay ra đá cho tên này một cái cho bõ tức. Hai người kia có vẻ cũng nhận ra tình trạng của tôi nên chạy lại chỗ tôi đánh phụ.

Vâng, tôi thật sự cảm kích hai người này. Rất có chí khí. Cũng biết chú ý tới thái độ của tôi đấy!

Và sau đó, mọi thứ diễn ra trong đầu tôi như một thước phim tua nhanh. Tôi vẫn chưa kịp nghĩ gì, chỉ làm theo cảm tính mà thôi. Rút cục, động lại trong đầu tôi là tiếng gọi trầm ấm mà đầy hoảng hốt và một màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đầu tôi đau như búa bổ. Toàn cơ thể của tôi như rã rời, đặc biệt là bả vai của tôi. Cảm giác như nó sắp gãy tới nơi rồi. Đó là cảm giác của tôi sau khi tỉnh dậy.

“Tôi đang ở đâu?”

Đó là câu hỏi đầu tiên hiện ra trong đầu tôi. Và thước phim kia như chiếu lại trong bộ nhớ của tôi. . .

Tôi đang đánh nhau hăng máu thì thấy ngay gần đó có một tên cầm con dao tiến tới chỗ anh chàng tóc vàng. Tôi hoảng quá, vội chạy tới đá bay con dao trên tay hắn, nhưng nào ngờ ngay sau tôi lại là một tên điên rồ nào đó xài lại chiêu đánh lén. Bả vai bị thương của tôi một lần nữa tiếp nhận cú đập này, không chỉ vậy, tên đó còn đánh cả vào gáy tôi. Kết quả thế nào thì chắc mọi người đã biết rồi.

Tôi cố gắng ngồi dậy, khẽ xoa xoa bả vai. Mấy tên này không biết nương tay với con gái gì cả. Muốn gãy cả vai luôn cho rồi.

- Cô tỉnh rồi!

Một giọng nói lạnh lùng chạy vào tai tôi. Tôi vội ngoảnh mặt về phía phát ra tiếng nói. Ô la la, anh chàng tóc vàng đang đứng dựa lưng vào cửa phòng, tay đút túi quần lạnh lùng nhìn tôi. Phải nói là so ra thì tôi chưa từng thấy ai đẹp trai như anh này, tôi cũng có hâm mộ các soái ca đẹp trai, nhưng rất tiếc, tôi không có hứng thú ngắm trai đẹp ngày hôm nay. Dòng máu hâm mộ trai đẹp trong tôi hôm nay hình như đã xách vali đi vắng mất rồi.

Tôi đoán mặt tôi lúc này trông ngu lắm. Anh tóc vàng nhẹ nhàng tiến từng bước tới chỗ tôi, hỏi một câu rất ư có duyên:

- Tôi không quen biết cô!

Hơ, tôi nói tôi quen anh ta hỏi nào vậy?

- Tôi cũng đâu nói tôi quen biết anh.

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt nghi hoặc.

Anh ta cũng gật nhẹ, nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm:

- Thế sao cô xông vào làm gì?

Tôi thề là tôi bắt đầu mất thiện cảm với tên này rồi. Được mỗi cái mã đẹp trai ngồi ngồi. Người đâu mà ăn nói cộc lốc, không đầu không cuối. Thế này thì tôi cũng không hâm mộ cho nổi. Ai không biết còn tưởng tên này mới tập nói nên vốn từ hạn hẹp luôn quá! Nhưng tôi lại là một cô gái vô cùng thông minh nên tôi cũng nhanh chóng hiểu ra ý anh ta là gì.

- Tôi thấy chương mất thì vào giúp thôi. Không ngờ giúp nhầm cái tên cộc cằn như anh. Không cảm ơn tôi nổi một câu.

Và hất tạt vào mặt tôi một câu rất ư là duyên dáng:

- Cô được ngồi đây là quá thừa cho lời cảm ơn rồi.

Nói xong hắn quay mông đi thẳng.

Ai đó cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không? Cái tên tóc vàng như lông khỉ kia nói cái gì mà lạ như con quạ vậy? Hay tôi vào nhầm trại thương điên chẳng? Hãy nói đúng đi vì tôi đang loạn đầu lên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tên tóc vàng vừa đi ra thì anh chàng tóc đỏ bước vào, trên tay là một bát cháo bự chẳng.

- Anh, cô ấy giúp mình mà. Sao lại nói thế?

Tên tóc vàng hách dịch chỉ nhún vai cái rồi đi ra ngoài. Trời, thế mà trước đó tôi còn cực cảm kích tên này. Thật lãng phí!

- Cô đừng để ý. Anh tôi tính tình vốn như vậy, lại không thích gần con gái nên vậy. Anh ấy hơi lạnh lùng một chút. Cô ổn chưa?

Anh chàng tóc đỏ này có vẻ dịu dàng hơn. Dù sao cũng có người em bù cho người anh. Cái gì mà không muốn gần con gái. Tôi thèm lắm đấy!

- Tôi không sao. Đây là đâu? Anh là ai?

Anh tóc đỏ cười nhẹ một cái, nói:

- Tôi là Lâm. La Khắc Lâm. Anh tôi tên Minh Triết. Đây là nhà của anh em tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

- Tôi là Thiên Trà.

Tôi cũng cười nhẹ đáp lại. So với anh trai, nói chuyện với anh chàng này thoải mái và dễ chịu hơn nhiều.

- Cô ăn cháo đi. Tôi lên mạng học nấu, không biết thế nào.

Lâm đưa bát cháo cho tôi với gương mặt hơi ngượng ngùng. Cũng phải, lần đầu nấu cháo lại nấu cho người lạ. Là tôi tôi cũng khá lo lắng, sợ người khác phê bình thì thối mặt mất thôi.

- Không sao, anh giữ lại thưởng thức đi. Tôi phải về luôn đây. Nếu lần tới có cơ hội tôi sẽ ăn cháo của anh.

Trong đầu tôi lúc này hiện ra khuôn mặt bố tôi khi biết tôi đánh lộn sẽ thế nào. Nhưng vết thương chỉ bị bầm tím thôi, chắc bố tôi không phát hiện được đâu. Có điều tôi mà về muộn thì sẽ là chuyện khác. Vậy nên tôi phải vội từ chối bát cháo nghi ngút kia để về nhà trước khi bố tôi nổi giận.

Thấy vẻ hốt hải của tôi, Lâm cũng không giữ lại. Cũng may, nhờ may bát cháo này cậu ta nấu không an toàn thì tôi cũng không phải gánh chịu.

- Tốt nhất là cô hãy coi như chưa từng gặp anh em tôi.

Khi đi ra phòng khách chuẩn bị đi về thì cái tên tóc vàng đáng ghét lại ném cho tôi một câu rõ điên rồ. OK, muốn không quen thì cũng không sao, bôn cô nương đây ra tay nghĩa hiệp coi như tích đức cho con cháu, không chấp kẻ tiểu nhân như hắn. Tôi cũng quay lại, cười nhẹ một cái đầy ẩn ý, trả lời:

- Yên tâm. Tôi sẽ coi như chưa từng gặp anh. Bởi vì gặp anh là một sỉ nhục lớn trong đời tôi.

Hắn ta nheo nheo mắt bắn ra những tia lạnh lẽo:

- Cô biết mình đang nói gì không?

Tôi không cần biết hắn là cái thá gì, tôi ghét hắn. Thế thôi. Tôi nghiêng cằm bỏ lại cho hắn một câu:

- Tai anh có vấn đề gì sao mà không nghe rõ tôi nói gì. Tạm biệt!

Tôi quay gót đi ra ngoài cửa. Nhưng mới đi được hai bước thì...

“RẦM”

Cửa đột ngột đóng lại, kêu lên một tiếng nhói tim. Ôi, dọa chết tôi mất thôi. Hôm nay trời râm mát thật nhưng làm gì đến nỗi gió to như thế? Tĩnh thổi bay

hồn tôi chắc. Chợt có một tia lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Khẽ quay lại... Ôi hết hồn. Cái tên tóc vàng đang trừng mắt nhìn tôi tức giận. Hắn đẹp trai thế nào tôi không cần biết nhưng hình như tôi mới chọc giận một con ác quỷ thì phải. Tự nhiên tôi thấy người tôi bủn rủn, chân tay vô lực. Vô cùng đáng sợ.

- Chán sống sao?

Tôi im lặng, tim đập thình thịch, không hé răng nổi một lời. Tôi vẫn còn yêu đời lắm. Đôi tai nào của hắn nghe thấy tôi nói tôi chán sống vậy? Một cô gái xinh đẹp rạng ngời yêu đời phơi phới như tôi sao lại muốn chết được chứ. Hắn không thể hỏi câu nào có lí hơn và bớt sát khí hơn được hả.

- Ôi trời ơi, tôi đi cắt bát cháo thôi mà chuyện gì lại xảy ra thế này? Tốt nhất hai người không nên nói chuyện nữa.

Lâm từ trong đi ra, thấy tình hình căng thẳng vội la lên thất thanh. Tôi có làm gì đâu, tại hắn động chạm tôi trước chứ bộ. Xong còn dọa người ta muốn xỉu nữa. Có cho thêm tiền tôi cũng không nói là quen hắn.

Lâm mở cửa tiễn tôi ra tận cổng. Nhưng mà tôi không để ý rằng thái độ cậu ta thế nào, điều vẫn ám ảnh tôi chính là cái ánh mắt giết người của một con mãnh thú vừa rồi. Cảm giác như mình bị chìm chết trong một bể nước lạnh.

Đến lúc này thì tôi mới giật mình. Tôi vừa bước ra từ đâu đây? Căn biệt thự màu xám... Vậy có nghĩa là...

- Anh... Căn biệt thự này... là nhà anh thật sao?

Tôi lắp bắp. Tôi vẫn chưa tin được là tôi vừa bước ra từ căn biệt thự màu xám ấy. Như một giấc mơ vậy.

- Ủ. Nhà tôi!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ngày hôm qua với tôi như một giấc mơ. Nhưng tôi chắc chắn đó không phải là mơ vì sáng nay ngủ dậy tôi thấy đau nhói ở bả vai. Ngồi biệt thự đó cứ ám ảnh lấy đầu óc tôi. Tôi cảm nhận thấy được là căn biệt thự đó có gì đó rất kì lạ. Không khí thì âm ỉ, lạnh lẽo. Nhưng đáng chú ý nhất là anh em kì lạ kia. Hai chủ nhân của căn biệt thự. Tại sao họ lại không muốn ai biết tôi đã gặp họ, quen biết họ? Nhan sắc của họ cũng không phải bình thường, họ giống hai nam thần hơn là người.

- Con này, mày làm gì mà ngơ ra thế?

Vai tôi bị một lực đánh mạnh vào. Ôi, cái cảm giác nó thật bức bối. Vai đã đau thì chớ còn bị đánh. Tôi nghe qua giọng là biết con bạn trời đánh của tôi rồi. Nó giống bạn của tôi ở điểm nào vậy?

-Này, mày bị ngộ võ của tao à? Đau chết đi được.

Con bạn Mỹ Nhân của tôi nghe tôi nói thế thì mắt tròn mắt dẹt kiểu như bị nổ đom đóm mắt:

- Tao tưởng mày mình đồng da sắt? Bình thường tao đánh cả chục cái chẳng khác gì muối đốt inox, hôm nay lại còn bày đặt đau với đốn!

Tôi công nhận nếu là ngày thường thì tôi cũng chẳng kêu ca gì. Nếu nó đánh tôi vào vai bên kia tôi cũng không ý kiến. Nhưng sao lại nhè ngay cái bên vai bị thương của tôi mà đánh vậy? Nó đâu có tội tình gì!

- Trước khác, nay khác.

Nhỏ Nhân nghe tôi nói thế cũng không dám ho he gì về vấn đề này nữa. Nó chuyển chủ đề ngay:

- Mày có mang thẻ học sinh không đấy? Mấy hôm nữa là hết hạn làm thẻ thư viện rồi. Mày thì là chúa hay quên nên tao nhắc luôn.

Con nhỏ này khinh thường tôi quá rồi thì phải. Tôi có hẳn cả một cái ví đựng các thẻ loại thẻ luôn ý chứ, tất nhiên cái ví này có chứa cả thẻ học sinh của tôi. Mà cái ví đấy lúc nào tôi chẳng mang theo trên người.

Tôi cười đầy tự tin:

- Mày hơi bị khinh nhau rồi đấy! Ví đựng thẻ lúc nào tao chẳng mang theo... Ờ ờ, nó nó... hơ hơ... đâu rồi?

Hix, lúc tôi thò tay vào cái ngăn ngoài cùng của ba lô – nơi đựng ví của tôi thì cái ví đã bay đi đâu mất tiêu. Huhu, cái ví đó đựng không biết bao nhiêu giấy tờ quan trọng của tôi. Lâm lại cái đồng ý chắc tốn nhiều thời gian và tiền bạc của tôi lắm.

Con bạn tôi thấy tôi thất thế thì ra về hả hề lăm:

- Hề hề, tao nói mày nghe nha. Mày đừng có lúc nào cũng tự tin vào bản thân như thế. Đó đó, thấy chưa. Đến ông trời cũng ghét mày rồi. Chắc lại chạy lon ton ở đâu rồi ngã vật ra đấy mới roi ví thế chứ. Thôi thì mày xác định đi con. Tao đi làm thẻ thư viện một mình vậy.

Khoan đã...ngã à? Ngôi nhà đó...cần biệt thự đó. Chính nó. Tôi chắc chắn đã làm rơi nó ở đó. Ôi, không biết là xui xẻo hay may mắn đây! Tôi cũng khao khát được trở lại căn biệt thự đó vì lần trước tôi còn chưa kịp nhìn gì bố cục và đồ đạc bên trong. Nhưng tôi lại sợ cái tên tóc vàng kia. Cái tên Minh Triết điên điên khùng khùng đó. Hắn thật sự rất đáng sợ. Ôi, nhớ lại ánh mắt đỏ au vẫn đầy mạch máu của hắn khi tức giận đã khiến tôi bủn rủn rồi. Huhu, chắc tôi chết mất!

Sau khi chọc tức tôi hả hề thì nó quay ngoắt đi luôn. Sao trông cái dáng đi thanh thần của nó giống đang chọc tức tôi vậy nhỉ? Kể ra thì tôi chẳng yêu thương gì lắm thư viện nhà trường đâu. Nhưng nếu có thẻ thư viện không chỉ được vào thư viện mọi lúc mà còn được ưu tiên vài thứ trong trường. Lí do đơn giản vì trường tôi rất trọng chữ “học” nên luôn ưu tiên thẻ thư viện.

Tôi phải quay lại căn biệt thự kia. Không thể vì cái tên Minh Triết kia mà sợ hãi. Tôi là con nhà võ, không được sợ hãi như vậy. Phải mạnh mẽ, phải thật mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Đứng trước căn nhà mà tôi thăm ngưỡng mộ ngày nào, tự dưng tôi thấy run run. Bao nhiêu dũng khí tích tụ từ lâu đã bay đâu hết. Nhưng tôi không thể không vào trong ngôi nhà này, không chỉ vì riêng thẻ học sinh mà còn nhiều thẻ và giấy tờ quan trọng với tôi nữa. Nhưng... tôi sợ. Tôi sợ cái ánh mắt sắc lạnh của tên Minh Triết chết bầm kia. Hắn có vẻ ghét tôi lắm.

Tay tôi run bần bật, nửa muốn nửa không muốn vào ngôi nhà này. Mặc dù Lâm cũng đẹp trai, cũng lạnh tính, kể mà vào mà gặp Lâm thôi thì tốt. Chứ chẳng may mà gặp hắn ta thì... ôi, tôi không muốn nghĩ tiếp nữa.

Nỗi sợ của tôi được nâng lên vài nấc nữa khi mà đầu ngón tay tôi mới chạm nhẹ vào cánh cổng thì nó chọt bật mở. Ôi, một luồng gió mạnh từ đầu thốc vào như muốn đẩy tôi vào căn nhà này. Tôi cũng lấy hết can đảm nhẹ bước từng bước vào ngôi nhà này.

Một khu vườn đẹp đến nao lòng. Vâng, ấn tượng đầu tiên của tôi khi lần thứ hai có điểm phúc bước vào căn biệt thự là một khu vườn tuyệt đẹp. Khu vườn ở ngay cạnh lối đi vào với cây cối um tùm. Tôi không nhìn rõ được trong khu vườn đó có gì nhưng nhìn qua thì nó đẹp, đẹp lắm, vẻ đẹp ẩn chứa một nỗi buồn phảng phất. Bên kia lối đi là vài chậu hoa hồng đen và hoa hồng trắng xếp xen kẽ nhau. Dây hồng này tạo cảm giác huyền bí, rất kích thích trí tò mò. Chưa kể tới mùi hương khác lạ của những chậu hồng, nó có một chút hương ngát của hoa hồng thường, thoang thoảng chút mùi man mát và quyến thêm mùi như được làm nhân tạo. Những bông hoa này có mùi hương vô cùng quyến rũ, như muốn lôi kéo tôi vào thế giới của chúng vậy.

Sau một hồi ngắm cảnh chán chê mê mải thì nỗi sợ của tôi trở lại khi tôi đứng trước thêm bậc thang dẫn lên phòng khách. Tôi cũng khá ái ngại vì tự tiện xông vào nhà người khác. Đang không biết làm thế nào thì lại thêm một cơn gió lạnh buốt thổi qua. Tôi đảm bảo là trời đang nắng, và ngoại trừ những cơn gió kì lạ này ra thì tôi không bắt gặp một cơn gió nào khác nữa.

- Sao cô lại ở đây?

Giọng nói lạnh băng ám ảnh tôi lại vang lên. Tôi gặp xui rồi, không những không gặp được Lâm mà còn gặp phải hắn- tên ác quỷ đáng ghét này.

- Tôi...tôi... Lâm...Lâm...có... nhà không?

Người tôi run như cây sậy, dũng khí con nhà võ cũng bay biến đi đời nào. Đầu óc mụ mị cũng không nghĩ được gì nhiều, bộ não thiên tài của tôi chắc sợ quá nên xách vali sang tận Hawai ngao du rồi.

- Không có nhà.

Hắn nói, giọng vẫn lạnh băng. Còn mặt hắn thế nào ư? Tôi thật sự không dám ngẩng lên để nhìn. Tôi có nên hỏi hắn về cái ví không nhỉ?

Hắn đứng nhìn tôi một lúc, có vẻ ngán ngẩm rồi bỏ vào trong. Tôi không biết làm gì đành đứng chôn chân tại chỗ. Không gian im phăng phắc nhưng tôi không nghe được tiếng bước chân của hắn. Rồi tôi lại thấy lạnh, cảm giác ón lạnh đang chạy dọc sống lưng tôi.

- Đây là cô sao?

Tiếng nói như thì thầm bên tai tôi. Nó nhẹ nhàng lắm. Tôi đảm bảo đây là tiếng nói của hắn, nhưng nó không có sát khí, nó không có tảng nước đá nào bên trong mà nó trầm nhẹ, có chút gấp gáp mà lại có chút sầu buồn.

Tôi giật mình ngẩng đầu lên. Hắn đang đứng trước mặt tôi, tay hắn cầm tấm ảnh một bé gái đang ôm hoa cười rạng rỡ vào ngày khai giảng khi mới vào cấp hai. Mặc dù quần áo hơi lấm lem nhưng nụ cười trên đôi môi vẫn rạng ngời, mắt vẫn hấp háy những tia nắng biết cười. Vâng, và tấm ảnh đó chính xác là tấm ảnh trong ví đựng thẻ của tôi. Vậy là hắn đang giữ ví của tôi.

Nhưng, tôi không có thời gian nghĩ tới cái ví nữa, điều tôi quan tâm là tại sao hắn lại hỏi tôi câu đó và ánh mắt đó của hắn là sao. Ánh mắt ấy cứ xoáy sâu vào mắt tôi, khiến tôi không thể nhìn ra phía khác. Tôi chỉ thấy ánh mắt đầy tia hi vọng của hắn.

- Ừm. Là tôi.

Tôi trả lời hắn trong vô thức.

Và tôi lại bị hút vào đôi mắt hắn. Tôi và hắn cứ thế đứng nhìn nhau. Và rồi hắn khẽ cong môi. Hắn cười, khẽ lẩm và nhanh lẩm. Tôi còn tưởng cái cong môi đó của hắn chỉ là ảo giác.

- Anh có thể cho tôi xin lại cái ví được không? Nó chứa nhiều giấy tờ quan trọng của tôi.

Hắn nghe xong lòi trong túi quần ra ví của tôi, đưa lên hỏi lại:

- Cái này sao?

Tôi gật đầu như gà mổ thóc. Hắn nhú mồm một lúc rồi mở ví của tôi ra, đọc to, rõ thông tin cá nhân của tôi từ thẻ học sinh.

Ai cho tôi biết, hắn ăn nhằm thứ gì vậy. À, phải rồi, chắc ăn nhằm đồ ăn Lâm nấu nên thành ra đao đao thế này. Hôm đó tôi không ăn cháo là quyết định đúng đắn mà.

Lúc hắn đọc xong thì Lâm cũng vừa về tới nhà. Vừa thấy Lâm mà tôi như thấy vàng, không cần nói cũng biết mặt tôi như con cún đợi được chủ về nhà.

Nhưng tôi và Lâm chưa nói gì được với nhau thì hắn đã chen vào:

- Lâm, không cần tìm trường khác nữa. Chúng ta sẽ học ở trường Nguyễn Du.

Hắn nói xong rồi đưa trả tôi ví, nhét lại tấm ảnh vào trong túi quần rồi quay gót vào nhà. Tôi và Lâm nhìn nhau rồi lại nhìn hắn. Nhưng trường hắn nói là trường tôi đang theo học mà.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hôm nay tôi đến trường thấy không khí nóng hơn hẳn mọi hôm. Khắp sân trường nhiều người như fan Kpop. Mà còn cái con nhỏ Mỹ Nhân kia nữa, không biết ăn nhằm cái gì mà 3 giờ sáng gọi điện thoại bảo hôm nay nó không rù tôi được. Ai cần nó rù đầu chứ, chỉ cần nó để tôi ngủ yên giấc là ổn rồi mà.

Mà tôi thấy tôi cũng thiêng quá cơ. Vừa nghĩ đến con nhỏ này là nó xuất hiện trước mặt liền. Trong khi tôi dắt con ngựa sắt cà tàng qua thì nó lại đang ôm tim và cảm thán câu gì đấy với mấy bạn bên cạnh. Làm như sắp được gặp idol đến nơi không bằng. Tôi vẫn không hiểu sao tôi lại chơi được với cái con nhỏ trái tính trái nết này.

- Con kia, mày đi ra đây với tao. Lẹ lên, không là mất chỗ ngon đấy.

Sau khi cất xe và “lượn” qua mặt nó lần thứ hai thì nó đã thấy tôi và kéo tôi vào như bác sĩ kéo bệnh nhân tâm thần. Tôi thì ừ ừ cạc cạc không biết mô tê gì chỉ lật đật đi theo nó.

- Con này, mày làm gì mà lòi tao như con trốn trại thế hả? Mà còn nữa, mày làm gì mà 3 giờ sáng gọi điện làm phiền tao thế? Mày đứng đây làm cái gì?

Tôi đặt hàng loạt câu hỏi cho nó, và nó trả lời tôi bằng cách nhảy tung tung chỉ chỉ ra phía sau tôi và hét lên:

- Đến rồi, đến rồi kìa mày ơi!

Tôi cũng tò mò nhìn theo phía tay của con nhỏ này chỉ ra. Một em xe Ferrari màu đen bóng đổ trước cổng trường. Ủây, chắc đây là nhân vật tầm cỡ lắm mới tậu con xe sang chảnh như thế này. Chắc, tôi nhìn mà cũng thấy thèm khát. Tôi mà ngồi lên thì oách đáo để.

Cửa xe bật mở. Không gian lặng yên, tôi cũng nín thở chờ xem nhân vật tầm cỡ này là ai...

- Nghe nói đây là nhà con ông cháu cha nhà đầu tư lớn nhất cho trường đấy mày. Mà tao nghe đâu đẹp trai lắm.

Con nhỏ Mỹ Nhân ở bên cạnh nói thầm vào tai tôi. Cái con nhỏ này, người ta đang tập chung, đang hồi hộp thì nó lại nói thầm vào tai tôi với cái giọng kể chuyện đêm khuya làm tôi sồn hết cả da gà. Tôi đang định quay lại cốc vào đầu cho nó một cái thì... đứng hình. Hoàn toàn đứng hình. Mọi kí ức ngày hôm qua chợt ùa về và tôi cảm thấy mình trở thành con nhỏ thiếu năng nhất Vịnh Bắc Bộ. Là hấn, chính là hấn. Cái tên tóc vàng với sát khí đang sợ mang tên La Minh Triết. Và ông trời như muốn khẳng định lại điều này thêm một lần nữa khi liền sau đó là Lâm bước ra. Khuôn mặt đẹp trai lại lạnh như thiên thần của Lâm thì không lẫn đi đâu được. Nhưng hôm nay khuôn mặt ấy lạnh lùng không kém gì cái tên sát thủ máu lạnh kia cả.

Không gian như vỡ òa. Nhất là các fan girl thì hét lên như thể vỡ được vàng, tất nhiên là bao gồm cả nhỏ bạn thân tôi. Tôi thì không được điên cuồng như vậy, tôi vội lách ra khỏi đám đông và lấy lại bình tĩnh cũng như để bảo vệ cái mạng nhĩ đáng thương của tôi. Hiện lên trong đầu tôi lúc này là cả tá suy nghĩ lăng nhăng mà không thể nào gỡ ra được. Nhưng tôi chắc chắn một điều đó là tôi sợ. Tôi sợ hấn vô cùng. Hấn giống như một con ác quỷ cứ lạnh lẽo đi theo tôi vậy.

Thôi nào, bình tĩnh. Tôi là ai? Là một con nhà võ, vẫn đứng song toàn, không sợ trời không sợ đất (chỉ sợ bố) cơ mà. Đến mấy đứa con gái yếu đuối còn không sợ hấn thì há có gì mà tôi phải sợ? Tôi mà sợ thì khác gì tôi còn yếu đuối hơn cả mấy bạn nữ bình thường.

Tôi tự nghĩ thế và dậm chân bước đi. Nhưng hôm nay không phải ngày may mắn của tôi. Dây giày của tôi đã bị các fan girl hành hạ đến nỗi tuột cả ra mặc dù tôi nhớ là hồi sáng tôi cột dây giày chặt lắm. Tôi cúi xuống định buộc lại dây giày thì đột ngột có một bóng người to lớn rất nhanh chồm lên bóng của tôi. Người đó nhanh chóng ngồi xuống cột lại dây giày cho tôi cẩn thận.

Nếu đây là một tên con trai bình thường ở trường thì tôi cũng chẳng bất ngờ lắm vì bọn họ đang thách thức nhau tán tỉnh tôi thì hành động này là quá sức bình thường. Nhưng đây là một người hoàn toàn khác. Đó là hấn, tên tóc vàng đáng ghét mà tôi nghĩ là vẫn đang bị bao vây bởi đám fan girl kia. Hấn ngồi quỳ một gối trước tôi, đôi tay với những ngón tay dài dài, mảnh mảnh đang thoăn thoắt cột lại hai bên dây giày cho tôi. Tôi không nhìn thấy khuôn mặt hấn lúc này, chỉ thấy màu tóc vàng bạch kim của hấn đang ánh lên trong nắng bình minh. Tự dưng tôi lại thấy hấn giống thiên thần trong chiếc áo trắng đồng phục học sinh chứ không phải tên ác quỷ thâm lạnh nữa. Rồi tôi lại thấy một cảm giác quen thuộc từ lâu. Tim tôi đập lờ lờ một nhịp.

- Trà, rút cục chúng ta cũng học cùng trường.

Suy nghĩ miên man của tôi bị cắt phứt một cái rất lảng xẹt bởi cái nhảy bổ tới khoác vai của Lâm. Cảm xúc rung động của tôi mới đang chuẩn bị ra quân thì đột ngột bị kéo lại chỗ cũ. Tôi quay lại, thấy các bạn nữ trong trường nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ có chút ghen tỵ như muốn nói: À, hóa ra họ quen nhau.

Đúng lúc này hấn cũng đứng dậy, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thường ngày. Nhưng tôi cũng không thấy nó đáng sợ nữa.

- Cảm ơn anh.

Tôi cười cảm ơn hấn rồi mới quay qua Lâm nói:

- Đây là nơi công cộng, cậu tỏ ra thân thiết quá đấy!

Lâm cười cười, ghì chặt vai tôi hơn, nói:

- Hôm nay ngày đầu nhập học, tôi không quen ai. Nhìn thấy cậu mà vui quá.

Tôi cũng chỉ biết cười. Thế mà lúc này không biết tôi nhìn kiểu gì mà lại thấy khuôn mặt thiên thần này lạnh lùng nhỉ?

- Thôi, hai người lên văn phòng tìm giáo viên chủ nhiệm đi. Tôi lên lớp trước.

Và thế là tôi đi thẳng lên lớp trước ánh mắt tò mò của bao nhiêu người. Sau hôm nay thì chắc danh tiếng của tôi lại nổi thêm một phần rồi. Đà này chắc lại có thêm vài tên chỉ biết suy nghĩ bằng thân dưới thách thức nhau tán tởi nữa đây. Đúng là mấy tên nông cạn không hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

- TRÀ À À À À À....

Tôi vừa đặt mông xuống ghế thì phải giật mình bật dậy vì tiếng kêu gào của con nhỏ Mỹ Nhân. Ngày gì mà nó ám tôi hoài vậy?

- Mày làm gì mà gào tên tao thất thanh như lần cuối nhìn mặt nhau thế hả con kia?

Bình thường nghe tôi trách thì điều đầu tiên nó làm là cười ngọt chết ruồi để lấy lòng tôi. Nhưng lần này thì khác, nó nhảy bổ đến ôm tôi mà riết, mà hét:

- Sao mày quen zai đẹp mà tao không biết gì cả? Nói mauuuuuu....

Ôi, ai hãy dứt con đĩa này ra khỏi người tôi đi. Nó đang hành hạ thân xác tôi đấy, không biết nó bạn bè kiểu gì mà chỉ giỏi cho tôi ăn hành thôi. Vết thương hôm trước của tôi còn chưa lành, thêm con bạn thân sát sườn là nó chăm sóc nữa thì chắc một tháng nữa mới lành lặn được.

Tôi ngán ngẫm dùng cả hai tay để đẩy con đĩa đối này ra khỏi người. Và ngay cả khi nó đã rời người tôi ra rồi thì nó vẫn nhìn tôi bằng con mắt hau háu:

- Cho mày chữa cái tội lần sau cứ có zai đẹp rú đi chơi là cong mông chạy theo. Nhờ con bạn “tốt” hay bỏ tao đi chơi với zai như mày nên tao mới quen được zai đẹp hơn đây.

Và đúng như tôi nghĩ, mặt nó thộn ra không khác gì vừa được móc lên dưới cống. Nó bơ phờ như người mất hồn lết đến ngồi cạnh tôi.

- Tao thế, lần sau tao không bỏ mày nữa.

Tự nhiên đang ngồi như xác ướp thì nó nhảy bổ sang ôm tôi rồi gào lên. Ôi, cứ sống với con nhỏ này có ngày tôi bị bệnh tim mà chết mất thôi. Và tôi lại tiếp tục công cuộc gỡ đĩa. Tôi chỉ định nói vậy cho nó bứt rứt một tý thôi mà nào ngờ nó dính lấy tôi thế này. Tôi khổ quá mà.

Nó bám tôi như thể cho tới khi trống truy bài vang lên. Cô giáo nhanh chóng bước vào lớp và đi theo sau là Lâm. Tôi cũng không quá bất ngờ khi con ông cháu cha như Lâm được học trong lớp chọn. Tai tôi ù đặc bởi những tiếng xì xầm trong lớp.

“Uầy, may thế, zai đẹp học lớp mình.”

“Sáng nay thấy ông này khoác vai bí thư lớp mình đấy”

“Chắc bạn bè của nhau. Bí thư lớp mình quen mấy người thế này là chuyện bình thường mà.”

Và cả cậu lớp trưởng ngồi phía trên tôi cũng quay xuống cười cười:

- Bạn của bí thư cũng đẹp quá ta!

Nhưng mấy tiếng xì xầm của mấy nhỏ con gái dãy bên thì khiến tôi thấy bất ngờ.

“Thảo nào nó không nhận lời anh Minh. Hóa ra là đang cặp với cả hai anh em nhà này.”

“Đẹp trai hơn, nhà giàu hơn, thế là ăn đứt anh Minh rồi.”

“Mà con này nó cũng cáo thật, vợ được cả hai anh em, ai cũng đẹp trai lại lằng.”

“Ừ, ngu ru tầm ngu ru, mấ tầm mấ. Cũng theo zai như con Nhân thôi. Nhưng mà con Trà nó cáo hơn nhiều. Bảo sao chơi được với nhau.”

“Này, đến nỗi cả hai anh em cùng cạnh tranh tán tỉnh công khai thế này thì cũng cao tay lắm đấy.”

Đây là câu chuyện tôi nghe được từ những đứa con gái lăm mồm ngồi hai bàn cuối dãy bên, những đứa mà vẫn thường hay cạnh tranh từng chút một với nhỏ bạn thân tôi và giờ chúng nó quay sang công kích cả tôi.

Và tôi cảm nhận được ngọn lửa của Nhân bên cạnh. Tôi khoác vai nó cười cười để trấn tĩnh nó, cố tình nói đủ volumn để bốn con nhỏ hách dịch kia nghe thấy:

- Mày đừng vì mấy tiếng vo ve của vài con nhặng mà phải đưa tay lên đập chết chúng nó. Thế là sát sinh đấy.

Nhỏ Mỹ Nhân thấy tôi nói thế thì cũng ra vẻ mặt tỉnh bơ, lạnh lùng girl quay đi không thèm đếm xỉa đến mấy con nhỏ vô duyên đó nữa.

Lâm xin được chỗ ngồi ngay phía trước mặt nhỏ Nhân, nghĩa là ngồi cạnh cậu bạn lớp trưởng lớp tôi. Khỏi cần nói con bạn tôi nó hạnh phúc thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau khi quay lưng bước vào nhà, hấn nấp sau cánh cửa phòng khách nhìn theo bóng hình cô đến khi hình dáng ấy khuất hẳn. Hấn thở dài rồi đi một mạch lên phòng.

Hắn ngồi trong bóng tối, chỉ có ánh mắt phát ra màu đỏ rực. Hắn đang nhớ về kí ức của 5 năm trước. Khi mà hắn lần đầu đặt chân lên thế giới loài người để tìm ngôi mộ của mẹ hắn - một con người không được chào đón ở thế giới của loài ma cà rồng.

Một cậu bé mặc một bộ đồ màu đen bằng da, khuôn mặt đẹp tựa như khắc nhưng lại mang đầy nỗi buồn lo. Đó là hắn.

- Này cậu, sao cậu không đến trường khai giảng đi?

Một cô bé chạy tới kéo kéo áo hắn, hỏi hắn mà mắt tròn xoe.

Cô bé mặc chiếc áo trắng và váy xanh, vai đeo balo đang đi tham gia lễ khai giảng.

Hắn nhìn chăm chăm vào cô bé một lúc rồi cất giọng đờm buồn:

- Tôi tìm mẹ.

Cô bé bật cười, hôm bụng cười ha ha:

- Ôi, cậu lớn thế này rồi mà còn lạc mẹ là sao? Haha.

Hắn không nói gì, mặt lại buồn càng thêm buồn. Cô bé thấy thế nên cũng không cười nữa.

- Cậu nói đi, cậu lạc mẹ ở chỗ nào, lúc nào? Mình giúp cậu.

Hắn bậm môi:

- Mẹ tôi mất từ khi tôi lên ba. Bố tôi bảo thế. Ông bảo rằng khi nào tôi đủ lớn thì sẽ chỉ mộ của mẹ cho tôi. Nhưng tôi không đợi được, tôi chỉ biết mộ mẹ tôi ở gần chỗ này thôi.

Hắn nói xong, ngẩng mặt lên thì thấy cô bé ấy mắt đã rom róm, miệng bắt đầu méu máo:

- Mình xin lỗi. Mình không biết. Cậu có biết mẹ cậu tên gì không?

Hắn gật gật đầu, nói thêm:

- Nghe bố nói mộ của mẹ đẹp lắm! Chỉ cần tìm được chỗ là thấy mộ mẹ tôi liền. Vì mộ của mẹ tôi là ngôi mộ đặc biệt nhất, đẹp nhất mà bố từng thấy.

Tay hắn vốn lạnh buốt. Nhưng hắn lại cảm nhận thấy một luồng hơi ấm đang len lỏi trong lòng bàn tay. Cô bé ấy nắm tay cậu, nói:

- Mình sẽ giúp cậu mà. Nhưng mình chưa ăn gì cả. Phải có thực mới vực được đạo chứ. Đi ăn cái gì đã nhé. Mình sẽ dẫn cậu tới nghĩa địa và tìm mẹ với cậu.

Đó là lần đầu hắn cảm nhận được hơi ấm từ con người mà không phải mẹ. Đó là lần đầu hắn biết thế nào là cảm dỗ. Đó là lần đầu hắn biết hương vị của phở mà không phải máu hay rượu huyết thanh. Đó là lần đầu hắn cảm thấy lép vế trước kẻ khác. Đó cũng là lần đầu hắn thấy nụ cười tỏa nắng.

Cô bé dẫn hắn tới nghĩa địa. Hắn định dắt tay cô vào tìm mẹ cùng hắn. Hắn không thấy cô sợ mà ngược lại, cô bé ấy nhoén miệng cười kéo hắn vào trước. Nhưng đời không như mơ, hắn chưa tìm được mẹ thì bố hắn đã tìm thấy hắn. Cô bé bị bố xô ngã đầy phù phàng. Hắn bị bắt về nhà. Nhưng hình ảnh cô bé ấy lại ghi sâu vào tâm trí hắn. Cô bé với ánh mắt long lanh, lo lắng cho hắn khi thấy hắn bị bố bắt về dù người lắm lem bùn đất.

...

- Anh, anh đang uống rượu à?

Lâm bước vào. Điện sáng lên đột ngột quá khiến hắn hơi choáng.

- Ủ.

Hắn ậm ừ rồi ngả lưng ra ghế.

- Anh tìm thấy cô bé ấy rồi.

Lâm hơi nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nghi ngờ nói:

- Là cô bé Thiên Trà đó?

Hắn khẽ nhếch mép gật đầu, mắt vẫn khẽ nhắm.

- Rượu máu nai anh mới sản được đấy. Thử đi.

Hắn bật dậy, hất hàm về phía chai rượu có in hình một con nai màu đen đầy mê hoặc bên ngoài. Bên trong là một dung dịch màu đỏ thẫm.

- Thôi, em đi xử lý chút việc của tập đoàn đây. Nghe nói họp đồng trực trực gì đấy. Tối em qua bar luôn.

Hắn gật nhẹ đầu không nói gì.

- À, tối anh nhớ uống huyết thanh ma sói đấy. Em sợ anh quên, mai ra nắng lại ngất ra đấy!

Hắn bật cười thay cho câu trả lời, nhớ lại vài ngày trước bị ngất ngay trước cổng nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Năm tiết học nhanh chóng qua đi cũng đúng năng lượng của tôi gần cạn kiệt. Giờ tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh để ăn những món ăn mà mẹ nấu. Chiều nay tôi còn lịch đấu tập với “đại ca” nữa.

- Trà, đợi tôi ở cổng trường chút nhé!

Thôi nào. Tôi chỉ muốn về nhà nhanh chóng thôi. Đợi chờ gì nữa. Mà còn chưa kể nhỏ bạn tôi hôm nay nó không đi xe. Tôi còn phải cân nó về nhà nữa mà.

Bụng nghĩ là thế nhưng bên ngoài tôi vẫn ậm ờ đồng ý.

Tôi và nhỏ Nhân đứng ngoài cổng trường hóng Lâm như chó hóng chủ. Hôm nay tôi quyết tâm bắt con mắt dạy này chờ tôi cái tội nó hành hạ tôi sáng giờ. Sau khi ngồi cắn nhau chí chóe thì tôi cũng thấy Lâm và hắn bước ra.

- Trà, chiều cậu dẫn anh em mình đi ăn nha.

Tôi chưa kịp ư hử gì, vừa thấy mặt tôi mà Lâm đã phang vào mặt tôi câu nói có duyên ghê. Và tôi cũng chưa kịp ư hử gì thì con bạn tôi đã tón lên trả lời hộ tôi:

- Tất nhiên. Con này nó chẳng đi học thêm nhiều. Thời gian rảnh nhiều không kể hết mà.

Hình như nó quên mất buổi đấu tập hàng tuần với “đại ca” của tôi thì phải.

- Thế chiều mày đi chiến với đại ca thay tao nhá!

Tôi phải phang thẳng vào mặt cái con nhỏ này câu đó để nó hết táy máy nói chen lời tôi.

- Chiều nay tôi bận rồi! Hay em nhờ bạn em dẫn các anh đi nha.

Hắn từ sáng đến giờ mới lên tiếng nói một câu:

- Tôi muốn cô trả ơn vì tôi trả ví cho cô.

Đúng là mấy thằng mà hay im im là những thằng cực nguy hiểm, nói câu nào chắc câu đấy, không cãi đi đâu được tí ti ông cụ nào.

- Nhưng tôi bận thật mà.

Hắn quay sang nhỏ bạn tôi:

- Vậy tôi mời cả cô cả bạn cô nhé. Máy giờ cũng được.

Vâng, một lần nữa, hắn chiến thắng. Lí do vì sao ư? Vì hắn giỏi nắm bắt tình hình. Và kết quả là nhỏ Nhân mắt sáng rỡ như đèn pha ô tô:

- Được chứ! Máy chiến đến 4 giờ là cùng chứ gì. Tao sẽ đợi máy chiến xong. Dù sao máy cũng mang ơn người ta, người ta không bắt máy trả tiền là tốt quá rồi còn gì.

Tôi không còn đường lui, đành gật đầu:

- Được rồi, vậy 4 giờ các anh đợi tôi ở Trảng Tiền Plaza.

Nhỏ bạn tôi háo hức:

- Ăn kem hả mày?

Tôi đập tắt luôn ngọn lửa đang điên cuồng của nó bằng một câu nói lạnh xẹt:

- Không! Ăn phở. Là tao hẹn chỗ đó cho dễ thôi. Đòi tao chỉ thích ăn phở thôi.

Hắn mặt vẫn lạnh băng, nói:

- Cảm ơn cô. Lâm nó nói rằng nó thích cô bạn của cô. Mà đi một mình lại ngại nên tôi đành phải giúp.

Hắn nói xong quay mông đi thẳng, theo sau là nụ cười giương gao của Lâm. Và ám ảnh tôi sau đó là con đường từ thần khi kẻ cầm lái chờ tôi về nhà đang phê tẹt mây xanh, đi đường cứ lừa ồ ồ gà ồ chó mà xông pha, chưa kể mấy lần đâm vào cột điện làm con ngựa sắt của tôi đã tàn nay sắp chuyển sang phế.

Tôi vừa về đến nhà, “đại ca” tôi xông pha ra đón đầu bằng quả dọa ma phong cách Na Tra. Không chừng tôi vừa mở cổng ra thì ông thò cái mặt ra hét um lên rồi vác con xe cà tàng của lên lên vai rồi chạy vào nhà. “Đại ca” của tôi chính là ông anh trai quý hóa được bố tôi truyền lại cho lớp võ thuật tâm huyết của bố. Thi thoảng “đại ca” tôi lên con buồn chân buồn tay lại kiếm tôi dọa cho đỡ buồn. Và hôm nay là một trong vô số lần được tôi cho là “đại ca” đang “ngáo đá”.

Tôi đang ngồi ăn cơm, không chừng “đại ca” tôi ngửa tay gấp hết cả nửa đĩa rau muống vào bát tôi, rằng thì nhe ra cười cười như lợn lộc.

- Sư muội ngoan ăn rau đi. Ăn thịt hoài vậy hết bát thịt thì sao.

Và “đại ca” tôi cũng không quên đá đều đều thêm một câu mang tính sát thương rất cao. Nhưng nói đúng thì tôi không nói làm gì, đằng này người ăn thịt nhiều lại chính là ông anh quý hóa của tôi.

- Đại ca à. Anh gấp thịt từ đầu bữa đến cuối bữa mà. Sao bắt em ăn rau vậy? Anh ăn nốt nửa đĩa này đi.

Tôi dứ dứ nốt nửa đĩa rau vào mặt “đại ca” cho bổ tức. Người đầu bắt nạt em gái hết biết.

- Hai đứa có ăn cần thận chưa?

Bố tôi vừa nghiêm giọng lên tiếng cái là tôi và “đại ca” ngừng mọi hoạt động liền. Tôi vội đặt nửa đĩa rau xuống rồi vùi mặt vào núi rau trong bát ăn cho xong. Anh trai nhà người ta thì đẹp trai, quan tâm em gái, đằng này anh trai tôi đã hay bắt nạt em gái lại còn xấu hết phần người khác. Tôi dám thề là tôi thấy “đại ca” tôi xấu xức phạm người nhìn mà không hiểu sao các cô vẫn mê như điên. Và tôi, đứa em gái duy nhất của “đại ca” cũng luôn được các chị săn đón.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Lâm uể oải bước vào nhà, mặt nhăn nhó như khi ăn nhầm phải ớt. Thấy em trai mình có biểu hiện khác lạ, hắn cười khẩy chọc tức:

- Định chơi gái hả? Sao lại chọn nhỏ đó?

Lâm ngồi phịch xuống ghế, dòm dòm hắn như muốn nhào vào cắn xé:

- Tại anh cả! Em chỉ là muốn đi đường vòng hẹn được Trà đi chơi với anh, ai ngờ Trà chơi ác thế. Chứ em chỉ biết nhỏ kia là bạn thân Trà chứ có gì đâu. Giờ biết làm sao...

Lâm ngồi trên sofa vò đầu bứt tóc các kiểu như đang hối hận và bối rối vô vãn. Đường đường mang mác là một soái ca lạnh lùng, ban ngày đi đâu người khác cũng phải ngước nhìn, ban đêm tới địa bàn thì ai cũng phải chào lui mà giờ lại mang tiếng là thích con gái nhà người ta ngay ngày đầu gặp mặt, lại còn ngại ngùng tỏ tình thông qua cô bạn thân. Ôi, hình tượng của cậu nay còn đâu.

Hắn cũng chỉ cười cười như muốn chọc tức Lâm. Có thể nói, hình tượng của Lâm được xây dựng trên hình mẫu là hắn- một con người lạnh lùng đến vô cảm. Nếu Lâm lạnh lùng một thì hắn lạnh lùng mười vì thực chất, Lâm không phải là một người lạnh lùng gì cho cam. Nhưng hắn thì khác, từ bé, do sống với người bố là một ma cà rồng chúa, hắn là anh cả nên phải học cách sống sao cho quyền lực chứ không được tự do và phóng khoáng như Lâm. Những ký ức tươi đẹp và hồng nhiên của hắn cũng chỉ gói gọn lại bằng nụ cười của cô bé năm nào.

- Chuyện của anh anh tự lo liệu. Em nên tự lo cho mình đi. Anh không muốn ai dính dáng gì đến chuyện này cả.

Lâm nghe hắn nói thế thì vội bật dậy, nhìn hắn cười như thách thức:

- Anh mà có thể tán Trà thì em có đi đầu xuống đất. Từ xưa giờ anh còn không biết thế nào là con gái. Haha.

Hắn nghe thế thì cũng không biết nói gì mà chỉ nhìn thẳng em trai đều căng đầy trăn trối vì Lâm nói quá đúng sự thật.

Lâm thấy mình thắng thế thì tiếp tục xông lên chiếm lấy thế thượng phong. Phải nói là chẳng mấy khi cậu thắng được ông anh oái oăm này nên có cơ hội thì cậu phải tận dụng triệt để:

- Anh thật sự không cần sự giúp đỡ của em à? Vậy mai này, Trà có về tay người khác thì đừng có ân hận nhé!

Hắn nghe đến đây thì thoáng giật mình, trên khuôn mặt thanh tú vốn lạnh lùng nay lại xuất hiện thêm cái nhũn mày đầy dăm chiêu. Hắn đang suy nghĩ...

- Cái gì anh đã muốn thì phải là của anh.

Hắn nói rồi đi thẳng một mạch lên phòng để lại cho cậu em trai một vỏ tụt cảm xúc vô cùng lớn. Và giờ đây, cậu ta vẫn thẫn người trên sofa vì không nghĩ là mình đã thua trong cuộc đấu khẩu này, cục diện thay đổi quá nhanh chóng, không thể kịp trở tay.

...

Đêm là thời gian hắn thường hoạt động nhiều nhất. Hắn là ông chủ của một chuỗi những quán bar lớn, là chủ tịch chưa bao giờ lộ diện của tập đoàn JD. Đối với hắn, lộ quá nhiều thông tin là một lỗ hổng lớn khiến đối phương có thể phản công hắn bất ngờ. Hắn chỉ sống với thân phận là một ông trùm của thế giới đêm, các thông tin còn lại, ngoại trừ Lâm – em ruột hắn, thì không một ai biết.

Hắn chỉ cần xuất hiện là mọi người đều phải nhường đường. Hắn đi tới đâu, hàn khí tỏa ra đến đó. Mang trong mình dòng máu của loài ma cà rồng càng khiến hắn lạnh lùng và cuốn hút hơn gấp bội. Hắn có thể cuốn hút mọi cô gái trong hộp đêm này, nhưng hắn lại bất lực trước cô gái mà hắn vẫn tìm kiếm lâu nay.

...

Mới sáng ra đến trường, tôi đã gặp phải một đám con gái đứng chờ trước cổng trường. Lại là cái bọn chị em đầu gấu đầu mèo với mấy đứa vẫn thường gây hấn với nhỏ bạn tôi trong lớp. Tôi xin phép được gọi tụi đó với cái tên thân thương là “bốn con giặc cái” vì chúng nó ngoài nhà giàu và đi gán hán thì chẳng còn điểm mạnh gì nữa.

Và như dự đoán, tôi vừa thông dong phi con ngựa sắt cả tầng đến gần là cả lũ đó bu quanh xe tôi. Cảnh này tôi đã gặp nhiều, nhưng là gặp khi đi cùng nhỏ bạn của tôi. Thật không ngờ hôm nay tôi lại dính phải cái bọn trời ơi đất hời này.

- Ày, bí thư đi đâu mà vội thế? Đứng lại nói chuyện với lũ dân thường này chút coi.

Đó là Ngọc, cái con nhỏ chanh chua thuộc nhóm “bốn con giặc cái”. Tôi phải cho nhỏ Ngọc này một phiếu bầu làm thủ lĩnh vì nó là đứa lăm lăm điều nhất cái hội này.

Tôi cũng không hoảng sợ mà vẫn thông dong ngồi trên xe, hất hàm:

- Nay, hôm nay không có đi cùng nhỏ Nhân. Tránh ra cho chị đi qua.

Và tiếp tới, thuộc hạ thân cận của Ngọc tên Hà cũng chanh chua cất lên:

- Tụi tao hôm nay tìm mày chứ không phải cái con động kinh đó. Tính ra, mày mới là cái đứa đáng để mầy tụi tao phải دنبیت.

Thì ra là tụi nó đánh giá tôi cao vậy. Nhưng đánh giá tôi cao là chuyện của tụi nó, còn đi học vẫn là chuyện của tôi. Thấy mặt bọn này là tôi đã thấy rắc rối rồi.

Nghĩ thế nên tôi cũng chỉ “ừ ừ” một cái rồi phóng xe qua tụi nó đi thẳng vào trường. Tụi bây nghĩ chị đây mà dễ bắt nạt sao? Đường đường là một đai đen karate mà lại đi đứng đối co với mấy bọn trẻ trâu như vậy. Thật là mất hình tượng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Giờ ra chơi là giờ ăn của tôi. Cứ hễ đến giờ ra chơi là y rằng mọi người sẽ thấy tôi và Nhân khoác tay nhau xuống canteen bằng vẻ mặt hớn hờ như chó sắp được gặm xương. Và hôm nay không phải ngoại lệ. Dù trời có sập thì Phí Dạ Thiên Trà tôi đây cũng phải lết được xuống canteen bằng được mới thôi.

Nhưng không biết hôm nay có phải tôi bước chân trái xuống giường hay vốn dĩ là do số tôi đen thui như chó mực. Rõ ràng, sân trường tôi không bị mấp mô cũng không có ổ trâu ổ gà gì. Nó hoàn toàn phẳng lỳ. Vậy mà tôi đây lại bị vấp. Vâng, là bị vấp ngã. Cái cảm giác khi bị vấp là tim tôi thót lên một cái rồi hành động tiếp theo là nhắm mắt lại chuẩn bị ôm hôn đất mẹ.

1s...2s...3s...

Không đau, không ê ẩm, không một cảm giác gì ngoài cái cảm giác lạnh lạnh. Tôi nhớ là dự báo thời tiết đầu có báo hôm nay có gió mùa về đột ngột đầu nhí, nhất là vào cái lúc trời đang nắng chang chang thế này, sao tôi lại cảm thấy lạnh được nhỉ?

Và tôi từ từ mở mắt ra. Một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng không kém phần quen thuộc. Đó là hân. Tôi không biết tôi và hân phải gọi là duyên phận hay oan gia mà mỗi khi tôi gặp chuyện gì thì y rằng ở đó có mặt hân.

Tôi vội bật người ra khỏi vòng tay hân. Thảo nào tôi cảm thấy lạnh, hân đó là hân khí từ tên ác ma nhà hân toát ra:

- Cảm ơn nhé!

Hân không ư hử lấy một câu mà xò tay vào túi quần đi thẳng.

Thái độ gì vậy? Ôm con gái nhà người ta xong lạnh lùng bỏ đi không nói lời nào sao? Mặc dù là do tôi bị vấp ngã nhưng không thể phủ nhận là hân đã ôm tôi, tôi có bắt hân phải đỡ tôi đâu. Trời ạ, trông cái mặt hân mà muốn bấm vằm ra không cơ chứ!

- Ê, sao không đừng mày vấp vậy? Mắt mày để ở dưới mông hả?

Khi mà tôi còn đang cảm xúc ngập tràn thì con bạn thân tôi lại ngắt phụt cái mạch cảm xúc ấy bằng câu hỏi rất ư “có duyên”.

- Ở đấy, mắt tao để dưới mông đấy. Mày thích kiện thì kiện đi.

Tôi lườm nguýt nó coi như để xả một chút con giận. Đã gặp phải cái tên ác ma kia nay lại còn phải đối mặt với cái con nhỏ này nữa, số tôi đúng là khổ mả.

- Tao rảnh đâu mà đi kiện mày. Mà kể cũng lạ, sân trường phẳng lì thế này mà mày bị vấp, xong từ đâu ra hotboy lại chạy ra đỡ được mày. Rồi tưởng chuyện đẹp như ngôn tình thì kết một cái lằng xẹt. Tao bảo sau này mày đừng có đi đóng phim, khán giả nó ném đá cho tan cái mặt.

Tôi ngăn chặn cái loa đang tăng tăng tự phát này bằng cách lòi nó đi thật nhanh xuống canteen. Tôi cạn calo rồi, não tôi sắp nổ tung rồi. Tôi còn đang không rõ chuyện gì đang xảy ra mà con nhỏ này nó cứ bắn tăng tăng như tra tấn thể này thì tôi đến nổ não mất thôi.

...

Hân bước thong thả, bờ môi hiện lên một nụ cười nhẹ. Không phải tự dung cô ngã, mà cũng không phải ngẫu nhiên mà hân xuất hiện ở đó để đỡ cô. Điều là hân sắp xếp cả. Chỉ cần một chút công lực thôi, hân có thể tạo ra một hoàn cảnh vô tình đến ngẫu nhiên như vậy.

Hân cũng muốn nói vài câu với cô nhưng không biết bắt đầu từ đâu, mở lời thế nào. Từ xưa đến nay, hân chẳng bao giờ tự động bắt chuyện với ai cả, chỉ có những kẻ khác cứ bu quanh hân mà gọi chuyện. Hân cũng chẳng buồn trả lời. Hân dường như đã quen với không gian tĩnh lặng, không ồn ào, không xô bồ.

...

Tôi đang vì vụ trên con ngựa sắt đi dạo phố. Chẳng là hôm nay tôi nghe được tin đại ca tôi định dọn cái “ổ lộn” của mình nên ăn com, dọn dẹp xong tôi linh đi chơi luôn. Hôm nay mà ở nhà thì kiểu gì tôi cũng bị lôi cổ vào cái ổ lộn của đại ca bá đạo nhà tôi.

Và guồng chân bàn đạp lại đưa tôi tới con đường đó, cái con đường mà tôi đã từng mê mẩn, cái con đường mà đã nảy sinh ra cho đời tôi bao nhiêu rắc rối.

Hiện ra vẫn là căn biệt thự màu xám quen thuộc. Đầu tiên, tôi cũng định ngó lơ coi như không thấy, nhưng rồi trí tò mò lại kích động. Tôi lại không ngăn được ánh mắt mình mà gắn chặt vào căn biệt thự ấy. Nó quá thu hút tôi.

Cánh cổng ấy vẫn đóng im lìm. Căn nhà ấy vẫn phát ra tiếng nhạc du dương. Vẫn là vẻ bí ẩn khiến tôi chết mê ấy. Tôi dựng xe bên lề đường, ngồi xuống chiếc ghế đá bên hồ đối diện căn biệt thự, im lặng cố gắng lắng nghe bản nhạc từ trong căn biệt thự phát ra là bài hát gì...

- Sao cô lại ở đây.

Giọng nói này, cái giọng nói lạnh lạnh, khàn khàn ấy. Chính là hân, cái tên ác ma mà tôi phải run sợ khi nhìn vào ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tôi giật mình, vội quay lại theo phản xạ. Hắn đứng sau tôi từ bao giờ, ánh mắt nhìn xa xăm ra phía mặt hồ phẳng lặng, tóc hắn khẽ bay lòa xòa trước mặt tạo nên một vẻ đẹp cuốn hút. Mặc dù tôi là người không có cảm hứng yêu đương gì cho cam nhưng tôi cũng là con gái, cũng yêu cái đẹp và cũng biết hâm mộ trai đẹp. Và hắn đang đánh trúng và điểm yếu trong tôi. Ôi, sao trông hắn đẹp trai quá vậy! Lại còn cái vẻ đẹp thần bí ấy, khuôn mặt đẹp như khắc ấn sau mái tóc vàng đang bị gió thổi lòa xòa trước mặt ấy. Tôi chỉ muốn vỗ đùi cái “đét” mà thốt lên một từ: ĐẸP.

- Sao nhìn tôi?

Vâng, trong khi cảm xúc tôi dâng trào mà thầm khen hắn đẹp thì hắn lại nhấn tâm cắt đi nguồn cảm xúc ấy.

- Không có gì. Sao anh lại ở đây?

Hắn nhìn nhìn tôi kiểu như tôi là người ngoài hành tinh, cười khẩy một cái:

- Nhà tôi ở đây. Trí nhớ cô quá tệ.

Và tôi biết là tôi đã bị hớ. Ồ, sao tôi lại ngu đến nỗi quên mất căn biệt thự này là nhà hắn nhỉ. Rồi con hỏi hắn cái câu giống như muốn chứng minh là: Tôi bị ngu.

- Thì bình thường tôi đi qua đây có bao giờ thấy ai đâu.

Tôi cố chống chế.

Hắn cũng chẳng đôi co với tôi, hắn im lặng tia ánh mắt ra phía hồ. Tôi cũng khờn biết nói gì, cũng tia mắt ra ngắm phong cảnh.

- Bức ảnh này cô chụp khi nào vậy?

Hắn đưa bức ảnh mà hắn đã cuồn ra trước mặt tôi. Tôi không biết lí do vì sao mà hắn cứ dăm dăm và thắc mắc về bức ảnh này đến vậy. Tôi cầm lấy bức ảnh, ngắm lại mình khi mới bước vào cấp hai rồi mới trả lời:

- Chụp vào ngày khai giảng năm lớp 6. Cũng hơn 5 năm rồi.

Hắn nhìn tôi, cái ánh mắt kì lạ hôm đó. Tôi thấy trong đó là cả một bầu trời tâm sự đầy thương nhớ. Cũng phải, một con người sống lạnh lùng như hắn hẳn rất thiếu thốn tình cảm, vì thiếu thốn nên con người hắn mới thành ra như bây giờ.

Hắn vẫn nhìn tôi, tôi thì như bị hút sâu vào ánh mắt ấy của hắn. Tôi thấy cậu bé mà tôi từng giúp đỡ năm nào. Tôi thấy ánh mắt buồn rầu đến thấu tâm can của cậu bé ấy. Cậu bé ấy là người mà tôi giúp đỡ trong ngày khai giảng, là người gián tiếp và vô tình làm bẩn mất chiếc áo trắng tinh khôi. Cậu bé ấy, sao tôi thấy thân quen quá, sao tôi thấy giống hắn quá.

- Tôi theo đuổi cô nhé!

...

Tôi không biết bản thân mình đã về nhà thế nào, lên phòng mình ra sao. Tôi nghe đại ca nói là trông tôi lúc ấy như con chết trôi, bất thần như ma. Nhưng tôi không quan tâm lắm. Trong đầu tôi cứ hiện mãi câu nói của hắn: “Tôi theo đuổi cô nhé”.

Tôi không biết lí do vì sao, hắn đã từng ghét tôi, đối xử với tôi như một kẻ không quen và không muốn quen. Đùng một cái, hắn trở thành một con người khác rồi lại đùng một cái hắn đòi theo đuổi tôi. Vốn dĩ, tôi thấy hắn là một người bí ẩn, có nhiều bí mật. Tôi lại là người thích sự bí ẩn lại vô cùng tò mò. Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng không thể khiến hắn muốn theo đuổi tôi. Và hắn là một ác ma lạnh lùng, tôi đã từng bị hắn nhấn chìm trong ánh mắt lạnh lùng ấy. Hắn tuyệt nhiên không phải là một người vô cơ thích tôi được. Chẳng lẽ, cậu bé năm đó... là hắn?

Nhỏ Nhân đến nhà tôi. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt tròn tròn như lợn lộc. Chắc nó đang bị shock khi thấy tôi thất thần như ma.

- Con kia, mày làm sao vậy? Bị ma nhập à con?

Nó hoảng hốt vỗ vỗ vào má tôi như để xua đuổi tà ma. Cái con nhỏ xàm xí này, ngoài suy nghĩ linh tinh ra thì nó còn giỏi cái gì khác không vậy trời.

- Có con ma nào mà nhập được vô người tao hả? Tao chả óánh cho nó què giò ý chứ ở đây mà nhập.

Con nhỏ này hình như không để ý đến lời tôi nói cho lắm, nó nhảy bổ lên giường tôi, thì thảo:

- Mày quen anh trai của Lâm từ bao giờ, khai mau.

Tôi ngo ngo:

- Chắc được một tuần!

Và nó gãy lên như đĩa phải với:

- Sao thế được, thế sao ông thích mày được.

Tôi cũng giật mình, sừng cò lên với nó:

- Ai nói với mày ông thích tao. Mày nói láo tao vắn răng nha mày.

Nó chống nạnh, chi chi đông tây:

- Lâm nói với tao chứ ai. Thực chất là hôm đó Lâm muốn rủ mày đi chơi, đi đường vòng sang tao. Lâm nói hết với tao rồi. Lâm bảo anh Triết thích mày, nên Lâm giúp. Mày khai mau, mày quen người ta từ bao giờ. Lại roi bả roi thính ở đâu mà người ta đóp bả của mày lắm thế.

Và tôi phải vội nhảy dựng lên, phi đến bịt miệng con nhò này lại. Nó quá nguy hiểm, nó biết quá nhiều. Mà mồm nó lại cứ oang oang như loa phát thanh, đến tai bố tôi chuyện này là đời tôi đứt phụt như cái dây chun mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Từ khi dính vào hấn, cuộc sống của tôi hoàn toàn bị đảo lộn. Cái cuộc sống vô tư vô lo, chẳng sợ bố con thằng nào trước kia của tôi đã không còn nữa. Từ khi gặp hấn, tôi biết sợ một kẻ khác mà không phải bố tôi, tôi luôn phải suy nghĩ đến những điều kì lạ mà tôi gặp phải, tôi cũng luôn phải suy nghĩ về hấn.

Từ hôm hấn nói theo đuổi tôi thì không có động tĩnh gì nữa. Một hai hôm đầu, tôi cũng có suy nghĩ đến điều này. Nhưng rồi áp lực học tập và luyện tập đã tạm thời xóa đi nó trong đầu tôi. Tôi hầu như không nghĩ về hấn nữa, và tôi đã cố không nghĩ về hấn. Không phải vì tôi có tình cảm gì với hấn mà do kí ức của tôi, tôi không thể tìm một lí do nào phủ nhận hấn là cậu bé năm xưa tôi đã giúp đỡ. Đáng lẽ ra tôi đã lãng quên kí ức ấy, lãng quên cậu bé ấy. Nhưng vào ngày hấn nói theo đuổi tôi, khi nhìn vào mắt hấn, dòng kí ức đó lại hiện ra. Tại sao lại hiện ra vào lúc đó?

Ở trường, tôi vẫn giao tiếp và cười nói với Lâm bình thường. Lâm đối với tôi cũng có chút khác biệt: Cậu cười nói với tôi rất thoải mái trong khi lại vô cùng lạnh lùng, coldboy với những người khác. Và một người nữa cũng trở thành bạn tâm giao của Lâm, đó là nhò bạn thân tôi: Phan Mỹ Nhân.

- Trà, Nhân. Muốn uống gì không? Tôi khao.

Nhò bạn tôi nghe được khao cái là lại tón lên, cười tít mắt:

- Hào la hào la. Không hổ danh là con nhà giàu, hào phòng thế là tốt. Đi thôi, xuống canteen, chị đây sẽ cân cả.

Và nó kéo hai đứa tôi xuống canteen khi hai đứa vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhò bạn tôi nhanh chóng chứng minh năng lực khác người của nó. Trong khi tôi và Lâm còn đang uống dở cốc sting dâu thì nó đã đã xong hai cốc trà sữa và không có dấu hiệu dừng lại...

- Nhân này, mày biết gì không. Tao đoán lí do chết từ kiếp trước của mày là chết đói, trở thành con ma đói vật vờ ám ảnh tận kiếp này của mày. Công lực ăn như lợn của mày của thế nuốt cả cái canteen này.

Và đáp lại lời tiên tri của tôi là câu:

- Cô ơi, cho con cốc trà sữa vị bạc hà. Nhanh nào cô ơi. Cô mang luôn hai cốc ra cho nhanh nhá cô.

Tôi và Lâm chỉ biết đực mặt ngồi nhìn nhau rồi cầm cúi uống nước, coi như không quen cái đứa vừa gọi nước. Ra ngoài đường tôi mong nó đừng nói nó là bạn tôi, mắc công người ta nghĩ tôi cũng có vấn đề.

Và tôi sẽ uống cốc nước của tôi một cách yên ổn nhất có thể nếu không có một vụ việc bất ngờ xảy ra.

Tôi lúc đó không load được gì, chỉ nghe “ào” một cái. Một cảm giác đinh đính, lành lạnh luồn lách trong cơ thể tôi. Nó chảy và thấm dần từ đầu tôi xuống. Một thứ chất lỏng màu đỏ.

- Ôi, bí thư đó hả? Thứ lỗi cho lũ dân thường này có mắt như mù, đi đứng loạng choạng vấp phải chân ghế.

Và sau đó là một cục giấy ịn vào mặt tôi mà chà, mà xát. Đầu tôi ong lên vì cái lạnh của đá, người tôi ra lên vì nước đá thấm vào thịt. Mắt tôi cay cay thì nước ngọt chảy vào mắt. Một cảm giác thật là rối loạn. Nhưng tôi lại bình tĩnh đến lạ, đó là sự bình yên trước cơn bão.

Tôi nhẹ nhàng gạt bàn tay đang dùng khăn giấy chà mạnh vào mặt tôi. Không biết là muốn lau nước trên khuôn mặt tôi hay muốn lột da mặt tôi mà chà xát mặt tôi tới nỗi nó đang nóng ran lên.

- Ôi, thôi chết. Tờ giấy này lúc này mình ăn xong lỡ lấy lau miệng rồi. Giờ lại lau lên mặt bí thư. Thật là mình hậu đậu quá.

Một tràng cười khà ồ vang lên kéo theo tất cả những tràng cười của mọi người trong canteen.

Thật là buồn nôn. Cái giọng điệu thật buồn nôn. Tôi chỉ cần nghe qua, không cần nhìn là biết bốn con quỷ cái kia muốn kiếm chuyện.

- Tụi mày muốn gì. Chơi nhau hơi quá đấy. Có gì ra nói chuyện với tao, đừng đụng vào bạn tao.

Tiếng con bạn thân tôi đã vang lên. Canteen lại được thêm náo loạn. Tôi vẫn chỉ bình tĩnh, nắm chặt tay chờ xem chuyện gì sẽ diễn ra. Lâm thấy tôi bị như vậy thì vội rút khăn giấy ra thấm nước trên mặt và trên áo cho tôi, khuôn mặt có chút ái ngại. Tôi vẫn mặc kệ.

- Tao không muốn đôi co với mày. Người tao muốn tính sổ là nó. Chuyện nó khinh thường bọn này là không thể chấp nhận được. Hôm nay chỉ là cảnh cáo thôi.

Nhỏ Nhân mặt đầy căm phẫn, vẻ như nó đang định làm gì đấy. Lâm nghe thấy tụi nó nói vậy thì cũng ngừng lại, đứng lên định nói gì. Nhưng tất cả phải ngừng lại vì sự xuất hiện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hắn bước vào, nhẹ lắm, nhẹ như bay vậy. Hắn chỉ cần xuất hiện, mọi ồn ào trong canteen đã biến đi đâu mất thay vào đó là sự tĩnh lặng đến căng thẳng. Tôi chỉ nhìn hắn rồi cười khẩy một cái. Tôi cũng không hiểu sao tôi lại cười khẩy.

Hắn từ từ tiến tới chỗ tôi. Hắn liếc khẽ qua tôi rồi nhìn về phía bốn con gặc cái kia. 1s...2s...

Tôi bất ngờ, giật mình trước hành động của hắn. Không riêng mình tôi, mọi người có mặt lúc đó đều bất ngờ. Người ôm tim, người bịt miệng để không thốt lên một tiếng nào.

Hắn đang bóp cổ Ngọc, kẻ đã cố tình hất nước lên người tôi. Hắn chỉ dùng duy nhất một tay để bóp cổ cô ta, tay còn lại vẫn đút túi quần, vẻ mặt vẫn lạnh lùng thản nhiên đến lạ. Lại nhìn sang Ngọc, khuôn mặt đang méo xệch lại vì khó thở và vì sợ, đôi tay nắm chắc lấy tay hắn cố gắng đẩy bàn tay hắn ra. Ba đứa còn lại thì mặt mày đã trắng bệch, nhợt nhạt, ánh mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

- Đủ rồi! Đừng làm lớn chuyện.

Tôi vội chạy tới kéo nhẹ tay hắn. Tôi không biết làm như vậy có thể lung lay hắn không nhưng tôi không thể để mọi chuyện đi quá xa như vậy. Dù sao, chuyện này người liên quan chính cũng là tôi. Tôi không muốn ai chết cả, cũng không muốn chuyện như thế này xảy ra. Tôi phải cứu Ngọc trước, nếu không cô ta sẽ chết mất.

Ánh mắt hắn lia sang tôi, nhìn tôi nhẹ nhàng rồi thả tay ra. Ngọc được tha sống, ngồi sụp xuống hít lấy không khí và nhìn hắn đầy kinh hãi. Cô ta cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

- Có sao không?

Đó là hắn hỏi tôi. Tôi vẫn hơi hoảng hốt nhìn hắn khẽ lắc đầu. Lâm cũng hoảng không kém, vội rút tiền để lại trên bàn rồi nói:

- Đi thôi.

Hắn không nói gì, kéo tay tôi đi ra khỏi canteen. Lâm và Nhân thấy thế cũng vội vã theo sau để lại đồng hồ loạn.

...

Từ hôm đó, tội quý cái đó nhìn tôi với ánh mắt dè chừng. Tội nó không còn dám đầu khẩu với tôi hay nhỏ Nhân nữa. Nhờ Nhân được đà lấn tới, móc mĩa tội nó không biết bao lần nhưng tội nó cũng chỉ ngồi im mà cắn răng chịu đựng.

Và khỏi nói từ hôm đó độ hot của tôi lan rộng toàn trường thế nào. Tôi cũng không bị giáo viên hỏi han hay gọi điện về báo cho phụ huynh. Họ coi như không biết tôi dính dáng tới vụ ẩu đả đó. Thái độ của các cô đối với tôi cũng niềm nở hơn.

- Ê, của mày này. Nãy tao ở cổng trường, thấy có anh trên khối 12 nhờ gửi cho mày.

Nhỏ Nhân đặt món quà trước mặt tôi nói. Đối với nó, chuyện có người gửi quà cho tôi là quá bình thường. Nó cũng được nhận không ít quà từ mấy tên đực rựa chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới ấy. Đúng là mấy tên vô dụng, học hành không lo, ở đó mà lo tán gái.

Tôi lẳng món quà vào cặp, về mặt thần nhiên:

- Mang về cho đại ca tao đi tán gái.

Lâm ngồi phía trên, cũng quay xuống hóng hớt cùng:

- Đại ca á? Đại ca của Trà đẹp trai không?

Tôi cười đáp trêu:

- Đẹp chứ. Đẹp trai hơn cả Lâm.

Và y rằng nhỏ Nhân lại nhảy vào phá đám:

- Sao tao thấy mày suốt ngày than trời đại ca mày quá xấu vậy? Hôm nay lại nói đẹp là sao?

- Trước khác, nay khác.

Tôi chống chế.

Lâm cũng cười:

- Chà, đẹp trai hơn cả Lâm cơ á. Chắc chắn Lâm phải diện kiến một lần.

Và cả ba đứa chúng tôi cùng cười. Đôi khi chỉ là vài mẩu chuyện bông đùa như vậy thôi cũng khiến tôi vui cả ngày.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Phòng Vip 1, Bar Lime...

Hắn ngồi trầm ngâm, mắt nhắm hờ, khẽ ngả lưng ra sau. Hôm nay là ngày rằm, điều này đồng nghĩa với việc hôm nay hắn phải về “nhà”. “Nhà” ở đây không phải căn biệt thự màu xám. Nó ở tít sau trong lòng đất và công không gian chính là khu vương nhà hắn. Người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy đó là một khu vườn um tùm, cây cao, to và nhiều như một khu rừng nhỏ. Không sai, đó là một một phần của khu rừng dơi, nơi có nhiều dơi quý nhất.

Lâm bước vào, nhìn hắn một hồi rồi rót rượu uống. Cậu biết hắn đang chán ghét cái nơi mà cả cậu và hắn cùng gọi là “nhà”. Nơi đó, hắn và cậu được đối xử hoàn toàn khác nhau. Trong khi cậu thích làm gì cũng được thì hắn lại bị trói buộc bởi cái danh “người thừa kế”, cũng vì vậy mà các trưởng bối cũng như bố luôn nghiêm khắc với hắn. Hắn đang áp lực.

- Nếu cô ấy biết anh là ai, không biết cô ấy còn lạnh nhạt đến đâu.

Hắn nói như thờ, tiếng nói pha theo dư vị đắng cay. Hắn vốn dĩ dễ bước được vào đời cô đã vô cùng khó khăn, nếu như cô biết hắn là một con quý tộc lột người thì có lẽ hắn không còn lấy một cơ hội nào nữa. Hắn đang sợ sao? Cuộc đời hắn có bao giờ biết sợ, vậy mà nay chỉ vì người con gái ấy mà hắn lại sợ, sợ chính bản thân hắn.

- Trà là người tốt. Nhưng cô ấy có một bức tường phòng thủ quá lớn. Bước vào thế giới của cô ấy quá khó, em vẫn chưa dám nghĩ đến chuyện cô ấy biết thân phận thật của anh. Xong bước một thì hãy tỉnh bước sau.

Hắn nhếch môi cười khẩy một cái. Cũng phải, hắn còn chưa bước nổi vào thế giới của người con gái ấy thì làm sao mà đã lo chuyện này.

- Thật là chán ghét cái thế giới tăm tối và gò bó.

Hắn băng quơ một câu, đầu hắn không ngừng suy nghĩ về cô mà bất giác bật cười.

- Đại ca, ngoài kia có gậy gỗ.

Một tên xông vào phá tan cái không khí căng thẳng. Hắn khê mở mắt rồi lại nhắm lại. Những chuyện bao đồng như vậy, hắn căn bản không quá quan tâm.

Lâm đứng dậy, cầu nhàu:

- Không dung lại có đứa nào muốn khẳng định.

Lâm bước ra ngoài, mặt không vui cho lắm. Cũng phải, đang yên lành lại phải đi giải quyết mấy thứ linh tinh.

Một đám đông đang bao vây lấy hai người, một nam một nữ. Lọt vào tai hắn là những âm thanh chất chứa của tên con trai và giọng lãnh lút của cô gái. Giọng nói này...quen quá. Vô cùng quen thuộc. Bước chân đang rào đi thì khựng lại. Cậu không dám bước tiếp, vì cậu sợ cô gái kia là người cậu đang nghĩ tới. Không sai, đây là giọng cô gái ấy.

Và bước chân lại tiếp tục rào đi. Lâm đi tới đâu, người rẽ ra tới đó. Và từng người, từng người đứng dạt sang, dần để lộ gương mặt khả ái mà cậu đã vô cùng thân quen - Phan Mỹ Nhân.

Hắn có chút bất ngờ, có chút giật mình và có chút thất vọng. Cô gái mà cậu vẫn vui vẻ và cười đùa cùng ở lớp sao lại xuất hiện ở nơi thế này và trong một hoàn cảnh thế này.

- Nhân? Phải cậu không?

Cô gái lúc này đang tức giận định nói gì tên kia thì chợt giật mình quay ra phía Lâm. Ánh mắt hung hãn ban nãy đã biến đâu mất, chỉ còn lại ánh mắt bất ngờ và đau khổ.

- L...Lâm? Sao cậu lại ở đây?

Mất nhìn mắt, bàng hoàng, sững sờ. Rồi nó chạy đi, chạy ra khỏi quán bar để lại cho Lâm sự hụt hẫng.

- Xử lí tên này đi!

Lâm hát hăm về tên nát rượu, đang ngồi say xin cười hề hếch như tên điên. Rồi cậu đi khuất sau cánh cửa quán bar.

...

Mỹ Nhân chạy thật nhanh để xua đi nỗi sợ trong lòng. Nước mắt nó cũng đang trực trào rơi xuống. Tại sao nó lại gặp Lâm trong cái hoàn cảnh đáng ghét như vậy chứ. Chết tiệt, hình như một phần con người nó đã bị Lâm nhìn thấy mất rồi.

Nó cứ chạy như thế, đôi chân cũng đã tê rần mất cảm giác. Chợt, một cánh tay từ đâu đưa ra kéo lấy nó rồi lôi tuột vào con hẻm. Con hẻm ấy tối om, chỉ nhìn thấy một màu đêm đen. Nó hoảng hốt, muốn la lên mà cổ họng đang nghẹn ứ lại như bị bóng đè:

- Ai...ai vậy?

Một tiếng thờ dài náo nê, sau đó là không gian im ắng tới đáng sợ. Cánh tay người đó vẫn nắm chắc lấy tay nó không buông. Một mùi hương nhẹ nhàng phảng phất, mùi hương ấy đầy mê hoặc, nam tính. Mùi hương này nó chưa từng được ngửi qua bao giờ, nó cũng không giống bất cứ một loại hương nào nó từng ngửi qua. Đây là loại nước hoa gì vậy?

- Sao cậu lại ở đó.

Giọng nói trầm ấm vang lên. Là Lâm. Sao cậu ấy có thể ở đây được chứ? Rõ ràng, lúc nó chạy đi, Lâm vẫn còn trong quán bar đó mà.

- Là cậu phải không Lâm?

-Ừ.

Nó chẳng muốn nói gì cả. Nó cũng không muốn vậy, nhưng nó đang bất lực. Nó không thể làm gì khác ngoài tranh luận. Nó cũng không muốn đến cái nơi ồn ào đó. Nó không muốn chút nào. Nhưng...nó phải làm sao?

Rồi nó khóc. Nó ôm Lâm mà khóc nức nở. Nó cạn kiệt năng lượng rồi, bây giờ, điều nó cần là giải tỏa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sáng nay tôi tới lớp thì thấy có gì đó lạ lắm. Nhỏ bạn tôi nó không còn nhoi nhoi như mọi ngày. Nó cũng chẳng buồn gây hấn hay nói kháy tụi quý cái dây bên. Tôi hỏi nó cũng chỉ cười gượng gạo bảo “không sao”. Không chỉ vậy, Lâm hôm nay cũng là lạ. Bình thường, Lâm chỉ quay xuống bàn tôi để nói chuyện phiếm, nhưng hôm nay cậu ấy lại cứ lén lút nhìn xuống nhỏ Nhân với ánh mắt khó hiểu. Chẳng lẽ hai người này đang hẹn hò mà giấu tôi?

- Nhân, đi ăn không mày?

Nhỏ Nhân chẳng buồn trả lời, chỉ khẽ lắc lắc đầu. Đúng lúc Lâm đang đứng dậy định đi ăn với tôi, thấy nhỏ này lắc đầu thì lại ngồi vội xuống:

- Ồ, tôi cũng không muốn ăn!

Ha ha, chuyện gì vậy trời? Hai người này có vấn đề gì hả? Nhỏ Nhân trời sinh bản tính vốn ham ăn tục uống, hôm nay không muốn đi ăn đã lạ, nay thêm Lâm lạnh lùng là thế mà cứ nhất cử nhất động theo con nhỏ này. Tôi thấy họ giống rình nhau hơn là yêu nhau thì có.

Thôi thì không có ai đi tôi lại phải tự đi. Không thể vì hai cái con người kì lạ này mà nhịn đói được. Tôi phải nạp thêm calo để mà chống trời được với những người thần kinh không ổn định quanh mình.

Tôi thích nhất là ăn phở và thích nhất là uống bia. Nhưng tiếc là trường tôi không bán bia nên tôi đành tìm một thứ nước uống khác có “ngoại hình” giống bia là chai number one. Nguyên cái canteen này, ai cũng tùm năm tùm ba ăn với nhau, riêng mình tôi một mình một bàn ăn phở uống number one một cách sáng khoái mặc dù trông tôi hơi giống một đứa tự kỷ.

- Hai người kia đâu? Không đi cùng sao?

Một giọng nói quen thuộc lườn lách vào lỗ nhĩ tôi khi tôi đang há mồm và chuẩn bị xoi tái miếng phở cuối cùng. Trời đánh còn tránh miếng ăn mà, cái tên ác quỷ Minh Triết này không chưa cho tôi một con đường yên bình nào sao?

Tôi nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, trả lời rành rạch, hai hàm răng không quên nghiền lại:

- Họ đâu phải con tôi mà phải bám dính suốt ngày?

Hắn thân nhiên nhún vai như thể ta đây biết lâu rồi, chỉ là muốn hỏi chơi thôi rồi thân nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện tôi.

- Giờ nhìn kỹ mới thấy em chẳng khác xưa là bao. Sao tôi không nhận ra sớm nhỉ?

Hắn nhìn tôi một hồi rồi nói.

À, chắc hắn đang nhớ đến cái lần tôi giúp hắn tìm mẹ năm năm về trước. Nhưng cậu bé lúc đó còn đáng yêu, tính cách cũng thú vị chứ không như hắn bây giờ. Đáng sợ đến nỗi khiến tôi không rét mà run, rồi thái độ quay nhanh như chong chóng tôi không biết đâu mà lần.

- Còn anh thì quá khác. Tính cách hoàn toàn khác.

Tôi chép miệng nói rồi ăn nốt thìa phở cuối cùng.

Hắn hơi nhếch nhếch môi cười nhẹ. Ủây, phải nói thật là hắn chỉ cần tươi tươi lên một chút là khuôn mặt rạng rỡ hẳn, nhìn là có cảm tình liền. Đẹp trai hơn nữa. Thế mà hắn lại chẳng mấy khi cười. Quá tiếc cho một nhan sắc tuyệt đỉnh.

- Thật ra tính cách thì khó rồi lắm, chỉ là em không để ý thôi.

Không dung tôi lại một lần nữa bị cuốn sâu vào đôi mắt hắn. Không còn là ánh mắt lạnh lùng, đánh thép như muốn bóp ngạt kẻ khác nữa, nó ấm áp, tin tưởng và trù mến đến lạ. Và tôi có một cảm giác như ánh mắt ấy chỉ dành cho tôi. Trái tim tôi đập lỗ một nhịp.

- Tối nay em rảnh không?

Hắn kéo tôi ra khỏi vùng bùn cảm xúc do chính hắn tạo ra bằng câu hỏi như thế.

Tôi hơi nghi ngờ, hỏi vặn lại:

- Anh hỏi làm gì?

Hắn cũng chẳng vòng vo, vào thẳng luôn vấn đề:

- Đi chơi với tôi.

Tôi bật cười, khẽ lắc đầu:

- Tôi không đi chơi với con trai, nhất là vào buổi tối, ngoại trừ đi cùng đại ca tôi. Tôi ăn xong rồi, tôi đi trước.

Tôi nói rồi đứng dậy bước về lớp mà không suy nghĩ gì. Câu nói của hắn dường như tôi đã quên luôn trong khoảnh khắc đó.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lâm ngồi trong góc phòng suy nghĩ vu vơ. Không hiểu sao sau tối hôm đó, hình ảnh cô gái ấy cứ bủa vây lấy cậu. Hôm đó, cậu ôm cô gái ấy, cho cô ấy mượn bờ vai để khóc cả đêm. Cô gái ấy khóc nhiều đến nỗi ướt sưng và vai áo cậu. Nín rồi khóc, khóc rồi lại nín mà cô ấy không nói gì cả.

Chợt, cả căn phòng tối sầm lại, điện chớp chớp như có trục trặc, sáng lại tắt, sáng lại tắt. Đầu Lâm bị bủa vây bởi âm thanh như âm thanh báo cháy, nó cứ kêu mãi như muốn thối vào từng nơ-ron thần kinh của não vậy. Rồi mọi ánh đèn chuyển thành màu đỏ. Một căn phòng với chớp đỏ liên hồi giống như trước mắt là một căn phòng toàn máu vậy. Một màu đỏ tươi. Điện thoại trên bàn bỗng rung lên bần bật, màn hình sáng lên cũng chỉ thấy một màu đỏ tươi của máu, không chữ, không hình.

Rồi một bóng đen vụt qua mọi góc ngách trong phòng. Hết chỗ này đến chỗ khác. Cửa sổ cũng không biết được mở ra từ bao giờ mà đang bị gió thổi bật tung lên nghe như tiếng hét thảm khóc của những hồn ma đang bị rơi xuống tầng 18 của địa ngục. Bóng đen ấy vẫn cứ vút qua vút lại không ngừng và làm bay hết tứ tung những vật ở trong phòng.

Lâm vẫn không hề sợ hãi, điềm tĩnh ngồi im, trên môi nở nụ cười nhếch như thể ta đây chẳng có gì phải bất ngờ.

- Cậu mà còn quậy nữa là phải dọn một đống!

Bóng đen ấy lập tức dừng lại. Đèn trong phòng cũng không còn nhấp nháy mà tắt hẳn. Cánh cửa cũng đã đóng lại như ban đầu.

- Vẫn còn biết tôi đấy? Tưởng anh em cậu không biết tôi là ai nữa chứ?

Đèn trong phòng chợt vụt sáng để lộ hai kẻ đang đứng đối diện nhau. Điểm chung của họ là khoác một chiếc áo màu đen dài quét đất có mũ áo rộng thùng thình. Đằng sau là đôi cánh đen của ác quỷ trưởng thành, rất to và rộng. Hai khuôn mặt vô cùng khả ái, da trắng không tỳ vết với điểm nhấn là cặp răng nanh trắng, dài – đặc trưng của loài ma cà rồng.

- Tôi nhớ là tôi đã mấy lần nhắc nhở hai người là tối qua là đêm rằm, là đêm mà hai cậu phải có mặt ở nhà để tổ chức nghi lễ săn ma sói và đi thăm bên vùng đất của Diêm Vương. Thế mà các cậu làm gì hả? Tháng trước thì cậu về, Ken không về. Tháng này Ken về thì cái tên mất dịch Kal nhà cậu lại không về. Bố hai người sắp sửa trục xuất thẳng Jo này hả giận rồi đấy!

Lâm cười. Đây không ai khác, chính là cậu bạn duy nhất mà hai anh em cậu thường tiếp xúc khi ở vương quốc của ma cà rồng – Jo. Chỉ khi trước mặt cậu bạn này thì tính cách thật của anh em cậu mới bộc phát.

- Xin lỗi bạn hiền. Nhưng anh em tụi này phải có việc mới không thể về được. Mặc dù biết bắt cậu làm hậu duệ cho tụi này khổ lắm, nhưng mà anh em nhà này chỉ tin tưởng mình cậu thôi!

Jo khẽ lắc đầu ngán ngẩm:

- Chẳng biết xây dựng sự nghiệp trên thế giới loài người làm gì trong khi phải điều hành cả một vương quốc ma cà rồng rộng lớn.

Lâm (Kal) cười:

- Dù là ma cà rồng nhưng thấy hợp với cuộc sống trên này hơn. Cũng không nhất thiết phải hút máu người để sống, chỉ cần máu động vật là đủ. Cảm thấy không bị gò bó ở riêng một vương quốc của mình mà thích phát triển đi đâu thì phát triển, phát triển công ty, mặt hàng nào cũng được. Nói chung là được tự do.

- Bố hai cậu cử tôi lên đây để tiện nhắc nhở và trợ giúp hai cậu. Thế nên tốt nhất là nên chuẩn bị phòng cho anh đây đi nhé. Mấy hôm nữa anh đây sẽ chuyển tới đây.

Rồi chẳng để Lâm kịp ú ớ gì Jo đã biến mất.

Lâm chỉ nhún vai rồi lại nhìn đồng hồ. 9 giờ tối rồi nhưng vẫn chưa thấy hắn về? Bình thường hắn đâu có đi đâu giờ này. Có đi bar thì cũng là đi cùng cậu.

Giờ sắp đến giờ uống huyết thanh rồi, hần rút cục là đi đâu chứ?

...

Tôi vừa tập luyện xong, nhìn sang đại ca đang đứng chống nạnh cười khi khi mà lòng uất ức không thể xé tên anh khốn nạn này ra làm trăm mảnh. Người đầu mà ức hiếp em gái quá đáng. Suốt ngày đòi tỷ thí trên sàn đấu, đại ca tôi thua thì không sao, đến lúc tôi thua là y rằng bắt tôi dạy thay một buổi lớp học cơ bản để đi vi vu với gái. Phận làm em gái như tôi sinh sau đẻ muộn, học võ sau nên không được thâm hậu như đại ca, vì thế tôi đành chịu kiếp em gái bị bắt nạt.

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên. Là nhỏ Nhân gọi.

- Alo! Không đừng gọi tao giờ này hả mày?

- Mày ơi. Mày có thấy anh Triết không? Lâm đang tìm anh Triết khắp nơi mà không thấy. Mày cũng đi hỏi mọi người xem có thấy anh Triết không? Nghe Lâm bảo không tìm thấy anh ấy sớm thì anh ấy sẽ không ổn mất.

Xẹt...xẹt...xẹt...

Dòng kí ức lúc sáng của tôi đột nhiên trở về ào ào. Thôi chết, không lẽ hần ta vẫn ở chỗ hẹn chờ tôi đi chơi? Mà tôi đâu đã nghe hần hẹn chỗ nào đâu chứ. Hần ta điên thật hay điên giả vậy?

Tôi tắt vội điện thoại rồi chạy đi thay đồ. Cái tên điên này không đừng lại khiến người khác lo lắng.

- Đại ca, hôm nay em có về muộn thì nhớ báo bố em về nhà Nhân ngủ nhé. Em có việc gấp phải đi trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tôi chạy đi tìm hần trong vô thức. Mọi người ai cũng đang hối hả tìm hần. Nghe Lâm nói rằng hần sắp không ổn rồi. Vậy là sao chứ? Hai người đó hình như có bí mật gì đó. Hay hần bị bệnh nan y nhỉ? Tôi cũng chỉ nghĩ được đến vậy. Bỗng dưng tôi thấy hơi hồi hận vì sáng nay đã quá phũ phàng, dù sao hần cũng giúp tôi vài lần, ít ra tôi cũng nên tôn trọng hần, nghe hần nói hết tất cả mọi thứ rồi mới nhẹ nhàng từ chối.

Tôi đã tìm hần ở những nơi mà những cặp đôi hẹn hò thường lui tới. Không thấy hần đâu. Còn lại 30 phút nữa để tìm hần trong cái mảnh đất Hà Thành rộng lớn này. Sao hần lại khiến người khác lo lắng vậy chứ?

Chợt trong đầu tôi nhớ tới quán phở năm nào. Có khi nào hần ở đó hay loay quanh đó không nhỉ? Chỉ nghĩ được đến vậy, tôi tức tốc bắt xe tới quán phở năm nào.

Tôi thấy xe của hần dựng gần đó nhưng lại không thấy hần trong quán phở. Nhìn quanh, tôi thấy một khuôn viên chung cư khá rộng. Linh cảm mách bảo tôi rằng hần đang ở đó.

Từ xa, tôi thấy bóng dáng hần. Cô đơn, lạnh lẽo, lẻ loi. Lòng tôi dâng lên một cảm xúc khó tả muốn nghẹn lòng. Hần bước đi rất chậm rãi, hai tay bỏ túi như kẻ bất cần nhưng tâm hồn lại toát lên nhiều nỗi tâm sự chất chứa. Hần nói đúng, tính cách, tâm hồn hần không hề khác đi, chỉ là bị vùi vùi ngoài che lấp đi mà thôi.

Mãi suy nghĩ, bóng hần biến mất từ bao giờ. Tôi hoang mang chạy tới nhưng lại không thấy hần đâu. Hần đâu rồi? Hần biến mất khiến tôi cảm thấy như vừa bị tuột tay đánh rơi thứ gì đó quý giá lắm. Phải chăng hần đang dần ảnh hưởng tới suy nghĩ của tôi?

Rồi từ đằng sau, một vòng tay vòng qua vai ôm nhẹ lấy cổ tôi. Mùi hương thoang thoảng này... giống như mùi hương mê hoặc của loài hoa hồng đen mà tôi nhìn thấy ở nhà hần - loài hoa mà chỉ có một làng ở Thổ Nhĩ Kỳ mới có thể trồng được. Tôi biết đó là hần. Hần không còn toát ra cái lạnh như mọi khi, vòng tay hần ấm áp như nắng thu vậy.

- Sao em tìm được tôi?

Hần cất giọng khàn khàn chứa sự mệt mỏi.

- Linh cảm thôi. Lâm nói anh sắp không ổn nên tôi tìm giúp.

Tôi không nhìn thấy hần nhưng tôi cảm nhận, hần đang cong bờ môi lên:

- Em trai tốt thật. Đúng là tôi sắp không ổn. Em đưa tôi về nhà nhé.

Chỉ như một cỗ máy, tôi diu hần về xe. Sau khi thấy hần ngồi yên trên ghế lái tôi mới chạy sang ghế phụ. Tôi chưa đủ 18 tuổi, lại chưa có bằng lái xe, còn hần ra sao thì tôi không biết. Nhưng căn bản là tôi không biết lái xe ô tô.

Sau khi gọi điện cho Lâm, trong đầu tôi chỉ lờ mờ về hần. Hôm nay hần không lạnh lùng, cũng không giống ác ma. Hần nhẹ nhàng, ảm áp và hần cười. Dù không nhìn thấy, nhưng tôi tin là hần đã cười, và tôi chắc rằng lúc đó hần rất đẹp trai.

...

Nhỏ Nhân chờ tôi về nhà thì đồng hồ điểm khoảng 10 rưỡi. Dù đã nói trước với đại ca nhưng tôi vẫn sợ ánh mắt nghiêm khắc của bố tôi vô cùng. Nhà tôi đã đi ngủ hết, tôi nhòm vào trong thì thấy tối thui. Đèn này chắc đại ca tôi đi ngủ rồi, giờ mà gọi ông dậy chắc ông bầm vằm tôi ra mắt. Và thế là đêm đó tôi đột kích vào phòng mình như một kẻ trộm xâm nhập bằng phương pháp trèo lan can vào phòng.

...

Ngày hôm sau Lâm nghỉ học, nhỏ Nhân cũng nghỉ. Một cảm giác thiếu mất gì đó khiến cả ngày tôi chẳng thể vui được. Đến cả giờ ra chơi tôi cũng chẳng buồn xuống canteen ăn nữa. Rút cục chuyện gì khiến cuộc sống của tôi đảo lộn mấy hôm nay vậy?

- Ôi mày ơi, sao anh ý lại đến đây nhỉ?

- Mày ơi, anh Triết kìa. Sao lại xuất hiện ở khu của khối 11 thế!

- Hôm nay nghe bảo Khắc Lâm bên A1 nghỉ mà.

Bên ngoài cửa lớp ồn ào chuyện gì đó, tôi cũng không buồn quan tâm. Tôi không phải là người thích lo chuyện bao đồng. Bây giờ muốn tôi chú ý thì chắc chỉ có sự kiện mây hotboy Hàn Xèng mà tôi hâm mộ đến lớp tôi thôi. Nhưng cái lớp này ồn chết đi được. Không phải soái ca Hàn Quốc mà? Gào thét cái gì không biết! Đã buồn thì chờ giờ còn thêm bực.

Tôi chán nản đứng dậy định ra ngoài thì đôi chân bị chặn lại bởi một hình dáng to lớn. Khẽ ngước lên, vẫn là khuôn mặt quen thuộc với tôi – La Minh Triết.

- Sao anh lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

- Sao anh lại ở đây?

Tôi ngạc nhiên nhìn người trước mắt. Có cán lưới chết tôi cũng không nghĩ rằng có ngày hần lại mò tới tận khu nhà khối 11 thế này. Ở cái trường này, từ ngày hần nhập học, tôi nhìn thấy hần được duy nhất có hai lần. Ngoài ra thì hần gần như bốc hơi khỏi ngôi trường này. Một hotboy không quá làm màu mà vẫn có thể nổi như cồn trong trường như hần thì quả là đặc biệt.

Hần cầm tay tôi lên và dúi vào một bịch sữa, nói:

- Hôm nay em không xuống canteen. Sợ em đói.

Hần nói xong, tay khẽ đưa lên xoa đầu tôi rồi quay gót bước đi.

Mọi người có mặt ở đó đều “ồ” lên ngạc nhiên.

- Lại một anh chàng mắc lưới.

- Không ngờ đến cả anh Triết cũng mê nhỏ này.

Và còn nhiều nhiều những lời nói khác nữa. Ha, chuyện gì đang xảy ra vậy? Hần lại mắc bệnh gì nữa đây? Mất dây thần kinh sao? Hay là lại bị ma nhập nữa rồi.

Tôi nhìn hộp sữa, thờ hất ra một cái một cái để lấy lại phong độ và cũng để xua đi cái sự bất ngờ trong tôi rồi tức tốc chạy đuổi theo hần. Nhưng hần đã đâu mất rồi. Như một bóng ma, hần đến rồi đi mà chẳng ai ngờ vậy. Rút cục là hần làm sao đi hết dãy hành lang này chỉ trong vài giây chứ? Hộp sữa này tôi đành phải miễn cưỡng nhận vậy!

...

Sáng nay, trong lúc đang ngồi trên ô tô đi học và nhìn nhả ngắm cảnh, Lâm đã nhìn thấy cảnh một cô gái bị bao vây bởi một đám côn đồ. Gương mặt cô gái ấy thấp thoáng những đường nét quen thuộc khiến cậu phải giật mình bật dậy. Là Mỹ Nhân.

Cậu vội vã xuống xe mặc cho sự bất ngờ của hấn.

- Anh đi trước đi.

Chỉ vội vã để lại câu nói ngắn ngủi, Lâm chạy vội về phía đám côn đồ. Càng tới gần, cậu lại càng thấy quen. Bọn côn đồ này không phải lũ chơi đánh lén ở nhà cậu lần trước sao? Họ có liên quan gì tới cô bạn này?

- Ê, tụi mày thấy đại ca ở đây mà dám lộng hành sao?

Ngay lập tức, bọn côn đồ chuyển sự chú ý về phía cậu và thả nó ra. Nó sợ hãi vội vàng chạy ra núp phía sau Lâm.

- Cậu làm gì mà dính dáng tới tụi này vậy?

Lâm nhẹ nhàng nắm tay nó hỏi.

Nó chỉ ngậm ngùi, không nói gì mà cúi đầu xuống giấu đi những giọt nước mắt.

- Chuyện này không liên quan đến mày. Ân oán giữa tao vào mày để hôm khác. Đẩy con bé đó ra đây!

Lâm nhếch môi, tay khẽ quàng qua vai nó, nói:

- Gái của tao, cảm thằng nào động.

Nó khẽ giật mình ngược lên nhìn cậu. Cậu chỉ cười nhẹ trấn an rồi lại đôi đáp với bọn côn đồ:

- Nếu là thiếu tiền chúng mày thì tao trả.

- Không phải chuyện mày quan tâm được. Đưa nó ra đây, không thì đừng trách bọn này.

Cậu cười khinh bỉ một cái rồi nắm tay nó biến mất như một cơn gió chỉ để lại một màn bụi mờ ảo. Nếu làm các bạn thất vọng thì...đúng rồi. Sự thật là một mình cậu không thể chơi lại với gần hai chục tên cơ bắp như thế dù là có thâm hậu đến đâu. Vì vậy, trong ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

...Công viên...

Lại là viễn cảnh ấy. Nó đang khóc nức nở trên bờ vai cậu mà không nói lời nào. Nó không biết lí do vì sao mà cậu lại luôn xuất hiện những lúc nó cần nhất và cũng là những lúc nó không muốn cậu thấy nhất. Bởi khi đó, nó hoàn toàn khác hình ảnh nhí nhảnh, vui tươi hàng ngày.

- Cậu đừng khóc nữa. Nói tôi nghe có chuyện gì đi!

Lâm nhẹ nhàng vuốt tóc nó, nói. Nhưng trả lời cậu vẫn chỉ là cái lắc đầu.

Cậu khẽ đẩy nó ra, dùng những ngón tay thon dài lau đi những giọt nước mắt đang lăn trên má nó. Tự dưng trong lòng cậu lại có chút gì đó xót xa. Cô bạn đáng yêu của cậu sao lại ra nông nỗi này. Cậu những tưởng cô gái này sẽ chẳng bao giờ biết buồn, biết khóc là gì. Nhưng có lẽ cậu đã nhầm. Cuộc đời cô gái ấy phức tạp và bí ẩn hơn cậu nghĩ. Và chưa bao giờ cậu lại có cảm giác như vậy với một cô gái.

- Nhân, nhìn vào mắt tôi. Cậu có thể tin tôi mà, phải không?

Nó khẽ ngược mắt lên rồi nhìn vào ánh mắt cậu. Đôi mắt ấy sao mà đẹp đến thế, nó chứa ẩn một niềm tin mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

-Tôi có thể tin cậu thật sao?

Nó ngây ngô hỏi, đôi mắt vẫn ngấn lệ đang kìm hãm những giọt nước mắt không được rơi xuống. Bây giờ Lâm mới để ý tới đôi mắt ấy. Nó to và ngây thơ đến lạ. Nhưng đôi mắt ấy giờ đây đang nhuộm một màu buồn. Cậu có thể xoa dịu đi nỗi buồn ấy không vậy?

...

Cậu về nhà khi trời đã quá trưa. Hấn đã ngồi ở nhà đợi cậu tự khi nào. Nhìn thấy khuôn mặt hằm hằm tức giận của em trai, đôi mày hấn nhíu lại:

-Đi đâu giờ mới về vậy? Đừng có nói là đến công ty, anh không tin đâu.

Lâm thờ dại đánh thượt, bực bội ngồi xuống ghế:

-Anh còn nhớ bọn Minh Sẹo không? Em chắc chắn chống lưng đằng sau tụi đó là một thế lực đen tối. Giết người mà cảnh sát không thể can thiệp, báo chí không thể đăng tin. Có phải là rất bí ẩn, thế lực rất lớn không?

Hấn nhấp một ngụm rượu máu, khuôn mặt bình thản như thể đã biết chuyện này từ lâu. Hấn khẽ phẩy tay, lập tức mọi cánh cửa đóng sầm lại, một không gian tối, tĩnh mịch. Không ai nhìn thấy ai, chỉ thấy một màu đen và hai tia đỏ ánh ra từ mắt người đối diện. Hấn khẽ cười khẩy, rót cho Lâm một ly rượu trong bóng tối. Rượu vẫn vào ly vào không trào ra lấy một giọt. Và cũng không biết bằng cách nào mà Lâm lại cảm được ly rượu đó và uống ngon lành. Đường như họ đang hiện ra với hình dáng thật của mình.

-Tụi đó anh cũng đã tìm hiểu được một chút thông tin. Nếu không nhầm thì những kẻ chống lưng cho chúng là những kẻ giống chúng ta. Anh đang dồn nghi ngờ vào Xialyn, con trai thứ của Diêm Vương.

Lâm không giấu được bất ngờ:

-Xialyn? Tên nổi tiếng ăn hại đó á?

Hấn cười, nụ cười khinh bỉ:

-Nó không ăn hại như nó tỏ ra đâu. Theo như thông tin từ Jo thì thằng đó gần đây rất hay lên đây. Thằng đó đang âm mưu gì đó? Độc chiếm chăng? Ai mà biết nó nghĩ gì chứ.

Lâm nhún mày sâu hơn, căng thẳng nói:

-Bố mẹ Mỹ Nhân là doanh nghiệp kinh doanh công ty nhánh nhỏ. Không nổi bật gì nhiều thì tại sao nó lại nhắm vào? Mục tiêu của thằng đó chẳng?

Hấn lặng lẽ phân tích bằng trí óc siêu phàm của mình:

-Nếu là giết người thì chắc chắn đang củng cố nhân lực bên đó. Bảo sao gần đây bên phía Diêm Vương nói rằng số lượng hồn ma tăng lên đột ngột, trong khi bên ta rất ít ma cả rùng rợn mới đến sinh sống. Mà một doanh nghiệp nhỏ có thể không đáng, nhưng nhiều doanh nghiệp nhỏ gộp lại sẽ là tích tiểu thành đại. Chắc chắn thằng đó đang định nhắm vào chúng ta.

Lâm như chợt nhớ ra gì đó, nói:

-Hôm trước em có đi qua một nghĩa địa, nếu không nhầm thì em đã thấy doi mắt trắng đầu phủ cả nghĩa địa đó. Anh có nghĩ đó là nơi mà nó ở không?

Hấn khẽ nhếch môi:

-Có vẻ chân dung tên này sắp lộ rồi. Để xem có phải tên Xialyn mà chúng ta vẫn nghĩ là ăn hại không nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nhỏ Nhân gần đây có gì đó rất khác lạ. Thay vì một con dờ hay đùa cợt, nhả răng cười hềnh hếch suốt ngày thì nó lại rũ rượi và thảm thương đến lạ. Nhìn nó hốc hác mà tôi có chút xót xa. Chuyện gì đã xảy ra với nhỏ bạn thân của tôi vậy? Không có nó đùa cùng, tôi cảm thấy trống trải quá. Mà không chỉ có nhỏ Nhân, đến cả Lâm cũng lạ. Ngày thường thì lạnh lùng như soái ca ngôn tình, rành rành thì quay xuống đùa với hai đứa tôi cho vui. Bây giờ thì cậu ấy cũng chẳng buồn đùa cợt nữa, cũng chẳng tỏ ra lạnh lùng không quan tâm tới mọi thứ xung quanh. Cả nguồn quan tâm của cậu ấy là cái con nhỏ trái tính trái nết ngồi cạnh tôi đây.

-Này, mày làm sao mấy hôm nay đấy? Tao bức bối mày mấy hôm nay rồi nha.

Nó không để tâm đến lời tôi nói cho lắm. Giờ đây, tôi chỉ thấy nó tỏ ra mệt mỏi, và giờ cũng vậy:

-Tao mệt lắm. Kể với mày sau.

Tôi đánh mắt sang phía cậu bạn bạn trên vẫn đang nhìn nhỏ bạn tôi trần trối thì lập tức nhận được cái lắc đầu nguầy nguậy như muốn nói: “Đừng làm phiền cô ấy”!

-Ok, hai người cứ tiếp tục đi. Tôi bỏ cuộc. Không hiểu nổi hai cái người này nữa.

Tôi bực bội bỏ ra khuôn viên trường. Không hiểu bạn bè cái khi mốc gì, tự dưng xuất hiện như một cái xác khô khiến người khác lo chết được. Thà rằng nó cứ làm phiền tôi như mọi ngày còn dễ chịu hơn.

-Em bực lên xinh thật đấy!

Tôi gương mặt ếch lên nhìn để xem thằng nào dám làm phiền tôi trong cái lúc này. Ô la la, ai thế này? Không phải ông anh tiền bối, lớp trưởng 12A2 ngày nào tỏ tình với tôi và bị tôi phũ phàng từ chối hay sao? Anh ta cũng biết lớn vốn ở những nơi có cảnh đẹp đấy chứ?

-Cảm ơn tiền bối. Tiền bối lại đến để “chấn chỉnh” tư tưởng tình yêu của hậu bối sao?

Tôi cười kiêu hãnh, trả lời.

Bị tôi chọc quê, ông anh này cũng chỉ biết cười trừ. Dù sao, tôi cũng không ưa gì anh ta. Cái thứ đàn ông mang trái tim mong manh của những cô gái ra làm trò đùa đã đủ khiến tôi khinh bỉ rồi.

-Tiền bối muốn nói gì nữa đây? Nói nhanh đi hậu bối còn trả lời.

Và khi tôi tỏ thái độ thì thái độ của anh ta cũng quay ngoắt về bản chất thật. Đều cáng.

-Sao nào? Cô em nóng lòng gì chứ? Em nghĩ em xinh mà được quyền kênh kiệu sao? Có nhan sắc hơn người một chút mà không biết làm hoa hậu thân thiện gì cả vậy? Em nên biết có quan hệ yêu đương với anh thì em sẽ nổi hơn chứ?

A, rút cục tên đều cáng này cũng lộ cái mặt nạ của hân ra rồi. Đúng là không làm tôi thất vọng, quá đủ sự chó đẻ.

Tôi chỉ cười một nụ cười rất ư ngọt ngào, chân vất chữ ngũ kiêu sa, ngẩng cao đầu trả lời anh ta:

-Rút cục cũng tháo cái mặt nạ giả tạo đó ra. Sao? Có gì bất mãn hả? Không tán được tôi mất tiền cá cược nên cay cú hả? Người ta nói không sai: “Ngu thì chết chứ tội tình gì”. Anh nên tự biết lượng sức mình đến đâu chứ? Tôi đâu phải dạng hiền lành, anh đừng vào làm gì?

Sau những câu nói của tôi, anh ta như một con chó đại lên con, mắt long sòng sọc, răng nghiến chặt kêu ken két, tay thì đang nắm chặt như thể sắp đâm tôi đến nơi.

Mọi chuyện đang đến đoạn gay cấn nhất, đang đến đoạn cao trào nhất thì một xô nước đã dập ta đi ngọn lửa đang bùng cháy trong cuộc đấu khẩu này. Đó chính là hân.

Hân lướt tới như một cơn gió tạt qua. Thoắt một cái, hân đã đứng đằng sau lưng tên khốn kia từ bao giờ mà nhếch môi lạnh lùng nhả lời vàng ngọc:

-5 giây để cắt. 1...2...3...

Giọng nói của hân vừa cất lên, mặt tên đó như biến dạng, méo xệch và co rúm lại. Rồi thoát cái, thằng cha đó chạy đi đâu mất hút từ bao giờ. Tốc độ cũng sánh ngang tên lửa đó chứ. Cũng phải, sức sát thương của hân tôi cũng đã từng nếm trải, vô cùng hãi hùng.

-Lại là anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

-Lại là anh sao?

Tôi nhẹ nhàng cất tiếng nói. Nếu với tên khốn kia, tôi kiêu ngạo, tự tin bao nhiêu thì trước mặt hân, tôi lại hiền hậu bấy nhiêu. Tất cả cũng xuất phát từ mỗi ám ảnh trong tôi về lần đầu gặp hân.

Hân chỉ nhẹ nhàng nhìn tôi, nói:

-Vì tôi luôn đi theo em.

Bạn biết trong đầu tôi nghĩ gì không? Cảm động sao? Không hề. Luôn đi theo tôi? Mọi lúc?

- Kể cả lúc đi wc và đi tắm sao?

Có sao nói vậy, tôi nghĩ thế nào thì nói như thế. Nếu như hắn nói rằng luôn đi theo tôi thì tức là... là sao thì ai cũng biết. Cứ nghĩ đến cảnh tôi ngồi trong nhà vệ sinh xả nước, đến ngày bị Tào Tháo đuổi mà bắn súng liên thanh trong WC, hắn đứng ngoài và nghe thấy, và... và sao nữa thì tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Ồi, có thật là hắn luôn đi theo tôi không vậy?

Sau khi nghe xong câu nói của tôi, đôi lông mày của hắn khẽ nhuộm lại. Dường như hắn rất bất ngờ với câu hỏi của tôi. Tất nhiên là phải bất ngờ rồi, đến tôi còn bất ngờ nữa là hắn.

Hắn ho húng hắng, trầm giọng trả lời:

- Tôi chưa theo em sát đến mức đó.

Haha, cũng may là hắn còn chưa theo tôi sát đến mức đó. Nếu không thì tôi không còn cái lỗ lè nào mà chui xuống.

- Em đang bức mình về thái độ của Mỹ Nhân phải không?

Tôi bất ngờ. Thật sự bất ngờ. Bất ngờ vì hắn biết Mỹ Nhân và bất ngờ vì hắn biết cảm xúc của tôi.

Hắn tiếp tục:

- Thật ra, chuyện của cô bé ấy rất phức tạp. Dù em biết cũng không thể giải quyết. Cô bé ấy đang bị trói chặt trong một sợi dây vô hình. Giờ em lên lớp đi, khi nào có cơ hội tôi sẽ giải đáp thắc mắc cho em.

Và hắn kéo tôi đứng dậy. Cảm giác quái quỷ gì thế này? Chỉ là cảm tay hắn thôi, sao người tôi lại nóng ran lên vậy? Hơi thở cũng không đều đều như trước, tim cũng lỡ mất một nhịp. Cảm giác kì lạ này là sao?

...

Mỹ Nhân lang thang trên con đường về nhà. Nó cũng không biết đó có còn được gọi là nhà nữa không khi bố mẹ cô đã không còn nữa. Họ bị những kẻ xấu xa kia giết hại rồi chiếm đoạt công ty. Bố mẹ nó bị giết mà không ai hay, không ai biết, cảnh sát thì kết luận là tự tử và không truy cứu, báo chí cũng hoàn toàn không đăng lấy một bài báo. Bọn chúng là những kẻ có thể lực mạnh đến vậy sao? Vậy thì tại sao một công ty chi nhánh nhỏ của gia đình nó cũng bị chiếm đoạt?

Và khủng hoảng nhất là những ngày đầu tiên nó đối diện với cuộc sống không có bố mẹ ở bên. Điều đó thật mới mẻ và đáng sợ đến nhường nào. Không hôm nào là không có người đến đe dọa nó không được nói chuyện này ra ngoài. Không chỉ vậy, đến cả giấc mơ của nó cũng bị ám ảnh bởi một bóng ma xuất hiện để cảnh cáo nó. Bóng ma ấy cứ ám ảnh, vờn quanh đầu đó đến cả tuần trời mới chịu buông tha. Cảm giác ấy giống như đang bị tra tấn ở tầng địa ngục thứ mười tám. Những ngày ấy thật sự rất khủng khiếp.

Nhưng từ khi có Lâm, những điều ấy đã không còn xảy ra nữa. Như một thiên sứ ông trời ban cho nó vậy. Cậu ấy luôn che chở mỗi khi nó gặp chuyện bất trắc, luôn là bờ vai rộng mỗi khi nó muốn khóc cho vui sầu. Từ lâu nó đã bị thu hút bởi vẻ ngoài đẹp trai ấy, nhưng giờ đây, nó còn bị thu hút bởi trái tim ấm áp. Bằng cách nào đó, cậu ấy khiến nó còn tin tưởng hơn cả người bạn thân của mình.

Trông ngôi biệt thự sang trọng mà hiu quạnh này, bố mẹ nó ra đi mà không ai đưa tiền ngoài một cô con gái chỉ biết ngồi khóc trong xó phòng. Họ bị một đám người mang đi chôn ở một nơi hoang vu, hẻo lánh. Hắn bố mẹ cô thất vọng về đứa con gái này lắm. Nó muốn trốn chạy khỏi cuộc đời này, trở thành một người không ai biết tới ở một nơi xa xôi nào đó. Nhưng mọi thứ đều là không thể. Bước chân của nó như đang bị níu giữ lại bởi một con ma đáng sợ.

Đã từ lâu, căn biệt thự bị ma ám này không có ai lui tới ngoài nó, đến cả cô bạn thân mà nó tin tưởng cũng không thể khiến cô rời chân ra khỏi nhà mở cửa. Nó sợ rằng cô bạn yêu đời ấy cũng sẽ bị ám ảnh như nó, vô tình nó lại lôi thêm một người nữa vào nỗi ám ảnh kinh hoàng.

Nhưng nó lại nghe thấy tiếng bước chân. Rất nhỏ. Không, nó giống một tiếng gió vút nhẹ trên nền nhà hơn. Nếu không phải không gian quá tĩnh lặng thì có lẽ nó cũng không thể nghe thấy. Căn nhà này còn có ai nữa sao? Nó ngồi thu lu trong góc phòng, khẽ xiết chặt tay để kìm nén nỗi sợ. Không lẽ lại là con ma ấy. Nó lại muốn ám ảnh cô. Lại là nó sao?

Cửa phòng bật mở. Xuất hiện trước mắt nó là một dáng hình quen thuộc mà nó có thể dựa vào. Là Lâm... Nó chỉ khẽ mỉm cười rồi ngất lịm trên sàn nhà lạnh lẽo, bên tai nó văng vẳng tiếng gọi của người con trai ấy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lại là căn phòng tối om ấy, nhưng lần này thay vì hai đôi mắt đỏ sáng quắc thì lại xuất hiện thêm một đôi mắt nữa. Đó là Jo.

-Ken, giờ không phải lúc đùa. Cậu nói muốn trở thành con người sao? Cậu điên hả? Bố cậu đã ấn định cậu sẽ là hậu duệ, cậu đã được rèn luyện từ bé để chuẩn bị cho việc này.

Ánh mắt Jo rực lên, tiếng nói như ngàn con dơi mắt đỏ đang hoảng loạn va vào nhau.

Kal cũng không giấu nổi cảm xúc:

-Bố mà biết chắc giam anh ở dưới thế giới vampire luôn quá. Trà quả thật lợi hại.

Jo không khỏi bất ngờ, khẽ nhắc lại cái tên người con gái xuất hiện trong câu chuyện:

-Trà? Không lẽ là cô gái khiến hoàng tử của tôi tương tư 5 năm sao? Haha, chuyện hay rồi đây.

Hắn vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng, nhẹ nhàng nói:

-Nói chuyện khác đi. Em mau giải thích lí do cô bé Mỹ Nhân tại sao lại ở trong phòng em?

Lâm “à” lên một tiếng:

-Hôm nay, em nghe thấy sóng âm của một hồn ma trên đường. Định đi theo để xem chúng còn tụ tập chỗ nào ngoài khu nghĩa địa kia không. Nào ngờ đó là tên Xialyn. Tên đó vào nhà Nhân, hình như để tiếp tục đe dọa cô ấy. Sau đó hắn biết em đi theo thì chạy mất. Thấy Nhân gặp nguy hiểm thì em đưa về đây thôi.

Jo khẽ chồm người dậy:

-Không biết căn biệt thự ấy có gì mà Xialyn lại nhắm vào cô ấy. Có vẻ muốn độc chiếm căn biệt thự đó. Hay là có lỗ không gian dành cho những sinh vật như chúng ta nhỉ?

-Giả thuyết hợp lý. Công ty nhà cô bé ấy bị chiếm lấy có thể là do phong thủy hoặc một điều gì đó mới khiến hắn phải ám ảnh cô bé ấy suốt những ngày qua. Bởi vì nhà chúng ta có lối không gian nên đi lại giữa hai thế giới không quá mất thể lực, nhưng tên Xialyn muốn thường xuyên xuất hiện dưới Địa Ngục để tránh nghi ngờ, vừa phải quản lý mọi chuyện trên này thì thể lực của hắn đang rất yếu. Không thể giết cô bé này vì nếu cô bé này mất, đồng nghĩa lỗ không gian cũng mất. Nhưng để cô bé ấy sống thì quá nguy hiểm, nên cách duy nhất là ám ảnh. Hơn nữa. Linh hồn của hai người đã sống trong ngôi nhà ấy chắc chắn sẽ bị trói buộc để hỗ trợ lỗ không gian.

Cánh cửa bật mở, ánh sáng bên ngoài chiếu rọi vào làm ba con quỷ ngồi bên trong một phen giật mình mà hiện nguyên hình. Một dáng người nhỏ bé bước vào, run rẩy:

-Các nguoi...không phải con người. Những điều vừa rồi các nguoi nói là sao? Chẳng lẽ cuộc đời tôi sẽ mãi bị ám ảnh sao?

Mỹ Nhân đứng sững ở đó, bơ phờ. Cô cười khẩy:

-Và dù tôi có muốn chết cũng không thể chết, phải không?

Lâm đứng đó lặng người nhìn người con gái nhỏ bé ấy mà không thể cất bước. Cậu đang hiện nguyên hình là một con mà cà rồng với hai chiếc răng nanh dài nhọn, làn da trắng bệch với những gân xanh nổi lên và ánh mắt đỏ rực. Bây giờ mà bước tới thì cô gái ấy sẽ xa lánh cậu mất.

-Nếu tôi có thể giúp cô thì sao? Chúng ta trao đổi thì sao đây? Cô có muốn...thử một lần được trở thành ma cà rồng không?

Hắn bước tới, trở lại nguyên dạng là một con người.

-Cô là một nhân vật quan trọng trong chuyện này. Cô nên biết sự thật thì hơn. Khi cô đứng ngoài đó, tôi đã biết nhưng tôi muốn cô nghe những chuyện đang xảy ra. Chỉ cần giúp tôi hoàn thành chuyện này, đánh bại Xialyn, cô có thể trở thành ma cà rồng có 30% dòng máu của con người, còn tôi đánh đổi lại với cô, trở thành một con người với 30% dòng máu ma cà rồng.

Nó nhìn hắn, ánh mắt không che lấp được sự bàng hoàng, sợ hãi. Không chỉ mình nó, Jo cũng đang không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra:

-Ken, cậu điên rồi. Cậu định hoán đổi sao? Điều đó sẽ gây chấn động cả thế giới dưới lòng đất đấy, không chỉ riêng thế giới của chúng ta đâu mà cả Địa Ngục hay vương quốc quỷ cũng bị ảnh hưởng.

-Tôi cần thời gian suy nghĩ.

Nó nói khẽ rồi quay bước trở về phòng.

-Chờ đã.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn gọi với lại:

-Chuyện này... có thể đừng nói cho Trà biết không?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Sáng nay, khi vừa bước chân ra khỏi cửa nhà, đập vào mắt tôi là một chiếc xe đáng thể thao rất đẹp mắt. Nhưng đẹp hơn nữa chính là người ngồi trên chiếc xe ấy. Nói ra có thể không ai tin đâu nhưng hôm nay hắn chính là người đạp chiếc xe đó tới đây. Còn hắn tới đây để làm gì thì... xin phép mọi người cho tôi ảo tưởng vài giây là hắn đến để đón tôi.

-Sao anh lại ở đây? Bộ mới chuyển nhà đến đây hả?

Hắn nhếch khẽ môi, chống tay lên càng xe:

-Thông minh như em chắc thừa khả năng đoán được!

Tôi khẽ nhướn mày, kiêu ngạo hỏi lại:

-Dù sao cũng chỉ là suy đoán của tôi. Anh nói ra vẫn là chính xác hơn, phải không?

Hắn khẽ cười, hất hàm ra phía yên xe:

-Lên đi!

Ha, bộ hắn nghĩ tôi thèm khát được ngồi sau xe hắn lắm hả? Tôi dễ thương nhưng không dễ dãi à ghen. Hơn nữa tôi đây vốn là một nữ sinh kiêu ngạo, không coi bọn con trai là gì thì tại sao lại phải hạ mình ngồi lên sau xe hắn đây? Dù sao, hắn cũng chỉ hơn người một chút, nhưng điều đó cũng chẳng quá quan trọng trong việc làm lung lay suy nghĩ của tôi: Nói không với yêu đương khi còn đang ngồi trên ghế cấp ba.

-Chắc có gì hiểu nhầm. Tôi không hề nói là sẽ đi học cùng anh. Đường từ nhà tôi đến trường cũng chỉ có một cây số, anh đến đây thế này, ý là tôi không đủ khả năng đi bộ tới trường sao? Aizzzz, coi thường nhau quá đấy. Tôi nghĩ anh vẫn nên đến trường một mình đi thi hơn.

Hắn nhìn tôi một lúc, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, ánh mắt toát lên vẻ trầm ngâm. Hắn đang nghĩ cái gì vậy?

Chừng mười giây sau, hắn lạng lẽ dựng xe vào tường, đeo chéo cặp xách rồi thản nhiên khoác vai tôi như khoác vai một thằng bạn thân:

-Chúng ta đi thôi!

Nước này thì quá quất thật rồi. Tôi đây vốn dĩ không muốn có một mối quan hệ nào với hắn, sao cứ ám tôi hoài vậy? Không phải lần đầu tiên gặp, hắn từng nói cái gì mà "Hãy coi như chưa từng gặp anh em tôi" sao? Giờ hắn lại giờ trò mèo gì ở đây vậy? Cái tên thần kinh, lúc thế này lúc thế khác. Cho dù hắn có cảm kích tôi vì cái chuyện 5 năm trước thì tôi cũng cóc cần cái con khi khô gì hết.

Tôi hất mạnh tay hắn ra, hắn học:

-Tôi nói cho anh biết. Tôi không phải loại dễ dãi nhé! Tránh xa xa tôi ra một chút. Không được anh ở đây làm gì không biết. Biết thế này tôi đi xe đạp đi học cho rồi.

Tôi nói rồi phi thẳng đến trường.

...

Hôm nay, nhờ bạn tôi đã tươi tỉnh trở lại. Bằng chứng là khi tôi vừa bước chân vào lớp, nó đã nhảy tới vỗ lấy tôi mà ôm chặt như đĩa. Gì đây. Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy? Mọi người đều có vấn đề ở chỗ trung tâm điều khiển hay sao???

-Trà, tao chờ mày 5 phút mà ngờ như 5 thế kỷ đã trôi qua. Xuống canteen đi, tao đói quá trời quá đất. Tao bảo Lâm xuống đó gọi trước ba bát phở rồi. Lẹ lẹ.

Và chẳng cần tôi ừ ơ cái gì, nó cầm cái cặp của tôi quăng vội lên mặt bàn rồi lôi tuột tôi xuống canteen. Vâng, bạn tôi nó đã trở lại và hại người hơn xưa.

Hôm nay, tôi lại được thấy nụ cười của nó. Cái nụ cười cầu tài để tránh ánh mắt tóe lửa của tôi, hôm nay, cô bạn yêu đời, ham ăn, ham trai đẹp của tôi lại trở về bên tôi. Nhìn nó cười tít mắt, tự dung bao nhiêu tủi hờn những ngày qua của tôi như biến đi đâu mất. Không có nó bên cạnh luyên thuyên hàng giờ, cảm giác như tôi đã đánh mất thứ gì đó quan trọng lắm. Và hôm nay, cái thứ tôi đánh mất ấy đã tìm lại với tôi. Giờ tôi mới biết, tình bạn nó quan trọng tới nhường nào.

-Này, sao hôm nay canteen đông vậy? Bu kín cả lối đi thế kia?

Tôi hốt hoảng khi thấy canteen đông hơn bình thường một cách lạ lùng. Ai cũng cố nhón người lên để nhìn vào bên trong. Nhưng không khí lại vô cùng im ắng, trái ngược hoàn toàn với khung cảnh hiện tại.

Tôi kéo nhỏ Nhân chen vào bên trong. Khi xuyên qua được đám đông ấy, đầu tóc hai đứa rối bù xù, tôi còn bị mất một bên khuyên tai. Chắc mắc vào áo nhỏ nào rồi. Nhưng tôi khoong còn quan tâm tới ngoiaj hình của tôi ra sao nữa. Ngay trước mắt tôi, hần đã đến trường từ bao giờ và đang nhìn một tên con trai lạ lùng bằng ánh mắt hàn khí của mình. Không gian xung quanh cũng trở nên lạnh ngắt. Dưới mặt đất là những mảnh thủy tinh vỡ tràn lan và nước đỏ lênh láng. Bác bán hàng canteen cũng sợ hãi chỉ dám núp người thập thò sau đồng bìm bìm to vật như núi.

-Mày biết người kia không? Tao chưa thấy bao gi...

Tôi quay sang nhỏ bạn tôi định hỏi danh tính của tên con trai lạ mặt kia nhưng không thể nói trọn lời. Khuôn mặt nhỏ bạn tôi đang hiện lên một nỗi kinh hãi tột độ, mặt nó trở nên trắng bệch, cơ thể run lên bần bật. Tên đó...là nhân vật quan trọng nào trong trường mà tôi không biết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

-Trở về với cuộc sống của mày đi!

Hần gằn ra từng chữ, ánh mắt như tóe lên vài tia băng hàn găm vào người đối diện. Ánh mắt này chính là ánh mắt tức giận của hần đã ám ảnh tôi biết bao ngày trời. Hần đang tức giận, chắc chắn là thế. Và hình như hần quen biết tên này. Giống như một cuộc đầu vậy.

Quay lại nhìn nhỏ bạn tôi lần nữa. Nó vẫn thế, ánh mắt ấy vẫn kinh hoàng nhìn chằm chằm vào tên kia. Hần có lẽ là người xấu và tôi khẳng định rằng tôi chưa từng thấy hần ở ngôi trường này.

Tên đó vẻ như không quan tâm lắm đến câu nói của hần, chỉ khẽ cười khẩy rồi lia mắt về phía tôi, không, đúng hơn là nhỏ bạn của tôi. Và tôi cảm nhận được rằng, nó đang rón rén dần dần nép vào tôi. Nó sợ tên đó sao?

Và tôi nhú mày, nhìn tên đó một lượt, tay không quên nắm lấy tay nhỏ Nhân để giúp nó phần nào bình tĩnh. Tên này nhìn nhỏ bạn tôi như một oan hồn muốn bắt nó đi theo vậy.

Tên oan hồn ấy nhẹ tiến về phía nhỏ bạn tôi, nhẹ nhàng như một bóng ma lướt đi trên mặt đất.

-Cô gái, thả tay cô ta ra.

Một giọng nói khàn đặc như ngàn con ma đang kêu gào. Anh ta nhìn tôi với ánh mắt bình tĩnh, thản nhiên như không. Ánh mắt đục ngầu xéch lên đầy tình ranh ấy chắc chắn ẩn chứa đầy âm mưu xấu xa. Tôi không thể giao trứng cho ác.

-Tại sao? Anh đâu phải bố tôi mà nói gì tôi cũng nghe?

Hần từ phía bên kia, ánh mắt vẫn còn đó sự tức giận:

-Trà, đẩy hần ra.

Tôi theo phản xạ, vội dùng chân đá cho tên đó một cái ngang hông khiến tên này lùi lại vài bước. Nhưng nhìn lại, nhỏ Nhân đã rời khỏi đây từ lúc nào.

-Chết tiệt. Mày dám?

Tên đó đưa nắm đấm lên ý chừng định cho tôi một quả cảnh cáo. Hần vội chạy lại phía tôi, nhìn tên oan hồn kia gần giọng nói:

-Đu rồi. Trận này mày thất thủ. Kết thúc ở đây thôi.

Nói rồi hần nắm tay tôi bước ra khỏi canteen...

Tôi đi từng bước, từng bước. Chân phải của tôi nhói lên mỗi lần. Một cảm giác đau buốt khiến cả chân phải tôi như tê liệt. Đằng trước, hần vẫn kéo tôi

đi tới khu nhà đang xây dở bị bỏ hoang nơi sân sau của trường. Nơi này vốn là lối dẫn tới nhà kho, trước kia có một người đầu tư định xây một căn nhà bảo vệ ở đây, nhưng rồi thấy không cần thiết nên lại bỏ dở như vậy.

Tôi noi, hần buồn tay tôi ra rồi dựa lưng vào tường, ánh mắt nhìn xa xăm.

-Anh biết chuyện gì đang xảy ra phải không? Tên đó đang nhắm vào Nhân phải không? Nhân...nó đi đâu rồi?

Hần thờ dài bước đi, trước đó chỉ băng quơ trả lời một câu:

-Lâm đưa đi rồi.

Tôi cũng chẳng muốn quan tâm đến hần nữa. Tôi chỉ cần biết nhỏ Nhân an toàn là tôi yên tâm rồi.

Tôi tập tễnh bước đi. Chắc lúc này tôi dẫm phải thủy tinh. Tôi nhìn xuống chân, đôi giày lười trắng của tôi đã bắt đầu nhuốm một mảng đỏ thẫm. Thôi thì xuống phòng y tế cái đã.

Tôi định ngồi xuống rút miếng thủy tinh ra rồi nhảy lò cò xuống phòng y tế. Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống, hần đã đứng trước mặt tôi từ bao giờ, ánh mắt tức giận:

-SAO BỊ THƯƠNG MÀ KHÔNG NÓI?

Ánh mắt ấy đã khiến tôi không dám thờ rồi, giờ hần còn quát như vậy thật sự tôi thấy rất sợ. Người tôi run lên bần bật, không ai đẩy mà cũng tự ngã xuống. Lại là ánh mắt tức giận ấy, nhìn thẳng vào đó khiến tôi cảm giác như mình tìm những đập, phổi ngừng hô hấp và sự sống cũng không còn, chỉ có một cảm giác lạnh đến thấu xương.

-Tồ...tồ...tồ...tồ...

Tôi sợ hãi, lắp bắp không nên câu. Hần vẫn khuôn mặt dăm dăm, ánh mắt tức giận nhìn tôi rồi lại nhìn xuống chân tôi. Huhu, tôi giúp hần mà, sao lại tức giận với tôi. Bộ tôi bị thương không phải gián tiếp là do hần gây ra hả? Mà tôi đâu có làm gì sai, tự dưng quát tôi. Tôi dễ bắt nạt như vậy từ bao giờ chứ? Tôi giúp hần mấy lần rồi cơ mà, sao hần lại như vậy với tôi?

Trong khi tôi đang miên man suy nghĩ, oán trách hần trong đầu thì hần lại cúi người xuống, nhẹ nhàng bế tôi lên. Tôi nhìn hần như người ngoài hành tinh. Gì nữa đây? Như vậy là sao? Không phải vừa rồi hần mới quát tôi sao? Hần vừa mới trở về với con người thật của mình phải không nhỉ? Thế lại sao nữa thế này? Bế tôi lên là sao? Bộ thấy có lỗi hả? Nhưng ngặt một nỗi là ánh mắt và khuôn mặt hần vẫn như thế, làm tôi vừa ngước lên nhìn lại vội cúi mặt xuống. Tôi sợ hần quá mà!

Rồi hần đột ngột dừng lại. Sao hần thích làm mọi việc đột ngột vậy nhỉ? Hần nhìn tôi, ánh mắt đã dịu dàng đi. Tôi cũng tò mò, len lén ngước lên nhìn hần. Bốn mắt giao nhau, sự tức giận trong mắt hần đã giảm.

-Em đau, tôi cũng đau...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Thật là đáng ghét. Nhờ ơn ai đó mà giờ tôi phải bỏ nguyên cả nửa tiết học để sát trùng và băng bó lại cái chân đáng thương. Thử nghĩ mà xem, một người yêu học hành như tôi lại bỏ lỡ mất 20 phút ngồi nghe giảng. Có phải quá lãng phí, quá xa xỉ rồi không? Đại học quốc gia chắc không nghe lí do vì sao tôi điểm thấp đâu nhỉ!

Tôi nhăn nhó, vừa bức, vừa tiếc, tập tễnh bước lên lớp. Haha, thật nực cười, một hotgirl nổi tiếng chảnh, kiêu ngạo, không coi bọn con trai ra gì mà giờ đây lại bước tập tễnh trên dây hành lang, bên cạnh là một thằng con trai mặt lạnh tanh, đi cũng diu tôi như bố thí. Và tôi cũng không biết giấu mặt mũi đi đâu khi nhìn mấy thằng ranh mà tôi phũ phàng ngày nào giờ nhìn tôi bằng ánh mắt kiểu như: “Tướng thế nào, hóa ra cũng là dạng đại trai...”=.=!

-Bỏ tay ra. Anh về lớp đi. Tránh xa tôi ra.

Tôi hất nhẹ tay hần, nói.

Mặt hần dù lạnh lùng nhưng thấy tôi phản ứng đột ngột như vậy cũng không giấu nổi ngạc nhiên, mắt nhìn tôi thao láo:

-Lại sao đấy?

Tôi không nói gì, chỉ chỉ cười khẩy một cái rồi tập tễnh tự bước đi về lớp. Dù sao cũng còn khoảng chục bước nữa thôi. Hần đứng là phiền phức, hết bị

thương, gườ vào lớp không biết nói gì khi bị giáo viên hỏi về vụ dưới canteen, Lâm và nhỏ Nhân. Căn gác như một mớ bòng bong đang đập vào mặt tôi vậy!

-Thưa cô, em vào lớp.

Cô chủ nhiệm nhìn tôi như người ngoài hành tinh. Chắc cô bất ngờ quá ý gì? Một học sinh xuất sắc, một học trò ngoan ngoãn, một đứa mà cô tin tưởng giao cho trọng trách Bí thư mà giờ lại vào tiết muộn.

-Ơ ơ...

Và cô đã không nói lên lời.

Tôi thật sự cũng không biết nói gì. Chẳng lẽ giải thích với cô là em đánh nhau nên bị thương? Tôi chỉ cần mở mồm nói thế thôi thì trưa nay về tôi sẽ ăn ngay mấy churong của bố tôi!

-Thưa cô, bạn Trà này đâm phải thủy tinh nên phải đi sơ cứu.

Vâng, là lớp trưởng đã nói đỡ cho tôi. Tôi nhìn lớp trưởng đại nhân bằng ánh mắt cảm kích như cún con nhìn chủ khi được cho đồ ăn. Sau đó quay ra nhìn cô bằng ánh mắt hồn nhiên vô tội. Cô chủ nhiệm khẽ nhìn qua đôi hài đã thấm một cừng máu của tôi rồi cũng cho tôi về chỗ.

-Cảm ơn lớp trưởng đại nhân độ lượng từ bi.

Tôi ngồi vào chỗ, khẽ thì thảo đằng sau cậu bạn lớp trưởng và nhận lại một cái nháy mắt đầy tình nghich.

Tôi cũng xin giới thiệu qua lớp trưởng đại nhân, một hình mẫu lí tưởng của các chị em bạn dì. Lớp trưởng tên đầy đủ là Đặng Phú An, con trai một doanh nghiệp bắt động sản thành đạt. Về chuyện học hành thì cứ gọi là bá đạo, lại thêm tính cách hiền khô nhưng cũng thoải mái sáng khoái thôi rồi. Cậu lớp trưởng này còn cực kỳ galang mỗi khi đến ngày lễ của chị em bạn dì chúng tôi. Tuy thế, một điểm mà tôi kết nhất ở cậu bạn này chính là tư tưởng. Vâng, tư tưởng về tình yêu, một tư tưởng đạt tới tầm cao...giống tôi: Là học sinh thì cái chủ yếu là học, cái phụ là năng động còn yêu đương thì dẹp hết.

...

Khi tôi về tới nhà, một em “Lếch Xù” đen sang chánh đang chễm chệ đồ trước cửa nhà tôi. Ô la la, nhà tôi hôm nay có khách sộp hả? Tôi tỵ tòn chạy lại dán mắt sẫm soi em xé hộp mà thấy sao mà oách quá trời quá đất.

-Ê, Trà. Mày làm gì mà dán mắt vào cái ô tô đấy thế? Dãi mày nhỏ ra đến nơi rồi kia.

Đại ca tôi không biết đã đứng dựa người bên cổng từ bao giờ đang nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ. Dù sao cũng là anh em ruột thịt trong nhà mà sao tôi thấy mình cứ như con ở của cha này. Lúc nào cũng vênh cái mặt bỏ đời lên với em gái rồi lúc nhờ vả thì toàn đổ cái thói dụ cá vào lưới. Chưa kể thỉnh thoảng cha này lên con điên mà phá phách tôi, không biết đây là nhà ở hay trại thương điên không biết.

-Đại ca à. Anh thấy dãi trong miệng em chảy ra được sao? Anh rúc đầu vào miệng em lúc nào thế? Sáng nay em mới ăn mắm tôm đấy? Tóc có bị ám mùi chưa?

Đại ca tôi mặt lập tức biến sắc, nhăn nhó mặt, tay phẩy phẩy trước mũi:

-Thảo nào nãy giờ tao thấy khắm quá trời. Hóa ra từ miệng mày phả ra.

Tôi ngán ngẩm nhìn đại ca đang làm trò hề, nói:

-Em đùa thôi. Nếu là có mùi gì khắm thật thì chắc tại đại ca chưa tắm thôi. Đứng đấy mà xàm xí, em vào nhà trước nghen.

Và để đá cho đại ca tôi thêm một cái, khi đi qua người đại ca, tôi khẽ nhăn mặt lấy tay bịt mũi thể hiện thái độ kinh tòm tột độ.

-Sao mày biết hôm qua tao không tắm?

Và đại ca tôi đập vào bản mặt tôi một câu xanh ròn mà thái độ tự nhiên vô tội đến quá đáng.

Tôi, trợn mắt, phùng má vội chạy vào nhà.

-Tránh ra, đồ ở bẩn.

-Ê, ề, quên nói bạn trai mày đến đấy!

Đại ca tôi ới nói theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Bước chân vào nhà, một không khí hoàn toàn khác. Nó âm u, yên lặng một cách kỳ lạ. Trong căn phòng khách, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của bố tôi. Tôi từ từ ngẩng đầu lên... mẹ ơi, giết người mất thôi. Khuôn mặt bố tôi đang nở nụ cười tươi, ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt như ánh nắng ban mai, ấm áp và tràn đầy sức sống. Tôi sợ hãi, vội vịn tay vào tường để đứng vững. Tôi chưa bao giờ thấy bố giận thế này từ lần bị tôi lỡ chân đá bóng vào mặt làm gãy sụn mũi của bố. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Và như để giải đáp cho thắc mắc của tôi, một nhân hình này giờ đang bị che lấp bởi chiếc ghế sofa nhẹ nhàng đứng dậy. Oa, dáng vẻ của một soái ca với tấm lưng vững chãi, bờ vai to rộng đang khoác trên mình một bộ vest xám đen. Nhưng sao tôi thấy cái dáng này quen quen... giống hán quá ta. Chắc không phải như tôi nghĩ đâu nhỉ?

Hán từ từ quay đầu lại như để khẳng định cái tên vừa xuất hiện trong đầu tôi là đúng. Cái tên Minh Triết điên rồ này, sao hán lại ở đây vào lúc này? Vừa mới tan học mà, hán lấy cái xe này ở đâu ra? Sao hán thay đồ nhanh vậy? Chưa kể quần áo hán mặc cực kỳ phẳng phiu, không tìm thấy một nếp nhăn nào. Ủa, cái đồng hồ dát vàng đeo trên tay hán từ bao giờ thế kia? Bình thường hán không đeo là do sợ bị cướp sao? Và một câu hỏi lớn nhất chính là... HÁN Ở ĐÂY LÀM GÌ???

-Sao...sao anh lại...lại...ưc...

Giờ thì tôi không chỉ phải vịn tay vào tường nữa mà phải dựa luôn người vào tường. Cái quái gì vậy?

-Trà, lại đây!

Bố tôi gần giọng khiến tôi không rét mà run. Mặc dù so với sát khí mà hán từng tỏa ra không thể sánh bằng nhưng chỉ thế này thôi cũng đã đủ khiến tôi tim đập chân run rồi.

Tôi rón rén bước từng bước một, vết thương dưới chân vẫn nhói lên không ngừng khiến bước chân của tôi càng run hơn nữa. Giờ trông tôi chắc không khác gì con cây sậy.

Nhưng đó vẫn chưa phải tất cả. Đỉnh điểm là khi tôi mới bước được hai bước, hán đã “tốt bụng” đi tới điu tôi. Người hán ngược lại hoàn toàn với bố tôi, thay vì tỏa ra những tia hỏa lực để thiêu đốt người khác thì hán lại tỏa ra hàn khí lạnh băng. Bây giờ thì so với độ run của tôi thì chắc con cây sậy cứ phải gọi bằng sự phụ. Hàn khí của hán đã tiếp xúc cho cơ chế “run” đang phát tín hiệu từ cơ thể tôi.

Giờ thì có cho tiền tôi không dám nhìn vào bố tôi nữa. Cái cảm giác không biết mình có tội gì mà vẫn phải chịu phạt nó còn sợ gấp tỷ lần khi tôi biết tội của tôi là gì. Nhưng có một điều tôi dám chắc chắn: Hán chính là nguyên nhân. Và câu nói cách đây vài phút của đại ca đã đập thẳng vào đầu tôi như một cái tát vào mặt tôi cho tỉnh. Và tôi một gã tay hán ra, nhưng mà sao hán khỏe quá vậy? Gỡ mãi mà tay hán không bỏ ra. Đà này thì tôi chết thật rồi.

Tôi len lén nhìn hán, định là thể hiện đôi mắt cú mèo con lấy lòng hán, mong hán mở lòng từ bi mà thả tay tôi ra. Nhưng ánh mắt cú mèo con của tôi chưa được bộc lộ thì đã bị ánh mắt giết người của hán bóp ngạt. Vâng, chính là cái ánh mắt ám ảnh tôi từ mấy chap đầu đến tận bây giờ. Cái ánh mắt khiến người khác không dám nhìn sâu vào trong bởi bên trong đôi mắt ấy như đang có ngàn con quỷ đang gào thét.

Tôi nuốt khan, vội cúi đầu xuống, không còn dám ho he chống đối mà cầm đầu cầm cổ tiến tới chỗ bố. Tôi đã nói rồi phải không? Lần đầu tiên gặp hán tôi đã thấy sợ hán hơn cả bố tôi mặc dù tôi không hiểu vì sao lửa của bố tôi lại thua băng của hán. Phải chăng vì băng tan ra thành nước nên đập tan nát lửa rồi?

Giờ thì khỏi nhìn tôi cũng biết rằng bố tôi đang mất long sông sọc mà nhìn đứa con gái thân yêu. Bố à, đâu phải tại con, tại hán ta quá đáng sợ, quá ác mà thôi. Con xin lỗi bố lắm lắm.

-Chân mày làm sao thế này?

Bố tôi hỏi, giọng như ngàn mũi kiếm chĩa thẳng vào tôi.

Tôi chưa kịp ú ớ gì cả thì ông anh trời đánh thánh đâm của tôi đã xông vào, nói:

-Đà này mày lại đi oánh nhau phải không? Bố dạy mày võ để mày đi đánh nhau hả cưng?

Vâng, và như một đóm lửa cho ngòi nổ, bố tôi nổi cơn thịnh nộ, quát lớn khiến tôi giật bắn mình:

-CÓ PHẢI THẾ KHÔNG?

Tôi run rẩy, vội giải thích:

-Khô...không phải đâu bố.

- Là do dẫm phải thủy tinh đấy ạ.

Hắn nhẹ nhàng, chậm rãi nói như chẳng có chuyện gì to tát. Tôi ngu ngu giương mắt ếch nhìn hắn. Hơ, sao hắn đối diện với bố tôi bình thản thế nhỉ?

Bố tôi nhìn hắn một lúc rồi ra lệnh cho hai đứa tôi ngồi xuống. Tôi ngồi xuống ghế mà người vẫn run run, thậm chí rửa đại ca. Cái đồ bại hoại nhân cách, không thương đứa em bé bỏng này thì thôi lại còn thêm dầu vào lửa.

- Vậy cậu là bạn trai con gái tôi?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Bố tôi cao giọng hỏi mà tôi giật mình thon thót. Tôi bạn bè gì với hắn mà đòi bạn trai với chẳng bạn nam? Mà cái từ này còn tùy vào người nói nghĩ thế nào và người nghe nghĩ thế nào. Và trong cái trường hợp thế này thì tôi thừa thông minh để hiểu bố tôi đang hiểu theo nghĩa nào.

- Bố ơi, bạn trai có nghĩa bạn là con trai đồ bố.

Tôi chỉ nhả vài chữ hèn mọn mà đã bị bố tôi lườm một cái cho im re. Huhu, số phận một người tài năng xinh đẹp như Phí Dạ Thiên Trà tôi sao lại éo le như vậy?

Bố tôi vẫn bình tĩnh nhìn hắn, chờ đợi.

Hắn khẽ cười, trả lời:

- Nói đúng ra thì là cháu đang theo đuổi Trà. Giờ có mặt đông đủ mọi người, cháu xin phép được giới thiệu cháu năm nay 18 tuổi, là chủ tịch tập đoàn BT – Beauty Style. Cháu đã phải ngồi ghế nhà trường vào học lại những kiến thức cơ bản chỉ để theo đuổi cô gái này. Con gái bác đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong cháu vào 5 năm trước. Lúc đấy, cháu còn nhỏ nên chưa biết đến tình cảm nam nữ, nhưng sau này khi lớn lên, cháu vẫn chỉ nhớ đến Trà và lấy cô ấy làm tiêu chí để đánh giá phụ nữ.

Hắn nói đến đâu, mọi người trong nhà tôi bất ngờ tới đó, và tất nhiên là kể cả một đứa ngu ngơ như tôi. Haha, tin được không, tôi đang ngồi bên cạnh chủ tịch tập đoàn nổi tiếng đó sao? Thì ra cái thằng cha chủ tịch không bao giờ xuất hiện trước mọi người lại là hắn. Chắc sợ ra mắt báo chí thì khách hàng chạy hết vì hàn khí của hắn chứ gì?

Bố tôi nhìn hắn, khuôn mặt hằm hằm sát khí đã biến đâu mất:

- Cậu nói thật sao?

Hắn không nói mà cười một cái thay cho câu trả lời.

- Mục đích cậu đến đây hôm nay là gì?

Hắn tiếp tục:

- Cháu nói rằng cháu muốn theo đuổi con gái bác. Nhưng theo cháu biết thì bác không ủng hộ Trà có tình cảm nam nữ vào lúc này vì sợ ảnh hưởng đến học tập. Tiện đây, cháu muốn thưa chuyện với bác về chuyện cho cháu và con gái bác tìm hiểu nhau.

Bố tôi nhú mày:

- Không được, con gái của tôi làm sao mang cho dễ dàng thế được? Cậu còn chưa hỏi ý kiến của nó nữa mà. Liệu nó không thích cậu thì sao? Mà cậu lấy gì đảm bảo rằng chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng đến học tập của con bé khi phải dành thêm thời gian tìm hiểu cho cậu?

Hắn nghĩ một lúc, nói:

- Vậy trước tiên cho cháu hỏi, bác muốn Trà học tập thật giỏi để làm gì ạ?

Bố tôi không ngần ngại mà trả lời:

- Để vào được đại học hàng đầu, để ra trường có thương lai sản lạn, để sau này đủ đầy sung sướng.

Hắn gật đầu đồng ý như bố tôi đã đoán trước ý hắn, hắn tiếp tục:

- Vậy bác nghĩ Trà nên học chuyên ngành nào là hợp lí nhất?

Bố tôi không cần suy nghĩ, trả lời:

- Tất nhiên là kinh tế.

Mắt hấn như lóe lên một tia sáng, rành rọt nói:

- Thưa bác, tập đoàn BT không chỉ thiên về lĩnh vực thời trang mà còn hoạt động mọi lĩnh vực. Công việc của cháu cũng là quản trị, là làm về kinh tế. Vậy cháu xin có đề nghị thế này. Chuyện học tập của Trà, cháu sẽ đảm bảo khi kết thúc lớp 11 cô ấy sẽ nhận được giấy báo đỗ đại học. Mỗi ngày, cháu đều có thể gia sư cho cô ấy. Những buổi nghỉ, Trà sẽ đến nhà cháu học, buổi tối cháu sẽ đến tận đây gia sư. Khi học đại học, cháu có thể đưa Trà vào làm trong công ty để tích lũy kinh nghiệm. Vậy, ý bác thế nào ạ?

Bố tôi nghe chừng đã xuôi xuôi:

- Nhưng còn ý con gái tôi...

Cả nhà đều hướng tầm nhìn về phía tôi. Đại ca tôi lại ăn khoai ngứa, chen vào:

- Con này số hưởng. Được đúng một người tuyệt vời đề ý. Anh nghĩ mày nên đồng ý vì tao thấy mày cũng có tình ý với thằng đó, mà mày đồng ý có khi anh mày còn được đi ké siêu xe.

Hắn nhìn đại ca tôi, nói giọng ngoan ngoãn:

- Anh nói thật có lí.

Haha, đại ca tôi thế nào thì kệ đại ca tôi. Tư tưởng của tôi là không thể thay đổi. Nhưng nghe đề nghị của hắn hấp dẫn quá, chưa gì đã thấy tương lai xán lạn rồi. Mà tương lai xán lạn thì không tránh khỏi việc tiền tiêu không hết. Nhưng chẳng lẽ một người xinh đẹp tài giỏi như tôi mà bị quyến rũ bởi những thứ đó sao? Tôi không cần biết mai này có làm việc cho tập đoàn lớn của hắn không, không quan tâm rằng mấy lần tìm tôi loạn nhịp vì tên ác ma này. Tôi nhất quyết là không đồng ý.

- Dạ, thưa bố con...

Hơ hơ, tôi muốn nói nốt ba chữ cuối là: không đồng ý nhưng... huhu, ánh mắt này, ánh mắt hắn nhìn tôi thế này là sao? Tôi vô tình lại bị cuốn vào ánh mắt ấy. Nó chất chứa hi vọng, chất chứa tin tưởng, tôi còn thấy nụ cười ngọt ngào của hắn dành cho tôi dù chưa bao giờ thấy hắn cười tử tế, và tôi còn thấy cả sự đe dọa. Cảm giác như một sợi dây vô hình đang trói chặt tôi lại và ngàn mảnh băng nhọn hoắt đang chĩa vào cổ tôi chờ đợi. Cô hòng tôi ghen ừ, miệng lắp bắp theo phản xạ mà tôi còn không biết rằng tôi đã phun toẹt ra ba chữ:

-...con đồng ý.

Sợi dây bị cắt đứt, các mảnh băng đã tan. Giờ đây, tôi chỉ nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của hắn tràn ngập trong mắt. Nếu không phải đang ngồi trước mặt bố và tôi tự ý thức được lòng tự trọng của mình thì tôi đã vỗ đùi cái “đét” và thốt lên: “Đẹp, quá đẹp”. Xin hãy tha thứ cho sự đại trai của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Lần đầu tiên tôi thấy bố ưng ý một thằng con trai mà không phải anh trai tôi. Khi nói cũng biết bố tôi vui thế nào khi thấy tôi có một tình cảm trong sáng, lành mạnh lại hỗ trợ mạnh mẽ cho tương lai của tôi. Tôi còn nghe loáng thoáng bố tôi nói với mẹ tôi trong nhà khi tôi tiễn hắn:

- Không ngờ tương lai có một thằng rề tài giỏi, biết suy nghĩ chu đáo như thế.

Ai đó trả lại ông bố ngày xưa cho tôi. Sao nhà tôi ai cũng vui ra mặt khi tôi có quan hệ tìm hiểu với hắn vậy? Nhất là đại ca tôi, trước khi hắn bước ra khỏi phòng khách, đại ca đã vỗ vai hắn mà tự hào:

- Nếu em rề cần thêm vệ sĩ thì cứ tới chỗ anh rề. Anh đang thành lập một công ty đào tạo vệ sĩ. Anh sẽ bảo vệ em rề tài năng của anh. Người đầu tiên khiến bố anh khua tay phục.

Nhưng tôi thì sao? Tôi bị làm sao lúc đó vậy? Lúc đó sao tôi lại nói ra ba chữ “con đồng ý”?

Why... Why... Why...? Thật là không còn lỗ lè nào để chui mà. Nói thế thì khác nào thừa nhận là tôi thích hắn? Tôi công nhận là hắn đẹp trai, công nhận là hắn giỏi, cũng công nhận là tìm tôi loạn nhịp vì hắn. Nhưng không thể để hắn theo đuổi dễ dàng như thế được. Dù sao thì cũng phải chống gài một chút

chứ? Phí Dạ Thiên Trà tôi dễ theo đuổi vậy sao?

-Thì ra em cũng thích tôi. Thật là ngại quá.

Hắn nhếch mép cười nhẹ nói mà như giấu cợt.

Tôi nổi óa:

-Còn không phải là vì anh...vì anh...

Chẳng lẽ bây giờ tôi nói là tại hắn nhìn tôi đe dọa? Câu nói ngu ngốc thế tôi không thể nói ra được. Làm gì có bằng chứng, có khi hắn lại đổ cho tôi là do thích hắn quá nên tưởng tượng ra.

-Tôi làm sao?

Hắn nhướn mày kiêu ngạo, lạnh lùng hỏi vặn.

-Anh...anh...đưa ra đề nghị hấp dẫn quá. Tìm hiểu một người như anh cũng không phải là...không nên. Vậy đó, anh về đi.

Tôi nói xong chạy thẳng vào nhà. Thế này thì mặt mũi đâu vác ra đường nữa? Còn đâu cô hotgirl trường học kiêu ngạo kiêu diễm đá bay hàng chục tên con trai lớn vòn xung quanh nữa đây?

...

Từ ngày hôm đó, cuộc sống của tôi hoàn toàn thay đổi. Nếu như trước kia tôi là một tí phú thời gian khi không đi học thêm và chỉ ôn tập ở nhà, những lúc rảnh rỗi thì tập võ, không thì dạy võ hay đơn giản là chạy bộ. Nhưng giờ thì không. Dưới sự áp bức của hắn, tôi chỉ có một buổi chiều chủ nhật để thờ. Thời gian còn lại, kể cả là thời gian trên lớp thì tôi cũng chỉ học kiến thức mà hắn dạy, tất nhiên là trừ những lúc có bài kiểm tra. Nhưng cũng có lợi một cái là từ khi đó trở đi, môn toán của tôi không lần nào dưới 9.5. Hơn nữa, tôi còn phải học cả môn ngoại ngữ. Cũng may tôi là nhân tài hiếm có khó tìm, vốn kiến thức trước kia đã cố, nay chỉ cần bồi dưỡng thêm nữa thôi.

Nhưng đó không phải là tất cả. Khi xưa, trong ngôi trường này, tôi nổi tiếng là một cô gái xinh đẹp, năng động, không coi bọn con trai ra cái củ khoai gì thì giờ đây, cái tên Phí Dạ Thiên Trà được biết đến là một mụ phù thủy bỏ bùa soái ca lạnh lùng của chúng nó, mà cái thằng cha soái soái gì đó chính là “bạn trai” hiện tại của tôi. Hô hô, nghe thôi tôi đã thấy mắc cười rồi. Soái ca của mấy người thích ai thì là bị bỏ bùa hả? Tôi vốn là người tài giỏi lại có nhan sắc, hắn thích tôi là chuyện quá đương nhiên, có gì đáng thắc mắc đâu nhỉ? Thế mà giờ tôi đi đến đâu cũng là những ánh mắt soi mói, xì xào.

-Trà, bạn trai mày tới kìa.

Nhỏ Nhân bên cạnh tí tòn hắt hàm. Tôi không thể hiểu nổi vì sao sau ngày hôm ấy nó lại có thể tỏ ra bình thường được nhỉ. Mà dù tôi có hỏi nó cỡ nào nó cũng không trả lời.

Tôi chỉ lườm nguýt nó một cái rồi chán nản lết từng bước chân ra ngoài cửa lớp. Không biết làm gì mà hắn dạo gần đây rất chăm chỉ đến lớp tôi, kiểm tra bài tập và giao bài tập xong, hắn lại cùng Lâm đi đâu đó đến hết tiết mới về.

-Này, bài tập. Tôi nói cho anh biết, tôi là thiên tài đấy. Anh chỉ cần dạy tôi thôi, không thì đưa tài liệu tôi tự nghiên cứu. Anh đừng có đến lớp tôi nữa có được không?

Hắn khẽ liếc qua tôi rồi lại chăm chú vào cuốn vở đã chỉ chít những chữ số của tôi:

-Em tự tin nh?

Tôi vênh mặt tự đắc, gì chứ riêng cái khoản này thì tôi là số một. Từ khi mới đi học ai cũng phải khen tôi học hỏi rất nhanh:

-Đương nhiên.

Hắn đưa cuốn vở cho tôi kèm theo một tờ giấy bài tập:

-Rất giống tôi. Chúng ta quả là hợp nhau.

Vâng, bạn trai tôi là thế đấy. Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể tìm ra điểm chung giữa hai đứa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Một năm sau...

Phí Dạ thiên Trà tôi quả không hổ danh là cô nàng may mắn được trời phú cả sắc lẫn tài. Khi đang ở độ tuổi 18, ai ai cũng đang phải học mặt học đề chuẩn bị cho kì thi đại học quan trọng của cuộc đời thì tôi lại tận hưởng cái độ tuổi tươi đẹp ấy khác hoàn toàn. Tôi trở thành một sinh viên khoa kinh tế quốc tế trường đại học kinh tế với số điểm cao ngất ngưởng: 28 điểm. Không chỉ thế, mọi người trong khoa, kể cả các tiền bối ai ai cũng phải ngả mũ khi tôi trở thành thư ký riêng của chủ tịch tập đoàn BT danh tiếng.

Nhưng trông khi tôi thành công thì nhỏ bạn tôi lại khác. Nó bỏ học lớp 12 trước sự tiếc nuối của tôi. Giờ nó làm quản lý các quán bar của hần và Lâm mở ra. Giờ đây, nó đã trưởng thành hơn, tự tin hơn cũng khiến tôi bớt lo lắng hơn. Nó giờ không còn tính tung tung như ngày xưa, cũng chẳng còn là một cô gái có cách ăn mặc ngọt ngào nữa. Mỹ Nhân ngày ấy giờ đây trở nên quyến rũ lạ thường. Mặc dù chúng tôi vẫn thân nhau, tâm sự với nhau nhiều điều nhưng nhỏ Nhân dường như đang giấu diếm điều gì đó. Tôi tin rằng sẽ có ngày nó nói cho tôi biết nhưng có lẽ là còn lâu lắm. À báo cho mọi người một tin vui cùng quan trọng... Nhỏ bạn tôi và Lâm đã trở thành một đôi. Họ đẹp đôi vô cùng chứ như tôi thì...

Hần các bạn tò mò về mối quan hệ giữa tôi và hần. Tôi phải thừa nhận rằng tôi thích hần thật. Nhưng tôi là người vốn kiêu ngạo từ nhỏ, lại chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ bắt đầu mối quan hệ từ tế trước. Vì vậy mà trước mặt bố mẹ, tôi tỏ ra thân thiết với hần vô cùng, nhưng sau đó thì lại trở về mối quan hệ chủ tớ mặc dù hần thường hay thách thức tôi theo cách của riêng hần.

-Thư ký Trà, hôm nay em trang điểm phải không? Trông em đẹp hơn đây!

Tôi thề là tôi vẫn chỉ tô son, đánh mắt và kẻ mắt nhạt như mọi ngày. Những lần hần nói như vậy là tôi biết hần đang bày tỏ tình cảm của mình. Dù là ác ma lạnh lùng thì cũng đều phải khuất phục trước Phí Dạ Thiên Trà tôi đây mà thôi. Haha...

...

-Bố mẹ nhớ ăn uống đầy đủ nhé. Phải giữ gìn sức khỏe thật cẩn thận nữa. À, bố mẹ còn phải chữa bệnh cho đại ca con tận gốc nghen. Đừng để thi thoảng đại ca lên cơn rồi sau này vớ nhầm cô nào về làm vợ thì chết.

Tôi cười cười tiện thể đá đầu ông anh quý hóa của mình đang ngồi bên cạnh. Vừa nghe xong, đại ca tôi y rằng như chó xổng chuông gấp lấy gấp để rau vào bát tôi, nói:

-Sur muội ngoan nào. Ăn rau đi cho thông minh rồi đại ca còn dắt về viện. Phải ngoan thì cuối tuần đại ca lại chở về nhà chơi. Sur muội phải cố gắng điều trị cùng các bác sĩ nhé. Bệnh tâm thần hơi khó chữa tý thôi nhưng gia đình sẽ cố gắng.

Đại ca tôi dù đã là người đứng đầu một công ty vệ sỹ to chà bá nhưng vẫn như vậy, chúng tôi vẫn gây nhau như ngày xưa.

Hần ngồi bên cạnh khẽ cười. Cứ cuối tuần hần lại chở tôi về nhà ăn cơm với bố mẹ và đại ca. Do trường khá xa nhà lại tiện công việc nên tôi thuê chung cư ở riêng cũng dễ làm quen với cuộc sống tự lập.

-Con rể này, công việc làm ăn vẫn ổn chứ?

Bố tôi cười cười. Phải nói là từ khi gửi gắm được cô con gái, bố tôi thay đổi tâm lý hần. Thoải mái, không gò bó, không nghiêm khắc khiến cho mẹ tôi, một người theo chủ nghĩa lãng mạn như cá gặp nước, ngày ngày vun xới cho tôi và hần.

Hần lễ phép:

-Dạ, vẫn tốt ạ. Việc hợp hành cũng không nhiều vì con chỉ tham gia những cuộc họp quan trọng thôi. Và lại từ khi có Trà, công việc của con cũng đỡ nặng nhọc.

Tôi tiếp tục khoe tài lẻ của mình trong lĩnh vực diễn xuất. Tôi và hần trước mặt bố mẹ giống như một đôi tình nhân rất hạnh phúc và ăn ý nhau vậy. Thi thoảng buồn chán buồn tay quá tôi còn nổi hứng gấp thức ăn cho hần rồi tình tứ kèm nụ cười ngọt ngào chết ruồi. Haha, đến tôi còn phải phục tôi nữa là...

Chúng tôi ra về tầm chiều tối sau khi chém gió đủ chuyện trên trời dưới đất.

-Em đóng kịch giỏi quá. Tôi còn không nhận ra em của thường ngày. Cứ đến cuối tuần là một lần trải nghiệm. Vô cùng thú vị.

Hần nói khi lái xe đưa tôi trở về chung cư. Hần vẫn luôn như vậy, một khối băng lạnh lùng bền vững nhưng đôi khi lại ấm áp lạ kì.

Tôi khẽ nhún vai:

-Anh là người bày trò mà. Muốn trở thành người yêu tôi đâu dễ!

Hần bật cười:

-Cô gái à, em chán quá rồi! Đúng thật là tán em không dễ.

Tôi cười tự đắc. Quả thực là khi chúng tôi có tình cảm với nhau nhưng không có quan hệ yêu đương gì thì mọi chuyện xảy ra thú vị hơn nhiều. Tôi muốn xem tôi và hắn có thể trụ vững tình trạng này đến bao giờ.

Trong khi tôi đang chìm sâu vào suy nghĩ của mình thì chiếc xe dừng lại đột ngột khiến tôi theo quán tính suýt ngã dúi dụi ra phía trước. Tôi còn đang hoảng với pha dừng xe vừa rồi thì lại giật mình thon thót khi khuôn mặt hắn đang tiến tới gần tôi...

- Gì... gì thế? Định... định làm... gì?

Vẫn là cái nhếch môi đầy quyến rũ, mắt nhìn mắt, môi cách môi...

- Em mở đèn xanh cho tôi đi. Tôi quyết của em bằng được rồi biết làm sao đây?

Thịch... thịch... thịch...

Ôi mẹ ơi, ĐẸP... Đẹp muốn xịt máu mũi. Tim tôi không kiểm soát nổi mà đập loạn nhịp. Tôi còn không dám thở nữa đây. Đẹp đến nghẹt thở. Không gian bỗng chốc ngưng đọng.

Tôi khẽ chớp chớp mắt:

- Mở... mở cái... cái... gì?

Tôi vội đẩy hắn ra. Lâu lâu lại một bận thế này thì có ngày tôi phải chạy máy trợ tim mỗi ngày mất. Thật là muốn giết người ta mà. Cái vẻ đẹp rung động lòng người như vậy sao lại có thể mang ra sử dụng lung tung vậy chứ. Đùng là tức muốn chết mà.

Hắn cười nửa miệng, nói như thách thức:

- Em không yêu tôi thì đừng hòng yêu thằng nào.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đêm đến là khi hắn mạnh nhất. Nơi hắn thường xuyên xuất hiện là quán bar nổi nhất thành phố. KTV là quán bar đầu tiên hắn và Lâm mở và thu hút vô vàn khách, họ là những dân chơi khét tiếng khi trời về đêm.

Bên ngoài là ánh đèn nhấp nháy liên hồi, tiếng nhạc sập sinh như muốn nổ tung mặt đất thì bên trong phòng vip hắn lại chỉ lẳng lặng tận hưởng những ly rượu máu ngọt thơm.

- Lỗ không gian vẫn hoạt động ở ngôi nhà đó nhưng yếu ớt. Chắc là do linh hồn của bố mẹ Nhân đang bị trói buộc ở đó. Nhưng Nhân không ở căn nhà đó nên phong thủy của người sống đã giảm đi rất nhiều. Đi qua lỗ không gian đó cũng không đỡ được là bao. Nhưng cứ sử dụng phương án án binh thế này thì chắc chắn Nhân sẽ gặp nguy hiểm. Đây chỉ là phương pháp cầm chân.

Lâm ngồi đối diện hắn nói, bên cạnh là Nhân đang ngồi suy tư.

Jo-Nam ngồi cạnh hắn cũng góp ý thêm:

- Hiện tại thì tập đoàn Khương Hoàng của Xialyn đang bắt đầu có dấu hiệu trở lại. Chúng ta cần ra tay dập tắt hẳn ngọn lửa đó, đưa hắn trở lại Địa Ngục. Theo quy tắc ở chỗ chúng ta thì giống ma của hắn không được đặc quyền lên trên thế giới con người thường xuyên và đặc biệt không được phép hiện thân thành người như hắn. Tôi nghĩ Diêm Vương là người chính trực, ô cùng nghiêm khắc thì sẽ không bao che cho tội lỗi của con mình. Khi chúng ta phải đấu với hắn dưới thế giới của ma quỷ thì sự giúp đỡ của Diêm Vương là lợi thế. Chuyện này bên phía vương quốc Quỷ sẽ không nhúng tay đâu. Bên đó cũng rất biết tuân theo quy tắc mà.

Hắn thần nhiên đặt ly rượu xuống bàn, tay chống cằm đắm chiêu:

- Xialyn chắc đã tập hợp gần đủ quân để giao chiến. Chuyện này chắc chắn phải chiến tranh mới có thể giải quyết được. Tôi chỉ lo cho cô, cô là người trần thì khó lòng đối phó với Xialyn.

Mỹ Nhân điềm đạm:

- Anh yên tâm, tôi sẽ mang theo tôi. Nhưng tôi mong anh có thể giữ đúng giao ước của chúng ta. Có điều...bố anh thì sao đây? Khi nghe anh muốn trở thành người sẽ shock lắm đấy. Không biết có bị ngăn cản không. Thật đáng lo!

Hắn nhếch môi:

-Tin vui nhé! Có một pháp sư già sống trong rừng đã tìm ra cách giúp chúng ta hoán đổi hoàn toàn dòng máu cho nhau. Sau lần này nếu cô muốn gặp lại tôi thì cô và Lâm sẽ vất vả đấy!

Nó nâng ly rượu nho sóng sánh, cười nhẹ nói:

-Thật đáng mong chờ. Tôi cũng mong đến lúc được giúp anh trở về nhà mình đấy!

Nam nhìn hắn, cười:

-Không biết cô nàng Thiên Trà mà biết Ma Vương của tôi là quý thì sẽ thế nào đây! Haha, giờ là người tán gái đã khó rồi, là quý chắc bị cách mặt luôn quá.

Mỹ Nhân cũng tủm tỉm cười:

-Trông nhỏ Trà vậy chứ. Nó có tình cảm với anh mới chịu làm cho anh. Chỉ là nó quá kiêu ngạo thôi. Hai người sớm muộn cũng thành đôi thôi mà.

Hắn vẫn cố thủ phong thái lạnh lùng dù lòng dạ đang sôi sục đến phát điên. Tiết lộ này đến từ cô bạn thân của nàng ta thì không nghi ngờ gì được nữa rồi. Nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này cũng là đương nhiên. Hắn kiên trì bao ngày tháng, thường xuyên thả thính lại kết hợp với vẻ đẹp trai phong độ hơn người, nàng ta không có tình cảm thì cũng phí.

Nhưng hắn không vui vẻ được bao lâu, chính là thằng bạn chết tiệt của hắn:

-Thân là trợ lý chủ tịch tập đoàn, tôi lại thấy Trà thân thiết với Lâm hơn thì phải. Hay chẳng Trà vào tập đoàn làm việc là vì Lâm của chúng ta.

Vẫn giữ phong độ lạnh lùng nhưng sát khí của hắn đã tỏa ra lạnh toát cả căn phòng. Có khi nào lại như cái thằng Nam mắc dịch này nói?

Mỹ nhân cố nín cười, khẽ ngả đầu vào vai Lâm:

-Kể cũng phải, tình yêu của em tuyệt vời như vậy, lại thêm cư xử hòa nhã với Trà, có khi nào Trà thích anh không,Lâm?

Lâm khẽ hắng giọng để nín cười, nói:

-Như vậy không được. Trà có tuyệt vời thật đấy nhưng anh lại lừa yêu em rồi. Trà mà thích anh là không ổn đâu. Nhưng nghĩ lại tình yêu của em cũng hoàn hảo lắm mà. Người ta thích cũng là điều bình thường thôi.

Rắc...rắc...choang...

Hắn khí vẫn tiếp tục quán lấy căn phòng. Ly rượu trên tay hắn bị bóp nát vụn. Thật sự là lợi hại. Máu ghen đã nổi lên, sự cảnh giác đề phòng đã được bật chế độ cao nhất. Từ nay hắn sẽ đề Trà ít giao tiếp với thằng em nhất có thể! Nhờ đâu nàng ta thích kiểu đàn ông hòa hòa nhả nhả như em hắn thì sao? Mà em hắn cũng đâu hòa nhả gì cho cam, với nàng ta và người yêu thì thằng đó còn hòa nhả còn với người ngoài thì khác gì hắn đâu cơ chứ? Không được, phải đề phòng, đề phòng là trên hết. Không thể mất bò mới lo làm chuồng.

Mọi người ai nấy cũng đều phải nín cười đến đỏ mặt. Giờ ai mà hé răng hay phát ra tiếng cười thì ôi thôi... không ai dám nghĩ nữa. Hắn quả thực rất nguy hiểm.

Hắn đã lấy lại được bình tĩnh, dập được cơn điên trong người. Cười nhẹ một nụ cười đầy đe dọa, nói:

-Tôi không nghĩ vậy. Trà chắc chắn sẽ chỉ có thể yêu mình tôi. Rồi cậu xem nhé thằng bạn khốn!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tập đoàn BS - Công ty thời trang Beauty – 9 giờ sáng...

-Nam, thư ký của tôi đâu?

Hắn nhìn học nhìn tên trợ lý đồng thời ừng là tên bạn đáng ghét. Hôm nay tên này có ý định gì nên mới lảng vảng đến đây đây mà. Âm mưu gì đây? Thằng cha này đã mang nàng thư ký của hắn đi đâu rồi?

Nam cười cười:

-Sao thế? Thấy thằng bạn này là hột hăng hả?

Hắn không nói gì, vẫn kiên trì dùng ánh mắt sát thủ nhìn ai kia.

-Được rồi được rồi. Cậu nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Hôm nay Trà đi học rồi. Người ta vẫn là sinh viên đấy. Tuần này nghỉ mất hai tiết học rồi. Chưa kể vì cái thằng khốn nhà cậu mà tôi còn phải đi học hộ Trà vài buổi vào tháng trước đấy. Suốt ngày thư ký Trà thư ký Trà, trợ lý của cậu để làm cảnh hả?

Hắn nhướn mày:

-Vậy là cậu mong được tôi theo đuổi?

Trợ lý Nam chán nản:

-Không dám! Cậu nghĩ ai cũng như Trà sao? Chờ cậu theo đuổi có mà tôi chết già. Người đâu mà không biết súc tiển gì. Cậu chẳng bù cho tôi, trước kia khi chưa lên đây giúp cậu, tôi đi tán tiêu thư nhà nào là nhà đó đổ đó.

Sau khi nghe trợ lý Nam ba hoa một hồi, hắn vội thu lại ánh mắt giết người, thay vào đó là ánh mắt niềm nở:

-Trợ lý Nam hôm nay đến làm việc thật tốt quá!

Ôi, soái ca của lòng tôi cũng có lúc lầy lội thế này sao?

Nam vốn là người tốt, thấy thái độ của hắn thay đổi một cái là nhảy tót lên ghế ngồi, bắt đầu giảng đạo:

-Nói cho cậu hay, theo kinh nghiệm tình trường có thể ghi chép dài như danh sách kẻ tử của Diêm Vương, cái cách theo đuổi “mưa dầm thấm lâu” củ chuối của cậu tỷ lệ thành công chỉ là 50/50. Bây giờ ý, của gái là phải “nhanh-gọn-lẹ”, “bách phát bách trúng”. Đặc biệt như một cô nàng như Trà muối thì ngoài đẹp trai tài giỏi ra còn cần những pha ghi bàn vào trái tim không thể quên. Cậu phải làm cô ấy rung động thật nhiều, phải thân mật với cô ấy hơn nữa. Một màn đón tim tôi gợi ý cho cậu nhé! Mắt nhìn mắt đây dăm đuổi, cậu từ từ, từ từ tiến tới khuôn mặt nàng ấy... còn lại 5cm... tôi cá rằng lúc này nàng ta đã tim đập chân run. Nhìn cô ấy thêm 3 giây rồi nhẹ nhàng vén tóc cô ấy, nỏ một nụ cười ngọt ngào. Ôi, nghĩ tới thôi đã...

-Nhờ lúc ấy nàng ta buộc tóc đuôi gà gọn gàng ngăn nắp thì sao?

Trong khi nhà tư vấn đang hăng say thì hắn chen vào bằng một câu lăng xet khiến ai kia hăng đến nổi suýt lăn khỏi ghế.

-Cái thằng này, nếu mà thế thì làm hành động khác. Ai nói cậu dập khuôn như tôi chỉ đâu. Kinh doanh thông minh vậy sao chuyện của gái đàn vậy?

Như thế này là quá lăm rồi. Hắn đường đường là sếp lớn, đi đến đâu người công ty cũng phải cúi chào, ai gặp cũng phải kính nể mà giờ lại để một tên trợ lý quèn nằm lăn lóc trên sofa lên mặt dạy đời hắn. Sức chịu đựng của con người là hạn hẹp, hắn lại càng hạn hẹp hơn, vì ai đó hắn đã nhấn nhac nhất có thể. Nhưng giờ thì...

-Xét bối cảnh công ty, không tôn trọng cấp trên, trừ nửa tháng lương. Xét bối cảnh ở nhờ, không tôn trọng chủ nhà, trục xuất một tuần. Đồng thời tạm thời thu thế mở cửa nhà và giao nộp tất cả các thẻ ngân hàng để kiểm tra. Ngay và luôn. Một câu giải thích nữa thì hộp đêm cũng đuổi việc.

Hắn lạnh lùng, chậm rãi nhả từng chữ vàng ngọc khiến ai kia lưng áo ướt đầm như tắm. Đúng là cái thằng ác ôn, bạn bè nó cũng không tha. Còn không cho cậu giải thích, nịnh nọt lấy một câu. Dính phải thằng bạn tồi thế này cuộc đời cậu đúng là xui tận mạng.

Ngâm ngùi giao nộp thẻ ngân hàng, thẻ ID mở cửa nhà hắn, Nam ngâm ngùi nước mắt chảy ngược vào lòng kết từng bước ra ngoài, trong đầu thầm chửi rủa bản thân thậm tệ vì lỗ động vào thú dữ. Đà này chỉ còn trông chờ vào tấm lòng từ thiện của Lâm để sống qua tuần.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Tuần này tôi đã nghỉ mất hai tiết học nên hôm nay tôi đành giao hết việc cho trợ lý Nam để tiếp tục công việc học tập. Không thể vì tiền mà bỏ bê học hành thế này nữa, từ giờ tôi phải đi học đầy đủ, đêm thức muộn hơn một chút xử lý công việc cũng được.

Tôi đang thanh bình nhẹ bước trên con đường thì một thứ tiếng làm tôi kinh thiên động địa. Đó là những tiếng hét điên cuồng của mấy đứa con gái trường tôi. Nếu tôi đoán không nhầm thì trước cổng trường tôi đang có chuyện gì hot lắm. Mà hot thế, hot nữa tôi cũng mặc kệ. Liên quan gì đến tôi. Kể cả giờ

ở ngoài đó có đánh nhau, mười bắt nạt một tôi cũng không đây. Chỉ một lần tốt bụng giúp đỡ mà giờ đây tôi mới bị ám quẻ thế này.

Tôi vẫn giữ thái độ lạnh lùng, hiện ngang bước qua đám đông đang hò hét, ra về ta đây đểch cần biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Chị đây không rảnh lo chuyện bao đồng đâu nhé, ở nhà còn cả đồng công việc đang chờ, một bài trình chiếu hỗ trợ thuyết trình trên lớp. Cứ như mấy cung thì chị cấp đất mà ăn.

-Trà.

Giật giật...máy máy...

Mất tôi giật máy liên hồi. Cái giọng nghe quen quá thế quá đáng. Ho, không phải vừa nghĩ tới hần hần đã xuất hiện rồi sao? Giờ này công ty vẫn chưa nghỉ trưa. Hơ hơ.

Tôi nuốt khan khẽ quay người lại, cố giữ vẻ sang chảnh thường trực. Ôi, nếu không phải gần đó có cái cây thì tôi đã ngã ngửa ra rồi. Vừa mới gọi tôi mà sao hần đã chạy đến chỗ tôi từ bao giờ vậy? Không đứng đứng lù lù phía sau tính dọa ma người khác hả?

-Chuy...chuyện...gì...gì?

Hần vẫn lạnh lùng như thế, không nói không rằng lời tôi xềnh xệch như lời chó đẫy vào xé hộp. Tiên sư, tôi là con pet của hần sao? Mà cũng không phải pet, có ai đối xử với pet như hần không vậy? Thế mà ai đó từng nói là thích tôi! Thích thích cái con khi, có ai đối xử với người mình yêu thương như hần không? Trên đời này có mỗi hần chứ còn ai.

-Anh không nhẹ nhàng hơn được hả? Bộ tôi là chó của anh hay sao?

Hần bình thân đặt tay lên vô lăng, quay sang nhìn tôi như thách thức:

-Tôi cũng mong em trở thành chó của tôi để đỡ phải chạy lung tung.

Tôi cười khẩy một cái để xả cái bức bối trong người:

-Anh chờ cả đời đi. Bộ đây là cách anh thể hiện tình cảm hả? Với người anh thích ai anh cũng bạo lực vậy hả?

Hần nhìn tôi một lúc rồi lạnh lùng trả lời:

-Em là người đầu tiên.

-Cái gì? Thế với những người trước mà anh thích anh không bạo lực hả? Tôi là người đầu tiên bị anh lời xềnh xệch như chó vậy hả?

Hần dừng xe phanh cái kít nghe ghê người, cả người toát ra một luồng hàn khí khiến kẻ hèn hạ ngồi bên cạnh là tôi đây không rét mà run. Hần đánh mắt sang chỗ tôi khiến tôi theo phản xạ rúm người lại như một con gà rù. Hần tiến tới, ngày một gần, ánh mắt không rời khỏi mắt tôi. Mắt nhìn mắt.

30cm...20cm...10cm...5cm...

Thích...thích...thích...

Tìm tôi đập loạn nhịp. Hơi thở trở nên khó khăn, hần càng tiến tới gần tôi lại không dám thở mạnh. Hần định làm gì? Định chơi bài đánh nhanh thắng nhanh với tôi chắc?

Hần nhướn người, với lấy chiếc đai an toàn vắt qua người tôi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng thản nhiên như ta đây chẳng có ý định gì xấu xa.

-Em là người đầu tiên tôi thích. Là người may mắn được tôi theo đuổi.

Haha, chắc tôi vui quá ha. Chắc là may mắn! Cái tên chết tiệt này, dọa người ta sợ phát khiếp rồi ăn nói hách dịch. Không biết sao tôi có thể rung động trước hần vậy? Tôi vẫn tự hỏi rằng vì sao...vì sao tôi, một cô nàng xinh đẹp, tài năng lại vô cùng chảnh lại có thể rung động trước một tên mà đối với tôi không có lấy một điểm tốt đẹp đến vậy? Hay là do tôi bị chai lì với cái ánh mắt giết người ấy, lâu lâu không thấy không chịu nổi nên thành ra yêu luôn? Liệu có phải không ta?

-Anh nên đi học cách tán gái đi. Chứ cứ thế này không biết bao giờ tôi đồ đâu.

Hần nhìn tôi đắm chiều một hồi...

-Tôi yêu em!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tôi vẫn ngần ngại về câu nói lúc đó của hắn. Không hiểu sao lúc đó, khi thấy hắn nghiêm túc nói ra ba từ ấy trái tim tôi lại như muốn nổ tung. Rất may là tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để nói chuyện với hắn thật tự nhiên. Hắn mà biết tôi trong đầu nghĩ cái gì thì chắc không còn mặt mũi nào nữa.

Chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Một số lạ mà tôi chưa từng thấy qua bao giờ. Trong không gian yên tĩnh không tiếng động của căn chung cư, tiếng chuông điện thoại cứ vang lên khiến tôi thấy có chút sợ hãi. Cảm giác như chuyện kinh khủng gì đó đang chờ tôi. Tay với lấy điện thoại mà run không ngừng, phải chăng do tôi quá cả nghĩ hay nhạy cảm?

- Alo?

Đầu bên kia là một tiếng gió rít và một tiếng thở đều. Bỗng dưng tôi thấy lạnh xương sống, da gà nổi lên rần rần.

- Alo? Cho hỏi ai đấy?

Tôi cất tiếng thêm một lần nữa. Rất may, lần này đã có tiếng đáp trả:

- Có một chuyện mà cô không thể ngờ. Hắn ta không phải con người. Minh Triết, hắn không phải con người. Không tin sao? Đến nhà hắn, tôi sẽ cho cô thấy... Hahaha...

Kết thúc là điệu cười man rợ đầy ám ảnh. Giọng nói này sao mà tôi thấy quen quen. Rất quen mà tôi không thể nhớ được đó là giọng của ai. Nhưng kẻ đó nói hắn không phải con người là sao? Liệu đến nhà hắn tôi có gặp chuyện gì không?

Rút cục, mặc dù rất sợ nhưng sự tò mò lại chiến thắng nỗi sợ của tôi. Tôi muốn biết cái tên xấu xa mà tôi thầm thương áy không phải con người thì là cái gì.

...

Hắn ngồi thản nhiên trong phòng khách, nhâm nhi ly rượu máu sói mà đầy tận hưởng. Hắn đang chờ đợi...

Vốn dĩ hôm nay hắn định đến bar, nhưng đột nhiên hắn lại nghe thấy tiếng sóng của một linh hồn phát ra. Sóng âm rất mạnh. Hắn nghĩ rằng tối nay chắc sẽ có chuyện gì đó nên đã chờ sẵn ở nhà.

Không ngoài dự đoán, chừng nửa tiếng sau không gian bắt đầu có sự thay đổi. Ánh đèn đỏ lơ lờ nhờ chột chói sáng rồi nháy chớp liên tục. Không gian như rung chuyển khiến người ta cảm thấy chóng mặt. Bên tai hắn là những tiếng gào thét của các oan hồn khi bị đẩy xuống tầng địa ngục, những tiếng mè, tiếng quạ kêu thảm thiết và còn có lẫn chút sóng âm của doi mắt trắng.

Hắn chỉ khẽ nhếch bờ môi rồi lại thản nhiên uống rượu.

- Xialyn sao? Mày nghĩ mấy cái thứ này có thể khiến mày trông oai hơn khi mò đến đây à?

Từ trong góc phòng, Xialyn bước ra, nửa mặt được che bằng chiếc mặt nạ trạm trổ điêu khắc hình cánh doi. Vẫn là điệu cười man rợ đặc trưng, Xialyn trông sáng khoái đến lạ.

- Sao mày biết là tao?

Hắn lắc nhẹ ly rượu, cười khẩy:

-Tao rất nhớ phong cách xuất hiện của mày. Vô cùng màu mè.

Vẫn là điệu cười khả ố ấy, Xialyn vỗ tay, giọng điệu mỉa mai:

- Ô hô hô, thật là một người tài giỏi. Bảo sao mà tập đoàn của mày trở lên lớn mạnh. Thật là đáng khâm phục.

Hắn đặt ly rượu xuống, nguyên hình dần lộ diện, ánh mắt đỏ như hai ngọn lửa sáng lên như hai tia laser nổi bật, căn phòng cũng trở nên tối om.

-Thôi đi. Hôm nay, mày đến đây làm gì?

Xialyn cười, nói giọng đắc thắng:

- Chỉ là muốn đi nhờ cửa không gian thôi.

Đúng lúc hắn diễn tiết xong ra định cho tên khốn đó một trận thì cánh cửa bật mở, khi hắn nhìn thấy ánh trắng ngoài trời cũng là lúc ánh đèn vụt sáng.

Hắn ngơ ngàng.

...

Tôi tới nhàn hẩn mà lòng cứ thấy bồn chồn. Đứng trước cánh cổng hôm nào nhìn vào trong, tôi chỉ thấy hai đốm đỏ sáng quắc trong một màn đen. Cánh cổng sao lại mở? Bình thường không bao giờ nó mở vào buổi tối vì tầm này mọi người đều đang ở bar rồi. Vậy hai đốm đỏ kia là gì? Cánh cổng này mở là sao?

Tôi vội vã chạy vào trong. Cánh cửa phòng khách trước mặt cũng bị hất tung. Tôi cảm nhận được tiếng gió rít ở trong căn phòng này. Vội vàng mở điện lên thì trước mắt là một hình ảnh thật kinh hoàng.

Đó...là hẩn sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

-Trà?

Hẩn cất lên chất giọng khàn khàn đầy bế tắc. Bế tắc cũng phải thôi. Một thân hình có thể toát ra được hàn khí mọi lúc như vậy quả không phải người thường. Hẩn trước mắt tôi lúc này là một thân ảnh với khuôn mặt đầy những gân xanh nổi lên. Khuôn mặt thường ngày vốn trông trắng trẻo nay còn trắng hơn, trắng đến bệch ra. Đôi mắt hẩn lên những tia đỏ và sáng lên đầy ghóm ghếc. Chưa kể đến đôi răng nanh và những cái móng tay dài ngoằng. Cái gì vậy? Ma cà rồng sao? Bấy lâu nay tôi ở cạnh một con ma sao?

-Anh...anh...là ai?

Tôi lắp bắp, hỏi một câu như được lập trình sẵn trong đầu. Hẩn là ai? Hẩn là ai?

-Trà, nghe anh nói.

-ANH LÀ AI?

Tôi gần như hét lên khi thấy hẩn dậm bước tới gần. Trong tôi lúc này vừa đau vừa sợ. Đau như có ai lấy dao rạch vào trái tim tôi vậy.

-Anh không phải con người?

Tôi nhìn thẳng vào mắt hẩn mà hỏi. Lần đầu tiên tôi dám dũng cảm nhìn vào ánh mắt đáng sợ ấy. Ha, không hiểu sao nước mắt tôi lại tuôn rơi. Vì hẩn sao? Trong cuộc đời tôi có mấy khi hao phí nước mắt mà giờ lại phải phí nước mắt vì hẩn sao?

Hẩn bối rối không biết trả lời sao. Cũng phải, mọi thứ quá rõ ràng rồi sao tôi còn phải hỏi nhỉ? Tôi thật là kẻ ngu ngốc.

-Tôi ghét anh.

Tôi chạy đi, chạy ra khỏi căn nhà ấy. Chạy trốn khỏi cái tên đáng ghét ấy. Thế này cũng tốt, từ nay tôi sẽ không còn liên quan gì đến hẩn nữa. Tôi sẽ không phải mỗi một chờ đợi hẩn làm gì mỗi mế để có có đồng ý với hẩn nữa. Tôi và hẩn không quen nhau, đối với nhau cũng chỉ là hai người xa lạ mà thôi.

Bên ngoài là ba người họ đã đứng ngoài đó từ bao giờ. Quản lý Nam, Lâm và nhỏ Nhân. Họ đều biết, họ biết hết, họ biết mọi chuyện. Chỉ mình tôi là ngu ngơ không biết gì cả. Tôi đúng là con ngốc mà vẫn tưởng mình là người thông minh. Nực cười.

-Cậu. Cậu cũng là như vậy đúng không? Cậu cũng giống hẩn ta đúng không?

Tôi nhìn Lâm, ánh mắt tràn đầy giận dữ.

Lâm cúi gầm mặt xuống đất, họng phát ra tiếng lí nhí:

-Ừ.

Tôi đánh mắt sang Nam, nước mắt lã chã:

-Còn anh?

Nam không cúi gầm mặt như Lâm mà mắt nhìn ra phía khác:

- Cũng vậy.

Haha, thật là chuyện buồn cười. Thì ra bao lâu nay tôi sống cạnh những con ma cà rồng, sinh vật mà tôi sợ nhất. Nhìn những con người dối trá này đi, họ không còn gì để nói ngoài những câu thừa nhận ngu ngốc đó sao?

- Chẳng lẽ mày cũng giống họ sao Nhân?

Tôi chưa xót, cười khẩy nhìn sang nhỏ bạn thân bao lâu nay sát cánh kề vai. Đến nó cũng lừa dối tôi sao?

Nó khóc, nước mắt ướt đầm đôi gò má, đầu lắc nguầy nguậy:

- Không, tao không phải. Trà, mày đừng như vậy. Mày đừng khóc mà.

Không phải, nó không phải. Nó không phải ma cà rồng mà nó còn biết hết mọi chuyện, còn tôi thì...

- Mày biết mà mày không nói tao? Tao đúng là ngu mà, biết mày ở cái nhà này mà không mấy may nghi ngờ gì cả. Thì ra bạn bè là như vậy. Haha, mày đúng là “bạn tốt”.

Tôi cay đắng nhìn lại những con người dối trá này một lần nữa rồi rời đi mặc tiếng gọi của Lâm, của Nam và mặc tiếng khóc nức nở của nhỏ bạn tôi. Tôi ghét họ. Tôi ghét sự dối trá. Những con người đó thật xấu xa.

...

Kể từ tối hôm đó tôi đã không còn đến công ty làm việc. Mọi thứ trong cuộc sống bỗng trở nên thừa thãi và buồn tẻ. Trước kia tôi là người luôn phải cắm đầu vào xếp lịch và làm bài tập nhưng giờ thì khác rồi. Kể cả khi ngồi làm hết bài tập, đọc những cuốn sách mà tôi định sẽ đọc cũng không thể lấp đầy thời gian trống. Giờ tôi mới nhận ra hân ở cạnh tôi mọi lúc, không đứng ra là tôi ở cạnh hân. Hân dường như đã chiếm trọn quỹ thời gian hàng ngày của tôi. Dù sao thì cũng không thể thế này mãi. Sau giờ học tôi sẽ đi nộp đơn thôi việc. Tôi cần tìm kiếm một công việc mới để trang trải cuộc sống. Tạm thời thì tiếng lương vẫn đủ để tiêu trong vòng vài tháng tới.

Cầm lá đơn xin thôi việc đứng trước cửa mà mắt tôi lại cay cay. Chỉ một lần thôi, một lần cuối này thôi tôi gặp họ và sẽ khó lòng mà gặp lại nữa. Nhưng con người ấy đã từng là những người quan trọng nhất trong đời tôi. Rồi xa họ quả thực rất buồn nhưng tôi không thể không đi. Họ đã quá ác độc với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Hân đứng nép mình bên cửa sổ nhìn xuống nơi cô đang đứng. Không biết vài phút tới đây hân sẽ đối diện với cô thế nào? Những ngày qua không có cô bên cạnh làm nhái là mất, hân thật sự thấy thiếu đi cái gì đó. Có lẽ là thiếu mất trái tim đã bị cô mang đi mất. Hân biết cô đến đây để thôi việc, hân cũng không có tư cách giữ cô ở lại. Nhưng hân không muốn xa cô, không muốn rời xa cô.

Chưa bao giờ hân dám tưởng tượng đến lúc cô biết chuyện hân là một con ma cà rồng. Giờ thì hân đã biết kết quả ra sao. Nhưng nếu hân nói cho cô biết thì kết quả sẽ thế nào nhỉ? Có lẽ là không tệ đến thế này.

- Này Ken, lịch hôm nay có...

Nam dừng lại khi thấy hân hướng nhìn ra cửa sổ mãi. Không cần đoán cũng biết vì người có thể thu hút tầm mắt hân lâu như vậy chỉ có cô gái đó. Anh biết sớm muộn gì, sau khi bình tĩnh cô nàng ấy cũng sẽ đến đây để nộp lá đơn ấy. Chắc mọi người sẽ rất buồn và nhớ một cô gái chảnh đến không ngờ ấy.

- Cô ấy... đến rồi.

...

Tôi đẩy cửa bước vào. Mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên. Chị lễ tân mỉm cười với tôi:

- Trà, mấy hôm nay em bạn học quá há?

Tôi chỉ mỉm cười đáp lại rồi khẽ cúi đầu chào chị. Tôi muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Tôi may mắn có thể sử dụng thang máy riêng của chủ tịch nên không phải chen chúc và đợi nhau như mọi người ở thang máy bên cạnh. Bước vào thang máy chỉ có một mình thật là thoải mái.

Hít một hơi thật sâu, tôi dậm bước đến phòng hán. Không biết nhìn thấy hán tôi có sợ không nhỉ? Vốn là từ nhỏ Phí Dạ Thiên Trà tôi không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ bố và sợ...ma. Vậy mà tôi sống gần một con ma bao ngày tháng qua mà không hề hay biết.

-Trà!

Là Lâm. Giọng nói thanh thanh này là của Lâm. Tôi khẽ đánh mắt ra phía cậu ấy. Lâm vẫn vậy. Tôi chỉ cần biết thế là đủ.

Tiếp tục bước đi mặc kệ Lâm đứng đó. Tôi không muốn dính dáng gì thêm nữa.

Bước vào phòng hán, tôi cảm nhận thấy không khí thân quen ấy. Hình ảnh hán ngồi chăm chú làm việc đã ghi ấn sâu đậm trong tâm trí tôi.

Nhẹ nhàng đặt lá đơn xuống bàn, tôi khẽ cúi người thay cho lời chào rồi cất bước quay đi...

-Em...định không nói lời nào mà bỏ tôi đi sao?

Tôi dừng bước. Nước mắt trực trào chuẩn bị tuôn rơi. Sao hán không thể để tôi đi một cách nhẹ nhàng?

-Chúng ta...còn gì để nói?

Hán gấp màn hình máy tính lại, nhìn tôi:

-Em không muốn hỏi gì sao?

Hỏi ư? Tôi biết phải hỏi hán cái gì đây?

Tôi quay người lại, cổ kìm nén cảm xúc sợ hãi pha chút tức giận:

-Anh nghĩ xem tôi nên hỏi gì?

Hán đắm chiêu nhìn tôi như nhìn cả một vùng trời thương nhớ. Nhưng mọi chuyện với tôi giờ đây đều không còn ý nghĩa.

Tôi cười nhạt:

-Tốt nhất mấy người hãy xem như chưa từng gặp tôi.

Tôi nhắc lại câu nói của hán ngày đầu gặp rồi bước đi. Tôi quá ngu ngốc khi dám đặt tình cảm của mình vào một con ma cả rỗng. Có phải tôi nên mở lòng hơn để tiếp nhận một người hoàn toàn bình thường không?

Lần này, khi bước ra, người tôi thấy không phải là Lâm như đã tưởng. Đó là Nhân. Nó đứng nhìn tôi chết trân, đôi chân dậm bước rồi lại thu lại. Nó không dám đối mặt với tôi. Không sao, tôi cũng sẽ xem như không quen biết nó.

Tôi bước qua nó, xem nó như người vô hình. Phía xa, sau nhỏ Nhân là Lâm và Nam cùng đứng chết lặng. Tôi chỉ biết cười khẩy mỉa mai những kẻ đó. Tôi chắc tôi không phải người quan trọng đến vậy đâu, làm gì mà những kẻ dối trá ấy lại như thế mất đi một người thân vậy nhỉ? Coi như tôi đã chết hoặc không tồn tại cũng đâu có sao!

...

Từ sau đó, cuộc sống của tôi trôi qua đầy nhàm chán. Ngày nào cũng như ngày nào, đi học, về nhà, đi xin việc rồi lại đi học. À, đôi lúc cái vòng tuần hoàn luẩn quẩn ấy cũng bị đứt đoạn bởi vài cậu trai tán tỉnh tôi đàng đàng cả tháng. Phải nói là khi học ở trường đại học thì độ hot của tôi cũng không giảm. Vẫn là một đàn hotboy tán tỉnh hàng ngày. Tuy nhiên khác biệt một điều là tính cách tôi cũng không còn như trước. Tôi thích sự bận rộn. Mọi lời mời ăn uống tôi đều đồng ý. Thay vì lạnh lùng đầy sang chảnh bỏ lại lũ con trai mà tôi cho là đáng khinh ở lại thì giờ đây tôi lại trở thành một “hoa hậu thân thiện” đúng nghĩa. Với ai tôi cũng nở nụ cười thân thiện dù trong tôi chẳng vui vẻ gì. Người đời nói trong tâm thường trái với vẻ bên ngoài đâu có sai.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Mỗi ngày hán đều dành chút thời gian để ghé qua trường cô mỗi khi cô tan học. Nhìn ngắm cô từ xa như bây giờ mà không thể với tới. Hán không biết hán là ma cả rỗng kiểu gì, sức mạnh vô biên ra sao nhưng lại không thể kéo một cô gái về phía mình. Mọi thứ đều đang ngoài tầm với. Phải chăng mọi sức mạnh đều không đủ?

Cô ấy giờ đã thay đổi hơn trước. Cô ấy hay cười, cũng rất thân thiện. Bỗng dưng hắn thấy buồn cười khi nhớ lại cô nàng nữ sinh lạnh lùng nhưng lạnh chanh ngày nào. Ngày mà cô ra tay giúp đỡ hắn, hắn vẫn không thể quên.

Lái xe chậm chậm đi theo cô và giữ một khoảng cách nhất định, hắn muốn trở thành một người bảo vệ thầm lặng cho cô. Theo như luật cảnh giới, nếu cô không biết đến sự tồn tại của Xialyn thì hắn không thể làm gì, cô vẫn sẽ an toàn. Đó là lí do vì sao mọi người đều giấu cô mọi chuyện. Ai cũng sợ cô gái ấy gặp nguy hiểm

...

Tôi đã được nhận làm thực tập ở một công ti cũng khá lớn, thu nhập cũng gọi là tạm ổn. Công việc của tôi không phải là thư kí nữa mà là một cô nhân viên văn phòng bình thường của một công ti bất động sản. Và điều tuyệt nhất là họ cho phép tôi làm việc theo giờ để tiện cho việc học hành.

Sau một lần đi mua sắm đồ dùng cá nhân ở siêu thị, tôi đã thấy xe hắn đỗ gần đó. Bây giờ tôi mới biết hắn vẫn thầm lặng đi theo tôi. Nhưng mọi thứ đều không còn ý nghĩa, hắn với tôi vẫn chỉ là nguwoif lạ không hơn không kém. Nhưng không hiểu sao khi thấy bóng dáng hắn, trái tim tôi lại loạn nhịp. Nhớ bấy lâu chôn sâu nay lại bị đào lên và âm ỉ trong lòng. Hắn đúng là một con ác ma khi hành hạ trái tim tôi ra nông nỗi này.

Tôi về nhà. Mọi người trong nhà ai cũng thắc mắc vì sao tôi không về cùng hắn. Tôi không biết giải thích với mọi người thế nào về chuyện tôi và hắn không còn liên quan tới nhau nữa nên đành nói rằng hắn phải đi công tác một thời gian dài. Mọi người trong nhà ai cũng nhận ra tâm trạng của tôi nhưng rồi cũng không ai dám hỏi gì vì họ biết có hỏi tôi cũng chẳng nói.

-Này sư muội ngoan.

Tôi hất hàm thay cho câu trả lời.

Đại ca tối lại tiếp tục:

-Bố mẹ có việc phải đi ra ngoài rồi.

Tôi thờ ơ:

-Ồ. Muội biết rồi.

-Tao nói nè. Tao biết thằng Triết nó không đi công tác. Nãy mẹ sai tao đi mua nước mắm, tao thấy xe nó đỗ ở đằng xa đấy.

-Ồ.

Đại ca thở dài:

-Tao không biết hai đứa xảy ra chuyện gì, chuyện phức tạp ra sao. Tao cũng biết ngày xưa mày đồng ý với nó cũng là do mày biết trước biết sau, nghĩ cho tương lai. Nhưng tao tin là bây giờ mày yêu nó thật lòng. Nếu hai người đã cùng có tình cảm thì vẫn nên tha thứ và cho nhau cơ hội. Thằng Triết trông nó tệ nhưng lại nặng tình. Mà nhìn cái mặt mày lúc thất tình cũng chẳng đẹp lên được tí nào. Thế nên hai đứa liệu liệu mà làm hòa.

Tôi nhìn xa xăm, nỗi nhớ lại đóng đầy:

-Yêu nhau thì sao chứ? Đôi khi yêu nhau cũng chẳng thể đến được với nhau.

-Nếu hai người không ai thay đổi tình cảm thì không gì là không thể. Từ “không thể” chỉ là bao biện cho tình cảm đã thay đổi thôi.

Tôi nhìn đại ca bằng ánh mắt chăm chú rồi nở nụ cười thật tươi. Đại ca tôi nói đúng, nhưng tôi không biết rằng trong hoàn cảnh của tôi hiện tại thì nên giải thích với đại ca tôi thế nào. Tôi biết về ngoài thì đại ca phá phách, nghịch ngợm nhưng sâu trong lòng thì lại thương tôi nhất nhà. Không có việc gì đại ca tôi làm là không có lí do. Mỗi lần tôi buồn là mỗi lần đại ca tôi ‘lên cơn’, mỗi lần đại ca bắt tôi dạy võ cho lũ trẻ là một lần đại ca vun đắp cho tôi yêu quý trẻ con. Không dưng tôi lại muốn khóc. Nước mắt của tôi tự dưng lại theo cảm xúc, không kiềm chế được mà lại trào ra. Tôi muốn được khóc trong sự vỗ về của đại ca tôi.

Và tôi khóc, khóc thật to, khóc như chưa bao giờ được khóc. Mọi uất ức trong lòng tôi có bao nhiêu tôi đều xả ra hết bằng những giọt nước mắt hiếm hoi trong đời. Biết đâu mai sau tôi và hắn có thể...ừ, biết đâu. Tôi không biết tương lai sẽ ra sao nhưng tôi chỉ biết rằng bây giờ tôi đang nhớ hắn. Tôi rất nhớ cái dáng vẻ có bờ vai rộng lớn, cái ánh mắt lạnh lùng hay dọa nạt tôi và cả những ánh mắt, cử chỉ âm áp của hắn mỗi lần thả thính tôi. Tôi nhớ hắn, rất nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hôm nay tôi có hẹn đi ăn uống với mấy người bạn trong lớp! Kể ra thì lâu lâu đi với bạn bè thế này cũng vui. Nhưng chỉ vui khi tất cả đều là nữ. Chứ có thêm mấy tên đực rựa đi cùng thì... trời ơi! Chúng nhìn tôi như thể vật thể lạ ý! Làm như chưa thấy gái xinh bao giờ không bằng. Sao mấy tên đó lại có thể kém sang đến vậy?

Sau một hồi ăn uống no say và chém gió phần phật đến cánh quạt cũng phải nể phục thì chúng tôi ra về khi đồng hồ điểm 10 giờ tối. Không có gì làm lạ khi mấy tên con trai kia tranh dành đưa tôi về. Ô hô, tôi đây sang chảnh là thế sao phải ngồi lên xe của mấy thằng trai mà tôi không thân thiết! Người sang chảnh sẽ đi taxi, là taxi nhé mấy cưng. Tém tém lại dùm không lại oánh nhau sứt đầu mẻ trán.

Nhưng đời không như mơ! Sống ở đời, có vài tên con trai luôn có bản tính dai như đĩa xôi! Kể cả khi tôi đã nhắc mấy gọi taxi rồi nhưng vẫn có hai tên đeo bám.

-Tôi đi bằng taxi. Các cậu về trước đi.

Bạn nam 1:

-Để mình chờ cho, đi taxi làm gì tốn tiền lắm!

Tôi trả lời:

-Tính tôi không thích nhờ vả ai.

Bạn nam 2:

-Vậy trả ơn bằng cách đi chơi với mình là được.

Tôi vẫn từ tốn:

-Tôi không phải dễ gì rủ được đi chơi đâu! Vẫn nên là tự túc!

-Mấy thằng kia!

Bỗng từ đâu, một giọng nói quen thuộc vang lên. Hơ hơ, có phải giọng nói của hấn không nhỉ? Tự nhiên lòng tôi thấy vui quá thể.

Tôi quay lại, trái tim hồi hộp và đập nhanh đến lạ. Là hấn, đúng là hấn. Hấn vẫn lặng lẽ đi theo tôi như vậy. Nhưng với tôi bây giờ, hấn chỉ là một người lạ không hơn không kém.

Hấn vẫn vậy, cái dáng dong dỏng cao, thân hình vạm vỡ, phong thái hơn người và khuôn mặt lạnh lùng đến chết người. Nhưng không hiểu sao tôi lại thấy thân quen đến lạ. Phải chăng khi yêu một người chúng ta đã yêu hết mọi thứ thuộc về người đó?

Hấn bình thân tiến tới chỗ tôi, mỗi bước đi đều phát ra uy quyền khiến hai tteen đứng cạnh tôi sợ xanh mặt. Tôi vừa vui, vừa bực lại vừa buồn cười.

-Ba giây để cắt. Một...

Hấn gần giọng bắt đầu đếm. Nhưng hấn mới chỉ đếm đến một mà tôi đã chẳng thấy hai tên kia đâu. Haiz, thật đúng là mấy tên không thể gù gắm mà.

Tôi khẽ nhún vai rồi bước đi. Tôi quyết định coi hấn là không khí. Tôi không thuộc về thế giới của hấn. Tốt hơn hết là chúng tôi không nên quen nhau.

-Em định trốn tránh đến bao giờ?

Hấn như gầm lên. Tiếng gầm ấy là của một con sư tử đang bức bối, đang khó chịu. Đúng vậy, hấn là một con sư tử oai hùng như vậy. Nhưng tôi chỉ là một cô gái bình thường được may mắn có nhan sắc hơn người. Dù vậy, tôi không thể với tới hấn. Không, nói đúng hơn chúng tôi ở hai thế giới khác nhau. Bức tường ngăn cách quá lớn. Mọi thứ đều gói gọn lại bởi hai chữ “không thể”.

Tôi dừng bước, cố kìm nén cảm xúc, quay lại:

-Anh biết là không thể đúng không? Nếu biết là không thể thì đừng làm. Nếu biết là không thể thì đừng tiếp cận tôi. Nỗi đau này, tôi tự hỏi đến bao giờ mới có thể lành lại. Dừng theo tôi nữa.

Tôi bỏ đi để lại hấn đứng đó. Không hiểu sao tôi lại thấy đau. Đau trong tim là vết thương không thể chữa. Tôi chỉ biết đợi nó tự lành lại mà thôi.

Tôi nhớ hấn. Thật sự là tôi nhớ hấn. Cái cảm giác yêu nhau mà không thể đến được với nhau nó khó chịu thế nào giờ đây tôi đã được nếm trải. Hồng nhan thì bạc phận. Xinh đẹp, tài giỏi thì làm gì khi luôn luôn phải đau khổ?

Bỗng dưng tôi lại nhớ tới rượu. Người ta nói rằng rượu là thuốc giảm đau của trái tim. Tôi chưa bao giờ uống rượu. Nhưng hôm nay tôi muốn thử, tôi muốn thử xoa dịu vết thương.

Tôi bắt taxi đến đại một quán bar. Tôi chẳng biết đó là đâu, tên là gì. Khi bước vào, điều duy nhất tôi tìm kiếm là rượu.

-Cho loại mạnh nhất.

Tôi hát hằm.

Không lâu sau, hiện ra trước tôi là một ly rượu màu trắng. Tôi lặng nhìn ly rượu một hồi rồi uống một hơi hết cạn.

Một cảm giác khó tả. Đầu tiên là một vị cay. Cái cay nồng của rượu ấy sộc thẳng lên mũi tôi rồi lên cả đầu. Đầu tôi thấy ong ong, bên tai chỉ nghe tiếng ù ù cùng tiếng nhạc sập sinh sôi động. Cổ họng tôi bỏng rát, cảm giác như là có gì đó đang thiêu đốt cổ họng tôi vậy. Tiếp nữa là một cảm giác khó chịu trong dạ dày. Tôi không còn biết gì nữa, tôi chỉ biết là...cay...nồng...đắng. Ba vị ấy như choán ngập cả tâm trí tôi. Tôi say rồi.

-Ly nữa.

Tôi không biết rằng khi say, mọi thứ lại trở nên dễ chịu như vậy. Tôi muốn uống thêm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ly thứ hai, rồi ly thứ ba. Tôi chỉ cần một hơi là hết. Sáng khoái là cảm giác lúc này của tôi. Tôi đang ngất ngậy trong hơi men của rượu.

Bỗng từ đâu một tên con trai lạ hoắc lạ huơ bước đến thì thầm vào tai tôi:

- Bao nhiêu vậy em?

- Sao?

Tôi hát hằm hỏi lại, giọng đầy thách thức, trong đầu hơi men vẫn luẩn quẩn. Nhìn qua thì cái tên này mặt còn non choẹt, chắc tầm trẻ hơn cả tôi. Thế mà dám to gan gạ gẫm tôi. Đúng là muốn chết đây mà.

Tên đó cười vang, rút từ túi sau ra một túi nhỏ. Cái gì đây? Mắt tôi mờ mờ, lại thêm ánh đèn của bar khiến tôi không thể đọc được dòng chữ trên cái bao nhỏ đó. Tôi không ngần ngại dứt lấy, dí sát mắt vào:

- Gì đây? Du...rex. Vịt...dầu?

Durex? Tôi ngoan nhưng tôi không ngu à nha. Cái này là hãng bao cao su mà. Cái thằng này, nó nghĩ nó là ai mà định dùng durex với tôi? Tôi cười hềnh hệch, giơ chân sút cho hắn một phát, tiện tay nhét luôn cái bọc nhỏ đó vào túi.

- Cút đi!

Tôi lè nhè, phẩy phẩy tay rồi đưa ly rượu tiếp lên uống. Thật là mất thời gian. Giờ tôi chỉ thích rượu thôi. Còn cái thằng oắt này, về cơ bản là không đáng quan tâm.

Tên kia dường như bị tôi phi cước cho đau quá hóa tỉnh, đứng dậy lao về phía tôi.

À à, dà này là thích đánh nhau đây mà. Thằng đó nghĩ thằng đó là ai? Dám phá tâm trạng của chị đây là chán sống rồi! Tôi bức bối đứng dậy tặng thêm cho thằng đó một cú đập nữa vào bụng. Chị đây tâm trạng không tốt mà còn dây vào là đen đui cho thằng đó.

Nhưng bức bối trong tôi còn chưa thỏa, tôi đi tới chỗ tên đó, bước đi có phần xiêu vẹo không vững. Chẳng hiểu sao cơ thể tôi lại chẳng thể cân bằng mà đi đứng lại cứ xiêu bên này, vẹo bên kia.

Tên đó đang nằm thở hồng hộc, xung quanh toàn người là người đứng bu quanh. Tôi cười khẩy, đá đá vào tay thằng đó:

- Bộ nghĩ chị đây dễ chơi hả? Nghĩ lên giường với tao mà dễ hả? Không biết lượng sức mình.

Nhưng tôi vẫn chưa thấy thỏa. Bức bối trong tôi vẫn còn nhiều lắm. Tự dưng tôi thấy cuồng tay cuồng chân đến lạ. Tôi muốn xả, xả hết mọi thứ.

Tôi lia mắt nhìn xung quanh, cố gắng bước tới chiếc bàn gần đó.

Roạt... Xoảng...xoảng...xoảng..

Chỉ với một cái lê tay, đầy rẫy những ly những đĩa rơi xuống. Một cảm giác thỏa mãn đến lạ. Giờ thì tôi đã biết lí do vì sao tuổi trẻ lại có nhiều người muốn nổi loạn đến vậy. Hôm nay tôi cũng muốn nổi loạn. Hôm nay tôi muốn quậy tung bùng tới bến.

...

Mỹ Nhân nhận được tin báo rằng có người đang làm loạn trong bar. Lại một kẻ nổi loạn muốn chứng tỏ bản thân. Nó không gấp gáp, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy rồi bình thản bước ra như chuẩn bị đi uống một ly rượu.

Đằng trước kia là đám đông. Chắc chắn kẻ nổi loạn đang ở đó. Những tiếng loảng xoảng, ỳnh ỳnh không ngừng vang lên.

Đám đông rẽ dần ra, một cô gái với nhan sắc ưu tú hiện ra. Là Trà, nhỏ bạn thân của nó.

Thiên Trà đi đến chỗ nào, chỗ đó đều bị cô tàn phá. Đáng đi liêu xiêu kia là đủ biết cô đã say. Bất cứ tên vệ sĩ nào bước tới đều bị cô đánh cho lên bờ xuống ruộng, khuôn mặt cũng hả hê đến lạ.

-Thằng kia, mang rượu ra đây.

Cô chỉ về phía tên phục vụ đang run rẩy mà ra lệnh. Tên đó sợ dúi người lại, dợm bước định đi rồi lại thôi. Cô đợi lâu, thấy bức bối liền tiến về phía phục vụ, giằng lấy ly rượu tu một hơi cạn kiệt rồi đập tan cái ly. Trông cô bây giờ giống một chị đại hơn là một cô nàng lạnh lùng.

Nó thấy cô như vậy thì mắt chữ A, miệng chữ O, vội rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

-A...anh Triết. Mau, mau lên. Chi nhánh 5. Nhanh lên.

Ở đầu dãy bên kia, hần vẫn không hay biết gì, chỉ khẽ nhú mày:

-Chuyện gì?

Mỹ Nhân vội hét lên:

-Trà đang làm loạn ở đây. Anh đến mau đi.

Chỉ trong nháy mắt khi câu nói ấy được thốt ra, căn phòng đó đã không còn ai. Hần đã đi.

...

Cô vẫn đang chìm đắm trong sự cuồng loạn của mình mà đập phá. Bất cứ ai, bất cứ thứ gì, chỉ cần xuất hiện trước mắt cô đều phải trải qua nắm đấm của cô trước.

-Trà, mày say rồi!

Mỹ Nhân vội chạy vào, đỡ lấy tay cô. Cô nhìn sang, là khuôn mặt đã lâu không gặp. Nó vẫn xinh đẹp như vậy.

-Là mày à Nhân? Con nhỏ bạn thân tao tin tưởng nhất đây rồi. Nào, lại đây, đập phá với tao!

Cô cười, cố kéo nó đi tới chiếc bàn tiếp theo để tiếp tục đập phá.

-Mày say rồi. Để tao đưa mày về!

Mỹ Nhân nhăn nhó vì lực tay của nó. Cái con nhỏ này ăn gì mà khỏe như trâu vậy không biết.

Cô tiến tới, tay cầm ly rượu, cười cười:

-Haha, giờ tao mới hiểu vì sao mày làm việc ở đây! Rượu ngon như vậy, làm việc ở đây chắc mày được uống suốt ngày ha?

Mỹ Nhân thờ dãi:

-Đúng là uống suốt ngày, nhưng người ta phải nhâm nhi. Chứ uống như mày khác gì uống nước lã?

Nghe thế, cô cũng gật gù rồi thử uống nhấp một ngụm.

Choang..

-Nhật tọt. Chả có vị gì sất!

Cô đập tan ly rượu, gất lên khiến nó giật cả mình. Cái con nhỏ này, nó say lên sao mà khác vậy chứ? Đáng sợ, quá đáng sợ. Con nhỏ này với tên Triết kia vào một đôi thì thành cặp đôi bá đạo luôn quạ. Mới còn nhớ hôm nào cô không thèm nhìn mặt nó mà hôm nay lại không dung quên sạch vậy ta?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Bỗng không gian im phăng phắc, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của ai đó đang tiến tới gần. Cô cũng chẳng quan tâm, tay đưa ly rượu kê môi chuẩn bị uống. Nhưng một bàn tay từ đâu đã cướp mất ly rượu ấy của cô:

-Đưa nào? Đưa nào cướp của tao. Trả mau!

Nó hét lên, quay mặt về phía hắn. Nhìn thấy khuôn mặt này, không biết bao nhiêu cảm xúc lại dồn nén.

1s...2s...3s...

-Em quậy đủ chưa?

Hắn cất giọng khàn khàn. Cả đời này, chưa có ai dám chửi hắn, to tiếng với hắn. Chỉ có cô nàng này là to gan lớn mật, không sợ trời, không sợ đất. Nhưng nghiệt một nỗi hắn lại đang đứng ngồi không yên vì cô nàng này. Đúng là ghét của nào trời trao của đấy. Những gì không thể với hắn thì chỉ cần gặp nàng ta là mọi thứ trở thành có thể.

Cô nhìn hắn, mắt mở to, tròn xoe:

-Ồ, anh đây hả?

Hắn thở dài, vút ly rượu sang một bên, kéo nó:

-Anh đưa em về!

Say đến mức không còn nhớ là đang giận hắn nữa! Rồi không biết thừa hưởng đâu ra cái tính quậy khi say nữa, phá tan nát cái bar này rồi còn gì!

Nhưng cô nàng này lại chẳng biết nghe lời chút nào. Cô vội dặt tay ra, hét lớn:

-Em hỏi anh. Đây có phải bar của anh không?

Hắn nhú mày, khẽ gật đầu.

Đột nhiên, nó khóc rống lên:

-Đồ tồi! Đồ bần xỉn! Tôi là người yêu của anh, muốn quậy phá chút anh cũng không cho. Có mỗi cái bar thôi mà, sao không cho tôi chơi? Anh tiếc một quán bar với người yêu anh hả? Đồ xấu xa.

Hắn thở dài. Thật là không hiểu nổi nàng ta nữa rồi. Người ta nói con gái khi say vô cùng nguy hiểm quả không sai mà.

-Em say quá rồi đấy! Giờ em muốn sao?

Nó khoát tay, lè nhè:

-Anh mà lôi tôi ra khỏi đây, tôi đá anh! Cho anh biết mặt.

Hắn thở dài, không nói gì, vội bế nó vào trong phòng vip. Không đi thì không đi, làm gì mà phải lung tung beng ra thế. Tốt nhất vẫn nên ném cô vào phòng cho dễ xử. Dám ăn nói với hắn như thế thì quả là to gan rồi đây mà. Sao hắn lại bó tay trước con người này vậy?

-Dọn dẹp đi. Nay đóng cửa sớm. Tiến khách.

Lâm từ đâu cũng xuất hiện ra lệnh. Bên cạnh là Nam đang bịt miệng nín cười. Không cười thì phí, quá phí. Lần đầu tiên Nam trông thấy hắn bất lực. Hoàn toàn bất lực. Cô khi say quả là bá đạo. Đáng nể!

...

Trong căn phòng vip, có bốn con người đang thao láo nhìn một cô gái. Cô gái ấy cứ nói rồi lại uống, uống rồi lại nói, không cho ai được phép hé răng nửa lời. Giọng nói lè nhè vút lên hạ xuống vang vọng khắp căn phòng.

-Tôi nói cho anh nghe. Sao anh dám cả gan ngăn tôi hả? Cái thứ như anh, làm sao...làm sao có thể tận hưởng được, ực, vị ngon của rượu? Bộ anh tưởng anh giỏi rồi nên gì cũng biết hả? Còn lâu! Nói cho anh hay, anh làm tôi bức rồi đó. Không thể hiểu nổi, anh có không biết bao nhiêu quán bar, kiếm được không biết bao nhiêu tiền. Vậy mà cái bar bé tí tì tì này anh cũng tiếc với tôi. Anh coi người yêu của anh không bằng cái quán bar nhỏ này hả? Anh trả

lời cho tôi nghe!

Hắn hít một hơi, định nói gì thì...

-Thôi, anh im đi. Anh định nói gì? Anh đừng có bao biện điều gì cả. Tôi chán anh lắm rồi! Không thể tin được tôi lại đi yêu cái thứ như anh. Bộ tưởng ma cà rồng là ngon hả? Tôi đây cóc sợ.

Rồi cô giật mình, đánh mắt sang phía Nam, vội cúi cúi đầu:

-Ôi, em quên mất chưa chào anh. Em chào anh nha.

Nam thở dài:

-Em chào anh đến 5 lần rồi!

Sau bốn lần gật đầu đáp lại nàng ta, ai đó đã không còn kiên nhẫn mà cười tươi rồi chào lại. Quả thật là rất mệt. Tại sao có những người không làm gì sai mà vẫn phải nghe mắng cũng kẻ mắc lỗi vậy?

Cô nghệt mặt, gãi đầu:

-Ừa, vậy hả?

Rồi cô lại quay về phía hắn:

-Tôi nói cho anh nghe. Sao anh dám cả gan ngăn tôi hả? Cái thứ như anh, làm sao...làm sao có thể tận hưởng được, ực, vị ngon của rượu? Bộ anh tưởng anh giỏi rồi nên gì cũng biết hả? Còn lâu! Nói cho anh hay, anh làm tôi bực rồi đó. Không thể hiểu nổi, anh có không biết bao nhiêu quán bar, kiếm được không biết bao nhiêu tiền. Vậy mà cái bar bé tí tí này anh cũng tiếc với tôi. Anh coi người yêu của anh không bằng cái quán bar nhỏ này hả? Anh trả lời cho tôi nghe! Thôi, anh im đi. Anh định nói gì? Anh đừng có bao biện điều gì cả. Tôi chán anh lắm rồi! Không thể tin được tôi lại đi yêu cái thứ như anh. Bộ tưởng ma cà rồng là ngon hả? Tôi đây cóc sợ.

Rồi như nhớ ra gì đó, nó “lại” giật mình:

- Ôi, em quên mất chưa chào anh. Em chào anh nha.

Nam thở dài, Lâm thở dài, nó thở dài, hắn thì lắc đầu bất lực.

Và cứ mãi điệp khúc ấy, nó nói đi nói lại, nói tái nói hồi khiến cho ai đó không còn chịu nổi nữa:

-PHÍ DẠ THIÊN TRÀ. EM IM LẶNG CHO TÔI.

Cô đang thao thao bất tuyệt, thấy hắn nói vậy, liền bật khóc ngon ơ. Cô làm gì sai chứ? Cô vô tội. Cô đáng yêu như vậy, còn tận tình chỉ ra cái sai của hắn như vậy. Cô còn chưa kịp chào anh Nam một câu nữa. Sao hắn lại phũ phàng vậy? Không phải hắn nói hắn yêu hay thương gì gì đó cơ mà. Yêu mà thế? Thương mà thế? Dối trá. Vô lại. Độc ác. Sao lại nỡ đập tan trái tim mong manh của người con gái như vậy?

-Huhu, đồ vũ phu. Sao anh dám làm thế với tôi? Tôi là người yêu anh cơ mà?

Cô cứ thế nức nở khóc tu tu khiến hắn đã cáu nay còn thêm điên. Hắn không điên mới lạ, cuộc đời hắn không bao giờ, nhấn mạnh là KHÔNG BAO GIỜ bị ai ăn nói nặng lời. Vậy mà hôm nay hắn bị ai đó nói cho lên bờ xuống ruộng, nhức đầu ong tai. Thật là quá đáng, quá sức chịu đựng.

-Ra ngoài hết cho tôi!

Hắn nghiêng răng ken két, giọng nói phát ra thứ âm khí nặng nề khiến ai cũng phải run sợ mà rút

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Đóng cửa lại xong, Nam thở phào:

-May thật! Cái con nhỏ này nó say vào đáng sợ thật. Anh còn suýt ngủ gật!

Nam rùng mình, nói.

Lâm cũng góp phần:

-Lần đầu tiên anh Triết bị chửi như vậy. Anh ấy chịu được như vậy là ngoài khả năng rồi đấy! Có mỗi một chuyện mà nói đi nói lại không sai lấy một chữ! Ác nhân!

Nhân cũng thở dài:

-Không biết chuyện gì nữa! Lần đầu Trà nó uống rượu đấy! Thế này thì ai dám cho nó uống lần thứ hai?

-Thôi, về đi. Ở đây để Triết nó lo. Minh lang vãng ở đây rồi lại khổ!

Nam mếu mào vội giục mọi người về. Gì chứ Nam thấy sợ cô nàng này rồi. Còn đáng sợ hơn cả ma cả rỗng chúa nữa. Thật không thể coi thường. Trên đời này, muốn trị được La Minh Triết thì chỉ có Phí Dạ Thiên Trà mà thôi. Bái phục, lạy sát đất!

...

Hắn ngồi đó, ánh mắt hình dao cạo sắc lẹm:

-Có phải nhẹ nhàng với em quá nên em đâm hư rồi không?

Cô mất lờ đờ, chán nản:

-Đồ lừa đảo. Tôi chia tay anh, tôi chia tay anh.

Cơ thể cô giờ đây đã không còn cảm giác. Suy nghĩ cũng chỉ qua loa. Thuận miệng chữ nào, cô nói luôn ra chữ đó. Nhưng cơ thể cô không phải cứ mãi mất cảm giác như thế. Có một luồng cảm giác khó chịu đang bủa vây, lan tỏa dần dần trong cơ thể. Đầu óc mụ mị, cơ thể căng cứng. Cơ thể, suy nghĩ của cô bị bao vây bởi ham muốn tình dục. Một thứ dịch không ngừng tiết ra từ bộ phận đó. Khó kìm nén, rất khó kìm nén lại thêm đầu óc mụ mị. Khó chịu quá!

Hắn dù đang rất tức giận nhưng cũng thấy cô có biểu hiện lạ. Mặt nàng ta bỗng đỏ ửng lên chứ không chỉ còn là hồng đôi gò má nữa. Có chuyện gì đây?

-Em sao vậy Trà?

-Ừm... Khó chịu quá! Nóng!

Hắn nhíu mày, nhìn cô một lượt. Tình trạng này, biểu hiện này... chẳng lẽ...

Hắn nhíu mày:

-Em uống thuốc kích dục?

Chết tiệt. Nàng ta đâu phải là người ngu ngốc mà lại tự nhiên đi uống thuốc kích dục? Chắc chắn bị ai bỏ thuốc vào rượu. Thằng khốn nào định chơi nàng ta đây mà. Nhìn tình trạng thể này là biết thuốc liều mạnh.

-EM BỊ NÓ LỪA UỐNG TỪ LÚC NÀO? NÓI.

Hắn gầm lên, ánh mắt như muốn giết người.

Cô bò đầu, bứt tóc, cơ thể khó chịu khó mà kìm nén. Thật sự ham muốn, vô cùng ham muốn. Đầu óc trở nên tê dại...

-Chắc là ừm, chắc thẳng vừa nãy...

Rồi cô chẳng nói gì, lao vào hắn mà hôn tới tấp. Cô không thể kìm nén nổi ham muốn nữa. Thuốc quá mạnh, lí trí không đủ sức đấu chọi với nó.

Hắn nhíu mày, cổ đẩy cô ra xa:

-Đồ ngốc, tránh xa anh ra. Mau. Nếu em làm vậy với anh, em cũng có thể biến thành ma cả rỗng biết không?

Mọi thứ tưởng chừng như rơi vào bế tắc. Hắn chỉ biết dùng sức mình đẩy nàng ta ra xa. Hắn càng đẩy ra, nàng ta càng lấn tới. Tình trạng ấy kéo dài cho đến khi từ trong túi quần cô rơi ra một túi nhỏ. Hắn một tay đỡ cô, một tay nhặt lên...Durex? Hắn khẽ nhíu mày. Sao nàng ta lại có thứ này trong túi?

-Nếu mình cố gắng, liệu có thể phá vỡ bức tường ngăn cách ấy không? Em vẫn tưởng nếu anh là ma thì em sẽ sợ hãi mà rời khỏi anh. Nhưng không phải, càng xa anh em lại càng nhớ anh. Em nhớ đến phát điên phát dại, em nhớ anh đến nỗi em không còn là chính mình nữa.

Cô nói khẽ, nói mà như thở. Nhưng hắn nghe rõ, rõ từng câu, từng chữ. Có thể không? Hắn không biết. Nhưng hắn muốn cố gắng. Bây giờ, hắn tồn tại cũng chỉ vì người con gái trước mặt này đây. Hắn có thể đánh đổi tất cả để được bên nàng ấy!

Hắn nhìn chiếc durex trong tay rồi lại nhìn sang cô gái trong lòng đang sắp điên lên vì khó chịu, khề thờ dài.

-Giúp...giúp em. Khó...chịu...lắm!

Hắn vò đầu, bứt tai băn khoăn giữa hai lựa chọn. Nếu sử dụng cái này, quan hệ sẽ không có gì đáng lo ngại. Nhưng còn cô gái này...hắn vô cùng lo lắng. Liệu hắn làm vậy là đúng hay sai? Là cả một đời con gái trao cho hắn, hắn cũng không lấy gì đảm bảo có thể mãi bên nàng. Tình yêu của hắn đủ lớn để hắn đánh đổi tất cả, nhưng khả năng của hắn chưa chắc đã chiến thắng được người bỏ quyền năng.

-Đừng...lo. Là...là em...tự...tự nguyện.

Hắn cắn môi mạnh rồi thở hắt ra. Nhìn cô thế này hắn cũng đau lòng. Hắn cũng muốn ích kỷ một lần, cũng muốn là lần đầu khó quên của ai kia, cũng muốn là tất cả của người đó. Cũng là vì hắn mà nàng ta mới ra nông nỗi này...

-Trà, từ hôm nay, em là người của anh...

...

Sau khi mở mắt, điều đầu tiên tôi cảm nhận được là đầu óc ong ong, toàn thân đau nhức. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tôi giật mình, nhận ra mình đang ôm ái đó. Người tôi bỗng run lên và nhận thấy mình không mặc gì cả. Tôi không dám ngược lên nhìn người đàn ông ấy là ai, cũng không dám hét lên để tạ nỗi kinh hoàng của mình. Tôi cũng không biết tôi sẽ đối mặt với mọi thứ thế nào.

Cơ thể này có mùi thơm đặc biệt mà tôi không thể quên. Chính là mùi hương quyến rũ của hoa hồng đen. Là hắn, La Minh Triết?

Tôi vội buông tay, quay ngược người lại. Gì vậy? Là tên ác ma đó thật sao? Nếu trí nhớ của tôi không tê thi hắn là ma cà rồng mà? Nghĩ đến đây, người tôi lại run lên như cây sậy. Tôi và hắn chắc chắn đã có gì rồi! Nhưng tôi qua đã xảy ra chuyện gì?

Rồi hắn đột ngột vươn người ôm chầm lấy tôi khiến tôi thót cả tim.

-Em dậy rồi hả?

Hắn khe khẽ cất lời, giọng vẫn còn ngái ngủ.

Tôi lắp bắp:

-Chuyện...chuyện gì...đã...đã xảy...xảy...ra?

-Như em thấy!

Hắn đáp gọn lỏn, đầu khẽ dụi dụi vào cổ tôi.

Cái tên chết tiệt, cái tên khốn này! Sao hắn dám...sao hắn dám?

Tôi gần như nổi điên, tính bật dậy nhưng lại bị cánh tay rắn chắc của ai kia ôm chặt cứng.

-Biểu cảm này...em không nhớ gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Dù chuyện đã xảy ra được một tuần nhưng tôi vẫn không thể tin được có một ngày tôi bị lừa uống thuốc kích dục. Và có chết tôi cũng không thể ngờ được tôi đã ngủ với một con ma cà rồng. Và tôi lại càng không tin được về chuyện mà hắn kể về tên Xi Xi gì đó. Mọi thứ ập đến với tôi như một giấc mơ.

Từ hôm đó, hắn đi theo tôi không rời một bước. Hắn lấy cái lí do lằng nhách là do tôi cướp zin của hắn. Cái tên điên nhà hắn, cái zin nhà hắn với tôi không đáng một hào mà làm như cao quý lắm. Mà đây, tôi còn chưa kể hắn dám...dám...thời, tôi cũng chẳng buồn nói chuyện với cái mặt hắn nữa. Quân ác nhân, dám lấy thứ ngàn vàng của đời tôi rồi quay sang bắt đền. Thứ đâu ra vừa ăn cắp vừa la làng.

Như thường lệ, mỗi khi tan học, vừa bước chân ra khỏi cổng trường thì đập vào mắt tôi đầu tiên vẫn là cái bản hắn đang cười nhếch nhếch nhìn tôi. Cái bản mặt đáng ghét ấy, muốn chọc tôi tức chết mà. Tôi chỉ khe liếc hắn một cái rồi đi về phía ngược lại thẳng tiến về phía công ti làm việc. Gì thì gì chứ tôi phải đi làm kiếm cái nuôi thân trước đã, không thể để cái tên đó làm đảo lộn cuộc sống của tôi.

-Chào các chị, em đến rồi.

Tôi tươi cười chào các chị đồng nghiệp rồi ngồi vào bàn làm việc. Nhưng trời không chiều lòng người, tôi chỉ mới vừa đặt mông lên chiếc ghế êm ái, tay còn chưa kịp mở máy tính thì trưởng phòng đã vội vã bước vào, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, nhìn tôi bằng ánh mắt nửa ái ngại, nửa cung kính:

-Trà này, giám đốc muốn gặp em.

-Gặp em?

Tôi chỉ là một nhân viên quen, giám đốc có khi còn chẳng biết mặt mũi tên tuổi thì đòi gặp tôi làm gì?

-Nhưng để làm gì ạ? Em làm sai gì sao?

Trưởng phòng khẽ lắc đầu:

-Không, em làm việc rất tốt. Em cứ lên phòng giám đốc đi rồi sẽ hiểu.

Tôi hơi ngần ngại nhưng rồi cũng bước đi. Rút cục thì có chuyện gì nhỉ?

-À mà Trà này!

Trưởng phòng gọi với khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

Tôi quay lại:

-Dạ, còn việc gì nữa ạ?

Trưởng phòng ngần ngừ:

-Trước nay, anh đã quát tháo hay nói gì quá với em chưa? Nếu không thì tốt quá. Còn nếu có thì cho anh xin lỗi. Anh thật sự xin lỗi.

Trưởng phòng tôi hình như vừa đi hút cần hay đập đá gây ảo giác hay làm sao đây? Nói mấy câu chẳng ai hiểu gì cả. Trưởng phòng mắng nhân viên thì sao phải xin lỗi nhỉ? Chuyện bình thường mà. Chưa kể, nhờ sự thông minh giỏi giang vốn có của tôi nên chưa bao giờ khiến trưởng phòng phải khiển trách cả. Xin lỗi cái quần què gì đây?

Tôi thấy hơi sợ trưởng phòng nên vội chạy đi luôn. Chẳng may ở lại trưởng phòng lại lên con ngõ đá nửa thì mệt. Đúng là buồn cười mà.

Tôi đứng trước phòng giám đốc, ngần ngừ không biết có nên gõ cửa hay không. Tôi không phải sợ giám đốc, Phí Dạ Thiên Trà tôi đây sao phải sợ gì chứ. Nhưng nhớ trưởng phòng tôi mà ngõ đá ảo tưởng nói linh tinh thật thì vào chắc mất mặt lắm.

Nhưng dù gì thì dù, tôi vẫn quyết định gõ cửa. Có gì thì...đẩy hết cho trưởng phòng vậy.

-Vào đi.

Một chất giọng đục đục của một người đàn ông có tuổi vang lên. Tôi nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Bên trong phòng, cách bài trí vô cùng đơn giản. Chỉ có vài chậu cây cảnh, một kệ tủ lớn và một bàn làm việc. Nhưng tôi giờ không còn tâm trạng ngắm cảnh nữa. Không khí trong này chột trở nên căng thẳng đến không ngờ. Bên phía bàn làm việc, một chiếc ghế lớn quay lưng lại phía tôi, bên cạnh là giám đốc đang đứng khúm núm.

-Giám đốc cho gọi tôi ạ?

Tôi khẽ nhủ mày, bắt đầu phát hiện ra có điều gì đó không ổn ở đây.

Giám đốc khẽ ngược lên nhìn tôi rồi lại cúi xuống, trán bắt đầu rịn mồ hôi. Lúc này, chiếc ghế kia đột ngột xoay lại, khuôn mặt, dáng hình cao ngạo ấy hiện ra trước mắt. Thật không thể tin được, cái gì thế này? Đúng là trời đánh thánh đâm, chạy mồi cũng khôn thoát, có trách thì tôi chỉ biết trách trái đất sao quá tròn để rồi bây giờ người ngồi chễm trệ trên chiếc ghế ấy lại là hân. Cái dáng vẻ ấy, cái gương mặt bất cần đời ấy sao lại ám tôi hoài vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Hắn nhìn tôi, dáng vẻ vẫn oai vệ như một ông vua:

- Là tôi gọi em đây!

Tôi lắp bắp, nói không nên lời:

- Anh...anh...

Hắn nhìn tôi không chớp mắt, nhưng giọng nói lại hướng về ai đó đang đứng bên cạnh:

- Giám đốc Tôn kẻ cũng to gan thật. Thư kí riêng của ta mà cũng dám nhận. Có phải công ti này đối với giám đốc to quá rồi không? Có nên chuyển công tác cho ông không nhỉ?

Giám đốc Tôn nghe hắn nói vậy thì hoảng hồn, vội vội vàng vàng giải thích:

- Chủ tịch, chủ tịch nghe tôi nói. Tôi thấy thư kí Trà đây vẫn còn là một sinh viên lại có tài năng hơn người nên thu nhận, nào tôi đâu có biết là thư kí của chủ tịch. Nếu biết thì tôi nào dám để cô ấy làm việc ở nơi nhỏ bé thế này!

Hắn cười khẩy, cả người toát ra hàn khí:

- Vậy sao? Nhưng ông nói thiếu rồi. Nàng ta không chỉ là thư kí riêng của tôi mà còn là người của tôi. Nàng ta còn phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Liệu thư kí còn nhớ đã cướp mất cái gì của tôi chứ?

Hắn nói, ánh mắt nhìn tôi đăm đăm như muốn giết người. Quá đáng thật, còn dám nói ả ý chuyện đáng xấu hổ đó trước mặt người khác. Thật là ngông cuồng quá mà.

- Anh...anh...

Tôi định chọi cho hắn một tràng nhưng...ánh mắt kia lại đe dọa tôi. Thật là bức bối muốn chết mà. Tại sao Phí Dạ Thiên Trà tôi đã sợ bố nay còn phải sợ thêm hắn nữa vậy? Sao tôi xin việc ở đâu không xin lại xin vào đúng công ti con của hắn vậy? Thật là tức chết, tức chết mà.

Thôi được. Con quỷ đáng ghét đó! Cứ ở đó mà hống hách đi, tôi không thể ở lại đây mà làm bia cho hắn bắn nữa. Cái thứ gì đâu mà ám tôi hoài vậy? Hắn vẫn nên ở đây tâm sự cùng giám đốc Tôn thì hơn.

Nghĩ là làm, tôi quay gót bước đi giữ lại chút cao ngạo của mình.

- Em đứng lại.

Hắn nghiêng răng tào tháo khiến tôi bước một bước chân thì một hàn khí lại chạy dọc sống lưng một lần.

Cái ám khí này, cái ám khí khiến tôi sợ hắn ngay từ lần đầu tiên đó khiến tôi không dám bước thêm một bước nào nữa.

Hắn nhìn tôi đắc thắng rồi bật dậy, nắm lấy tay tôi:

- Em chơi thế đủ rồi, về thôi.

Rồi hắn kéo tôi đi. Ha, gì thế này? Bộ tôi là con cún để hắn lôi đi đâu thì đi chắc? Quá đáng, thật là quá đáng. Mà còn chưa kể, hắn là ma cà rồng, tôi đây lại sợ ma quỷ bằng phép. Bàn tay hắn lạnh như vậy cứ siết chặt lấy cổ tay tôi mà lôi đi xềnh xệch. Mà đâu chỉ có vậy, hắn còn nổi hứng kéo tôi sát vào người rồi vòng tay ôm lấy vai tôi khiến cho mấy nhân viên đang nháp nhòm mông trong phòng phải nhảy bổ ra cửa sổ để nhìn cho rõ.

- Bỏ tôi ra ngay. Bỏ ra ngay cái con ma chết tiệt nhà anh.

Hắn khề dừng lại, ánh mắt kiêu ngạo khề liếc xuống nhìn tôi rồi lại tiếp tục đi. Tôi cảm nhận được cái sự đau nhói thấu trời ở bên vai. Cái tên điên này, không chừng lại siết tay chặt vậy làm gì.

Rồi chợt vù một cái, tôi đã ở nhà hắn từ lúc nào.

Tên điên này? Cái thứ thần kinh như hắn mà thả ra ngoài quả thật vô cùng nguy hiểm. Tốt nhất là làm cho hắn cái trại giam. Mà cái trại nào giam nổi cái mặt nhà hắn ta cơ chứ? Lộng hành quá rồi? Loạn, loạn rồi. Cái thế giới này giờ đây ma quỷ lẫn lộn, chả ai biết đâu mà lần.

- Phí Dạ Thiên Trà. Em nghe cho kĩ. Tôi thả bị tan biến chứ không từ bỏ em. Em phải có trách nhiệm với tôi. Cướp đời trai của tôi mà dám bỏ chạy sao? Em đừng có mơ!

Tôi run rẩy nhìn ánh mắt bắn ra từng tia sét “rẹt rẹt” mà sợ tới nỗi không thở ra hơi. Cái quái gì vậy? Đây có được gọi là ăn vạ không vậy? Mà ăn vạ cái nỗi gì chứ? Hắn mà không ngoác mồm ra cho cả thiên hạ nghe thì bố tui nó cũng không biết hắn mất zin. Không biết kêu than cái gì nữa.

- Nói cho anh biết. Anh đang tự đưa mình vào gì đây. Tròn một tháng nữa tôi mới đủ 18 tuổi. Nếu muốn gõ gõ trong tù thì tiếp tục đi.

Tôi hít thở sâu cố vớt vát lại chút khí thế. Dù gì thì dù, tôi không thể lép vế được.

Sau khi nghe tôi hùng hồn tuyên bố, hắn ngẩn ra một lúc rồi bật cười:

-Em đang vô tình hay cố ý thử thách tôi đây? Nghe em nói xong tôi lại muốn cùng em mưa gió thêm một đêm..

-Biến thái.

Tôi chỉ biết thốt ra hai từ đó rồi quay gót bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Anh Bước Đến Ngày Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.